

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Becoming the
**WHISKEY
PRINCESS**

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

T O N I A L E O

a Taking Risks novel
FALL IN LOVE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Becoming the
**WHISKEY
PRINCESS**

NEW YORK TIMES BEST SELLING AUTHOR

TONI ALEO

a Taking Risks novel

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Books by TONI ALEO

Bellevue Kabadayları Serisi

[Boarded by Love](#) Clipped
by Love (2015 başı) [Hooked by](#)
Love (2015 sonu)

Suikastçılar Serisi [Gol](#)

[Atmaya Çalışırken](#)
[ÇekiyorŞut](#)
[Yedekleme için](#)
[Düşüyor Boş Ağ](#)
[Mavi Çizgiler](#)
[Bağcıkları ve](#)
[Dantelleri](#)
[Koparmak](#)
Çok [Mutlu Bir Hokey Tatili](#) Fazla
Mesaisi (Bahar 2015)

Bağımsız

[Bırak ben olayım](#)

Risk Alma Serisi

[Viski Prensi](#) [ViskiPrensesi](#)
Oluyor

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sevdiğimiz ölülerin bizi gerçekten terk ettiğini mi sanıyorsunuz? Büyük sıkıntılar yaşadığımız zamanlarda onları her zamankinden daha net hatırlamadığımızı mı sanıyorsunuz?

-Sirius Black

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

ONE

Amberlyn

Nefes alamıyorum.

Acı dayanılmaz. Her şeyi tüketiyor.

Başım çarpıyor, vücudum karıncalanıyor, ama en önemlisi göğsüm binlerce ateşin acısıyla yanıyor. Kanımın vücudumu terk ettiğini hissedebiliyorum. Sıcaklığı göğsümden ve koltuk altımdan akıyor, giydiğim beyaz elbiseden aşağı fişkırıyor ve onu lekeliyor. O elbiseye o kadar para harcadım ve şimdi mahvoldu.

Çünkü beni vurdu.

Daha iyi bilmeliydim. Onu ilk gördüğümde, onun bir hatadan başka bir şey olmadığını anlamalıydim. Hata yapan biri olmadığım için, bunu gerçekten yeniden düşünmeliydim, ama yapmadım. Hayatımda küçük bir rol oynamasına izin verdim ve şimdi bunun bedelini ödüyorum. Annem her zaman hatalarından ders çıkarırsın derdi, ama ben benimkilerden mi öleceğim?

Casey ve Lena'yı dışarıda bulduğumuzda en başından beri kötü olacağını biliyordum ama bu şekilde biteceğini hiç düşünmemiştim. Casey'nin hayatımın aşkını gerçekten öldürmek istediğini. Bunun olmasına izin veremezdim.

Declan'ın gereken onca şey varken olmaz. Ben de her kadının yaptığını yaptım.

yapacağını düşündüm. Ateş hattına girdim. Başka seçeneğim yoktu. Ölmesine izin veremezdim.

Kulaklarım hala silah sesinden çınlıyor. Ruhumu titretiyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Tüm bunlar olurken bile korkmuyorum. Göğsümde patlayan acı nefesimi kesmiş olsa da doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Ölmekten korkmuyorum. Declan'la bir hayatım olmasını istediğim için bunun ideal olduğunu söylemiyorum ama iyi bir sebep için öldüğümü biliyorum. Ona doğru çıktüğümde buz mavisi gözlerine bakıyorum ve seçimimden pişmanlık duymuyorum.

Onu seviyorum.

Onun için her şeyi yaparım. Hatta onun için ölürüm.

Ve ben de tam olarak bunu yapmak üzereyim.

En sevdiğim şarkının onun tatlı dudaklarından döküldüğünü duyabiliyorum ve kalmak istiyorum. Hayatımın geri kalanında onun kollarında olmak istiyorum ama olamıyorum. Her zaman öldüğünde, *Harry Potter*'daki Harry'nin kendini tren istasyonunda Dumbledore'un yanında bulur. Ölmek için trene bin ya da geri dön; ben o kısmı hep böyle yorumladım. Ama öyle değil. Tren yok; ışıktan başka bir şey yok ve şükürler olsun ki acı gitti. Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki havada süzülüyormuşum gibi. Etrafımda bir yaşam belirtisi, bir sonraki adımda ne yapacağıma dair bir işaret arıyorum ve sürpriz bir şekilde o, tüm ruhani ihtiyaçımıyla orada duruyor.

Annem.

Sadece beyaz giysiler içinde, kollarını bana doğru uzatmış dururken elbisesi benimki gibi parıltıyor. Koyu kıvılcı saçları bukleler halinde omuzlarından aşağı dökülüyor. Benimkiyle aynı akuamarin rengindeki gözleri, ölürken olduğundan farklı olarak parlak ve mutlu. Gülümsüyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve kendimi yeniden nefes almak için savaşıırken buluyorum. Ona bakarken sanki dünyadaki tüm sevgiyle dolup taşıdığımı hissediyorum ve gerçekten buna inanamıyorum.

Annem burada.

Ona doğru koşarken, burnu ve dudakları başımın tepesine bastırırken kollarımı ortasına doluyorum. Kolları beni sımsıkı sararken gözyaşlarım elbisesini lekeliyor. Hatırladığım gibi hissettiriyor. Evim gibi. Ve gül gibi kokuyor. Tatlı, güzel güller.

"Ah, sevgilim, Amberlyn'im. Aşkım, bana bak," diye fısıldıyor şakağıma doğru ve başımı yukarı kaldırdığında hıçkırıyorum, parmakları hafif

Bakışlarını karşıladığımda yanaklarıma çarpıyor. "Çok güzel," diyor ve ağzımın kenarını öpüyor.

"Anne," diye ağlıyorum kalbim boğazıma düğümlenirken. Gözlerine bakarken bunun gerçek olduğuna inanmak istiyorum ama olamaz. Yoksa gerçek mi? hissedebiliyorum; kokusunu alabiliyorum. Anneme sarılıyorum. Bu gerçek olmalı. "Seni çok özledim."

"Ah günışığım, seni daha çok özlüyorum," diyor, beni kendine doğru tutuyor, parmakları ben çocukken yaptığı gibi saçlarımda yavaşça geziniyor.

Başımı onun kucağına koymadığım ve onun parmaklarını geçirmediği ya da saçlarımı örmediği tek bir gün bile olmadı. Her şey mükemmeldi, ama ben gözyaşlarımı silerken, daha önce de gördüğüm bir bakışla beni inceliyordu. Bana öleceğini söylediği zamanki bakışının aynısıydı.

Boğazını temizleyerek, "Ama bu şekilde ölmeyeceksin." diyor. "Ha? Ben ölmedim mi?"

"Hayır ve sen ölmeyeceksin. Bugün ölmeyeceksin. Geri döneceksin." Kalbim sıkışıyor. "Ama seni bırakmak istemiyorum. Ya da baba! Nerede bu Baba?"

Dudakları bir sırtışla kıvrılırken gözleri yumuşuyor. "O burada ve seni çok seviyor. Seninle gurur duyuyor ama tatlım, geri dönmelisin."

Göğsüm yine yanıyor ama bu sefer hıçkırıklarla anneme sarılıyorum, onu bırakmak istemiyorum. "Ama seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

"Ama Declan bekliyor," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni çok seviyor, tatlım. O senin için çok iyi. Birlikte çok güzel bir hayatınız olacak."

Bunun doğru olduğunu biliyorum ve Declan'a geri dönmek istiyorum, gerçekten, ama annemi tekrar kaybetmek istemiyorum. Bunu zaten yaptım. Bir daha olmaz.

"Hayır, anne, benimle gel," diye yalvarıyorum. "Lütfen beni bırakma."

Neden bilmiyorum ama aramıza mesafe giriyor. Ben çılgınca onu yakalamaya çalışırken o beni bırakıyor. "Hayır, anne! Lütfen! Beni bırakma! Bırakma!"

"Declan'a geri dön, hak ettiğin hayatı yaşa, uzun ve güzel bir hayat. Hadi, bebeğim."

"Hayır! Anne! Lütfen!" Hâlâ ona ulaşmaya çalışarak ağlıyorum. "Seni seviyorum, Amberlyn aşkım. Hem de çok."

Yavaş yavaş kayboluyor ve ben onu nasıl yanımda tutacağımı bilmiyorum. Ona ulaşmaya çalışıyorum ama hala gülümsemesine rağmen ulaşamıyorum. Beni terk ederken nasıl gülümsüyor olabilir?

"Anne! Hayır! Beni bırakma!"

"Seni asla terk etmeyeceğim, güneş ışığım. Her zaman seninleyim."

"Ama seni özlüyorum," diye fısıldıyorum dudağım titrerken. "Sensiz yaşamak istemiyorum."

"Amberlyn, güneş parlıyor ve sen de parlayacaksın. Güzel bir hayat yaşa. Seni izliyor ve destekliyoruz."

Ve sonra o gitti.

"Amberlyn, Amberlyn, uyan, beni korkutuyorsun."

Gözyaşlarım yavaşça yüzümün kenarlarından aşağı yuvarlanırken gözlerim çırpınarak açılıyor. Göğsümdeki ağrı geri geldi ve kaskatı kesildim. Kalbim hızla atıyor, şakaklarımdan ter boşandığını hissediyorum ve her şey acıyor. Kuzenim Fiona görüş alanıma girdiğinde gözleri endişe dolu ve saçları başının üstünde çılgın bir yığın halindeydi. Gözyaşlarımı kırıştıyorum ve bir hıçkırığın dudaklarımdan çıkmasına izin veriyorum.

Hayatta olduğum için mutlu olmalıyım ama annemi yine bıraktım.

Fiona'nın gözlerindeki paniği görebiliyorum, omuzlarıma uzanıp beni hafifçe sarsıyor ve göğsümde bir acı hissediyorum. İrkiliyorum, bağırıyorum ve neyse ki hemen bırakıyor.

"Oh lanet olsun! Benim hatam! Çok üzgünüm, yine de garip çılgınlıklar atıyordun. İyi misin?"

Annemin yok oluşunu izlemenin acısı ve göğsümdeki kurşun yarası zonklarken gözyaşlarımı kırıştırmak sadece ona bakabiliyorum. Gitmesine izin vermek istemedim.

"İyi misin? Lütfen, özür dilerim. Seni daha fazla mı incittim?" Boğazımı temizledim ve mırıldanarak "Declan?" diye sordum.

Kendimi hissediyorum. Sanki buraya ait değilmişim gibi. Hayır, boş hissediyorum. Yalnız hissediyorum. Declan nerede?

"Amberlyn, tatlım, iyi misin? Tuvalete gitti," diyor Shelia teyzem.

"Ne oldu?" Duyuyorum ve hızla kapıya bakıp Declan'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken dudağım titremeye başlıyor. Bir çift haki short ve mavi düğmeli gömlekle şık görünüyor. Onun Saçları başının üstünde bir bukle karmaşası ve çenesindeki saçlara gülümsemek istiyorum, ama sonra güzel, yontulmuş yüzündeki saf sıkıntı ifadesine ağlamak istiyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni kollarına aldığı anda ona doğru uzanıyorum, beni güçlü bedenine yakın tutarken yarama dikkat ediyor

Göğüs. Şakağımı öperek, beni yavaşça ileri geri sallarken her şeyin yolunda olduğunu, bunun sadece bir rüya olduğunu fısıldıyor.

Gözlerimi kapattığımda, hala İrlanda'da hastanede olduğumu ve neredeyse iki haftadır burada olduğumu yavaşça hatırlıyorum. Gözlerimi , Casey Burke tarafından vurulduğumdan beri aynı rüyayı dördüncü kez gördüğümü ve tamamen uyandığımı fark ediyorum. Rühayı anlamıyorum ve bende bıraktığı boşluk hissinden nefret ediyorum ama neyse ki Declan geliyor ve boşluğu dolduruyor. Her şeyi daha iyi yapıyor.

Göğsüne sokuluyorum, kalbim sıkıştıkça ona bir can simidi gibi sarılıyorum. göğsümde yavaşlıyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda, parmaklarını saçlarımda ve kulağımın arkasında gezdirirken ağzı yavaşça yana doğru çekiliyor. Onun bakışlarında kendimi hep çok güzel hissederim. Muhtemelen öyle görünmediğimi biliyorum, ama onun gözlerinde neredeyse öyle olduğumu düşünebilirim.

"Aynı rüya mı?" Yavaşça başımı sallıyorum ve o da burnumu öpüyor. "Artık her şey daha iyi; ben buradayım."

"Onu özlüyorum," diye fısıldıyorum ve o da kollarını bana doluyor.

"Biliyorum, *mo stór*, ," diyor usulca, yanağımı ve ağzımın kenarını öperek. "Artık her şey yolunda. Yakında gidiyoruz ve sonra yatağında uyuyabilirsin. Belki rüyalar durur."

Sıkıntı içinde uyanmayı bırakmayı çok istesem de annemi görmeyi bırakmak istemiyorum. Ama rüyaların sona ermesi gerektiğini biliyorum ve umarım evde olmak buna yardımcı olur. Ona daha da sokularak gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve haklı olduğunu biliyorum. Bu rüyaların başlamasından nefret ediyorum. Annemi kaybetmek gibi trajik bir şey yaşadığımı biliyorum, sonra Declan'ın önüne çıkıp göğsümde beni öldürebilecek bir kurşun yarasına yol açtım, ama rüyalar neden şimdi başlıyor?

Declan'la evlenme kararımın iyi bir karar olduğunu söylemek için bana ulaşma yolu bu mu? Bu çılgınca ve delice, biliyorum. Yani, onu sadece üç aydır tanıyorum, iki aydır çıkıyoruz ve henüz seks bile yapmadık, ama bunun gerçek olduğunu biliyorum. Kayıp parçamı bulduğumu biliyorum. Daha önce kaybolmuş gibi hissediyordum ve yol gösterici bir ışık gibi ona giden yolu buldum. Bunun anlamı olmalı. O özel biri, ama tereddütlerim mi var? Bu annemin bana güven verme şekli mi?

Declan'a bakarak burnumu çenesinde gezdiriyorum ve da yüzümü okşayarak gülümsüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, ağzımın kenarını tekrar öpüyor, bakışları benimkini tutarken eli yavaşça kolumda geziniyor.

Güvenceye ihtiyacım yok. Ben doğru kararı verdim.

Korkuyor muyum? Aklımı kaçırdım.

İyi bir eş olacak mıyım? Onun dünyasına uyum sağlayabilecek miyim? Ve en önemlisi, ya benimle yattıktan sonra benden hoşlanmazsa? Yanlış gidebilecek pek çok şey var ama aşkımız başından beri çok istikrarlı ve güçlüydü. Ona ne zaman aşık olduğumu asla unutmayacağım. Büyük kütüphanesinde annem için ağlarken beni kollarının arasına almıştı. Kendimi yeniden güvende ve bütün hissettiğimi hatırlıyorum, annemin ölümünü izlediğimden beri hissetmediğim bir şeydi bu. Sadece birkaç hafta önceydi ama silahlı saldırıdan sonra sanki yıllar geçmiş gibi hissediyorum.

Sanki o kadar çok şey atlatmışız ki, birlikte her şeyi yapabilirmişiz gibi hissediyorum. Biz birbirimiz için yaratılmışız. O çok tatlı ve romantik ve en başından beri onun farklı olduğunu biliyordum. Hayatım boyunca birlikte biri olduğunu biliyordum. Genç olduğumuzu biliyorum, ama biliyorsan, biliyorsundur. O bana sarılırken, annemin söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Benim için ne kadar iyi olduğunu. Evet, bu bir rüyaydı ama onun haklı olduğuna inanıyorum.

Bize inanın. Ben doğru seçimi yaptım.

Biliyorum.

Uzanıp çenesini tutuyorum ve gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

TWO

Declan

Onu acı içinde görmekten nefret ediyorum.

Trajik bir şey kalbimi kırıyor.

Burada durmuş, yarasını yavaşça temizlemelerini ve sarmalarını izlerken, yüzünün buruşmasından ve gözlerinden yaşlar süzülmesinden nefret ediyorum. O salak Casey Burke ile beş dakika geçirmek için her şeyimi verirdim. Onu lime lime ederdim, bundan eminim. Hiç kimseden ondan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Asla da etmeyeceğim.

O sadece kız kardeşime zarar vermekle, ona tecavüz ve onu soğukta bırakmakla kalmadı; hayatımın aşkını da vurdu. Yaptığı şey için yanmasını istiyorum. Hissetmesini istiyorum

Kız kardeşimin tecavüzden önceki kişi olmaya çalışmasını, her gün uyanıp mutlu olmaya çalışmasını izlerken hissettiğim acıyı. Ailemin yaşadıklarını, acıyı, utancı ve suçluluk duygusunu onun da hissetmesini istiyorum. Onu korumak bizim görevimizdi ve başarısız olduk.

Amberlyn için de aynısı geçerliydi. Tek bir görevim vardı, o da onu sevmek ve korumak. Biliyorum ki babası burada olsaydı bana böyle derdi, ruhu şad olsun, annesi de öyle. Bunu yapmak için burada değiller; birinin gerekiyor ve ben bu işi istiyorum ama onun vurulmasını bile engelleyemedim. Yani değil

Casey'nin kız kardeşime zarar vermesinden dolayı duyduğum suçluluk ve acının yanı sıra, şimdi de Amberlyn'i neredeyse öldürmesinden dolayı aynı duyguları yaşıyorum.

Bir insan nasıl olur da bir başkasının hayatında bu kadar acıya neden olabilir ve bundan paçayı ?

Amberlyn başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakarken elim onunkini sıkıyor. Bu benim hatam. Hepsi benim hatam. Durumun ciddiyetini görseydim, o serseriye ciddiye alsaydım, belki bunlar . Lena ve Amberlyn'i kenara itmeliydim, zarar görmemeleri . Onu çıplak ellerimle yakalamalıydim. Ama bunun yerine, orada durdum. Ve yüzüne güldüm. Lanet bir ahmak gibi.

Silah patlarken orada durdum ve hala bunun olduğuna inanmıyordum. Her şeyin bir şaka olduğunu düşündüm ama sonra bana çarptı. Güzel vücudundan dökülen kan her yeri kırmızıya boyadı ve tek yapabildiğim onu kendime yakın tutmak ve hayatta kalması için dua etmek oldu. Hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmemiştim. Kanının vücudunu terk edişini izlerken kendimi tamamen kaybolmuş hissettim. Nasıl düzelterceğimi bilmiyordum. Elim kanamayı durdurmuyordu ve onu kurtaramadım. Bir bebek gibi ağlıyordum. Minik bebek. Onun şarkısını söylediğimi hatırlıyorum ama bu ondan çok benim içindi. Beni sakinleştirecek bir şeye ihtiyacım vardı ve onun tatlı dudaklarından kelimeleri hayal etmek bunu sağladı.

Korkunçtu. Bir daha asla yaşamak istemediğim bir şey.

Gerçekten nasıl bilmiyorum. Doktorlar endişeliydi, bu da beni daha çok endişelendiriyordu. Onu kaybedersem ne yaparım? Kendimi kapatır mıydım? tekrar? Her şeyimi kaybeder miydim? Eminim babam bir istisna yapardı, ama ya yapmazsa? Onu suçlayamazdım çünkü başka kimseyi bulamazdım. Amberlyn o. O benim geleceğim.

Dürüst olmak gerekirse, hala benimle evlenmek istediğine inanamıyorum. Sanırım en başından beri onu karım yapacağımı biliyordum, ama hiç beklemiyordum.

Beni sadece birkaç aydır tanıyor olmasına rağmen bu kadar istekli olması. Bana büyük bir taahhütte bulunuyor ve belki korku ya da başka bir şey göreceğimi düşündüm, ama tatlı akuamarin gözlerinde sevgiden başka bir şey yok. Beni seviyor ve Tanrım

onu daha çok sevdiğimi biliyor. Genciz ve bu biraz zihinsel olabilir ama ben bize inanıyorum. Harika olacağımızı biliyorum.

Birlikte. Onu koruyabildiğim sürece.

"Öyle bakmayı kes. Ben iyiyim," dediğini duyuyorum tatlı sesinden.

Dönüp ona bakıyorum ve gülümsüyor. Üzerinde bir atlet ve Fiona'nın ona getirdiği eşofman altı var. Saçları tepesinde, saçları

Gözleri parlak ama teni hâlâ solgun. Gözlerindeki acıyı ama aynı zamanda sonsuz sevgiyi görebiliyorum. Nasıl gülümseyebildiğini bilmiyorum. Gülümsemek istemiyorum; kendimi bok gibi hissediyorum ve dürüst olmak gerekirse başka nasıl bir şey hissedeceğimi bilmiyorum. Tek yaptığım onu her yerde kanlar içinde, kollarımda ölürken görmek.

Ama o ölmedi. O burada ve belki de bu beni gülümsetmeli.

Uzanıp yanağını avucumun içine alıyorum ve çalışıyorum ama yapamıyorum. Böyle bir şey olduğu için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Sadece senin için endişeleniyorum, aşkım."

"Biliyorum," diyor elimi kendi eliyle kapatarak. "Ama ben buradayım. Hayattayım ve iyiyiz."

Yavaşça başımı sallıyorum, sonsuzluğumu taşıyan gözlerimin derinliklerine bakıyorum. "Seni seviyorum Amberlyn."

"Seni seviyorum," diyor usulca, bana yaklaşarak. "Bunu söylemeyi seviyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyorum, onu kendime yakın tutup burnundan öpüyorum. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Öyleyim," diye kabul ediyor.

Onu evime götürmek istiyorum ama bunun söz konusu olmadığını biliyorum. Umarım Bay ve Bayan Maclaster takılmama aldırılmazlar çünkü onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

Yoksa kendimi delirteceğim.

Maclaster'ların evine döndüğümüzde, Bayan Maclaster Amberlyn'in üzerine titriyor, beni de ne yapacağımı bilemez bir halde kenarda öylece bırakıyor. Bay Maclaster yanımda duruyor ve vurulma olayından beri benimle hiç konuşmadı. Gözlerimin içine bile bakmıyor ve bunun nedeninin benimle aynı şeyleri hissetmesi biliyorum.

Bunun benim hatam olduğunu.

Bayan Maclaster bile bana eskisi gibi bakmıyor. Eskiden aileme hayrandı, biraz takıntılıydı, ama şimdi sanırım benim de ailem kadar iyi olduğumu düşünüyor.

Boktan. Amberlyn'in anne babasına en yakın kişi onlar olduğu için bu beni üzüyor. Benden hoşlanmalarını istiyorum ama yine de onların beni sevmelerini hak ediyor muyum?

Nimet mi?

Amberlyn'in Bayan Maclaster'ın onu ne kadar sıkı görünce, "Böyle iyi misin?" diye soruyorum.

Bayan Maclaster bana bir baktı: "Declan, yıllardır bebekleri yatağa yatırıyorum. Anladığıma eminim."

"Anne, acı çekiyor gibi görünüyor," diyor Fiona, Tanrı'ya şükür. Bana sanki silahı ateşleyen benmişim gibi bakmayan tek kişi o.

Amberlyn "Ben iyiyim" derken o da bana küçük bir gülümseme veriyor. Dürüst olmak gerekirse, benim için telaşlanmana gerek yok."

"Bu bizim işimiz. Annene ve babana söz verdim, o yüzden sus, eğer Lütfen," diyor ve gözyaşlarını tutamadığını görebiliyorum. "Onları zaten biraz hayal kırıklığına uğrattım."

Amberlyn yavaşça başını sallarken ona sevgi dolu bir gülümseme verir. "Hayır, yapmadın ve böyle düşünme. Ben kendi kararımı verdim. Ona bir şey olmasına izin veremezdin."

"Evet, elbette, ama onu koruma sürecinde seni korumayı başaramadık," diyor sertçe, başını sallayarak. "Artık bitti. Bırak da suçluluk duygumun içinde yuvarlanayım ve iyileşmen için dua edeyim."

Amberlyn uzanıp teyzesinin elini sıkıyor ve ona bir bakış atıyor. "Ben iyi olacağım. Evde olduğum için şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum. Endişelenme. Yapman gereken her şeyi yaptın. tarafından bu kadar sevilmeseydim, Declan'ı korumak için onun önüne atlama içgüdüsüne sahip olmazdım. Beni annemin ve babamın gurur duyacağı bir kadın haline getirdiniz. Bunu unutmayın."

Oda sessizliğe gömülürken yere bakarak gözlerimi kapatıyorum.

"Burada kimse hatalı değil."

Fiona öfkeyle, "O otuzbirci öyle," diyor ve ben de aynı fikirdeyim.

"Evet, öyle ama onu affetmeliyiz çünkü o kayıp ve bizim gibi sevilmiyor."

"Onu asla affetmeyeceğim," diye söz veriyor Fiona ve ben yine aynı fikirdeyim.

"Hayır, yapmalısın çünkü ona acımalıyız, ondan nefret etmemeliyiz. Birinden nefret etmek insandan çok şey götürür; onun senin üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin verme. Onu affettim, hayatıma ediyorum, bu hayatı şimdiye kadarki en iyi hayatım yapacağım. Sadece bir hayatım var."

Benim için neredeyse hayatını kaybedeceğini düşündükçe gözlerim yaşıyor. O kadar moral verici, o kadar pozitif ki keşke ben de onun gibi olabilseydim. Onu affedemiyorum, onu öldürmek istiyorum ve bu beni endişelendiriyor. Bu onu affetmediğim anlamına mı geliyor?

Hak ettiği adam mı? Çünkü ben onun uğruna ölmek istediği adam olmak istiyorum. Ama ya olamazsam?

"Sen çok güzel bir ruhsun Amberlyn. Seni çok seviyorum," diyor Bayan Maclaster ve Amberlyn'in yüzünü avuçlamadan önce yanağını usulca öpüyor.

"Ben de sizi seviyorum, . Her şey girecek. Buradan sonra sadece yukarı çıkabiliriz," diyor parlak bir sırıtışla.

Bayan Maclaster omzuna hafifçe dokunup kapıya doğru yönelmeden önce, "Dinlenmene izin vereceğim," diyor ve bana sadece yan gözle bakıyor.

Bay Maclaster ona sırtarak, "Bize ihtiyacın olursa ara," diyor. Sonra bana bakıyor ve "Burada onunla mı kalıyorsun?" diyor.

"Eğer değilse."

Gözlerinde bana siktirip gitmemi söylemekten başka bir şey istemediğini görebiliyorum ama başını sallıyor. "Sorun değil. Bırak dinlensin."

Fiona'nın Amberlyn'in yanağını öptüğünü görmek için döndüğümde

"Elbette," diye onaylıyorum. "Hemen yan taraftayım."

"Biliyorum, ben iyiyim."

Elini sıkmadan önce başını sallıyor ve sonra kapıya yöneliyor. Omzumu sıkarak gülümsüyor ve "Dayan koca adam" diyor.

Alay ediyorum. "Deniyorum."

Kapı kapandığında aşkıma bakıp gülümsüyorum. Battaniyeyi geri çekerek beni yanına çağırıyor. "Gel benimle yat."

Tereddüt etmedim. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa doğru ilerliyorum, yavaşça sürünerek yanına yerleşirken onu çok fazla sarsmamaya dikkat ediyorum. Kollarımı olabildiğince yumuşak bir şekilde ona dolayarak şakağını öpüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Biraz dinlen."

Çeneme doğru gülümsüyor. "İki haftadır dinleniyorum." "Vurulmak büyük bir olay, tatlım. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Lütfen sadece dinlen," diye

yalvarıyorum. "Ama sadece biz olmayı özledim."

"Biz olmaktan asla vazgeçmeyiz, aşkım," diye onu rahatlatıyorum. "Seni sevmekten asla vazgeçmem."

"Ben de öyle, ama demek , uzun zamandır gülmemiştik."

"Amberlyn, şu anda gerçekten gülünecek bir şey yok. Her şey hala çok taze ve yeni. Seni kaybedebilirdim."

Başını kaldırıp bana bakıyor ve avuçlayarak gözleriyle gözlerimi arıyor. "Ama sen . Ben iyiyim, sen de iyisin. Hayatlarımız

sonsuz dek değişmek üzere ve ben geçmişte debelenmek istemiyorum. İlerlemek istiyorum."

"Ve yapacağız, yavaşça. Seni acele ettirmek istemiyorum."

"İçki fabrikanızı kaybetmeden önce sadece üç ayınız var. Acele etmemek için zamanımız yok."

O konuşmasını bitirmeden başımı sallıyorum. "Şu anda bunun için kafanı yorma. Bunu ben düşüneceğim. Şimdi iyileşmeni istiyorum."

Bana ciddi olduğunu gösteren bir bakış atarak, "Endişeleneceğim çünkü bu benimle ilgili. Senin mutlu olmanı istiyorum ve bu da evlenmemiz anlamına geliyor. Ben Viski Prensesi olacağım. O yüzden bu işe başlamalıyız."

Elim buklelerimin arasında gezinirken dudağımı ısırarak başka tarafa bakıyorum.

Beni çok strese .

"Ne oldu? Artık benimle evlenmek istemiyor musun?"

Ona hızla dönüp bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır Amberlyn, seninle tanıştığımdan beri seni karım yapmayı hayal ediyorum."

Gülümseyerek, "Gerçekten mi?" diye soruyor.

Başımı sallarken dudaklarımda gerçek bir gülümseme beliriyor. "Evet, senin o olduğunu hep biliyordum." Hâlâ bana sırtarak, "O zaman sorun ne?" diye soruyor.

Boğazımı temizleyerek tavana bakıyorum ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Senin hak ettiğin erkek olduğumu sanmıyorum," diyorum.

Bir şey söylemediğinde, kaşlarını içeri çektiğini görmek için bakışlarıyla buluşuyorum. "Peki neden?"

"Kurşun yarası olan ben olmalıydım, sen değil. Seni hayal kırıklığına uğrattım." Gözlerini deviriyor, belli ki bana tamamen sinirlenmiş. "Declan, Böyle bir şey yapmadın. Ve eğer benim için doğru adam sen değilsen, o zaman neden o kurşunun önüne atladım? Bunu yaptım çünkü öyle olduğunu biliyorum, çünkü seni seviyorum ve istediğin her şeye sahip olmanı istiyorum."

"Ama sensiz yapamazdım."

Gülümsüyor, yüzümü avuçluyor, başparmağı yavaşça dudağımda geziniyor. "Tamamen haklısın. Ben buradayım, o yüzden her şeyi çözelim."

Çok inatçı ve biliyorum ki eğer istediği olsaydı, şimdi her şeyi planlardı. O tam bir plançı ve her zaman oyunun önünde. Olanları görmezden gelip hayatına devam etmek istediğini biliyorum ama hepimizin iyileşmeye ihtiyacı var. Zamana ihtiyacımız var.

Elimizde olmadığı için biraz endişeliyim.

Haklı; bunun planlanması gerekiyor, ama bu konuda endişelenmeyi bana bırakması gerekiyor. Ama gözlerine bakınca bunun olmayacağını anlıyorum.

"Bir hafta. Bir hafta daha dinlen, sonra her şeyi çözeceğiz."

Bana bakıyor. "Ama biz evleniyoruz?"

Gülümsüyorum, ellerini ellerimle kapatıyorum. "Eğer beni kabul edersen, evet." "Ben zaten evet dedim."

"Uyuşturucu yüzünden diye biraz endişelendim," diye takılıyorum ve o da gülümsüyor.

"Hayır, ne istediğimi biliyorum ve seni istiyorum. Hem de çok," diyor dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce. Ağzlarımız birlikte hareket ederken gözlerim anında kapanıyor ve içimi coşkulu bir his kaplıyor. Dili hareket ediyor Vücudu benimkiyle birleşiyor ve beni tamamen ateşliyor. Vurulduğumuzdan beri ilk defa bu şekilde öpüştük. Muhtemelen hiç yalnız olmadığımız içindir. Her zaman yumuşak, tatlı öpücükler olurdu, şimdi bana verdiği gibi ayak parmaklarımı kıvıran öpücükler değil. Kalbim göğsümde çarpıyor, sikim büyüyor ve daha fazlasını istiyorum. Ama bu onun için iyi olamaz. Hayır, olamaz, ama Tanrım, onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, doğru düzgün göremiyorum.

Ama henüz değil.

Kendimi geri çekerek onun ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Dinleniyor olman gerekiyordu."

Pırıl pırıl gözleri benimkilere kilitleniyor, nefes alış veriş düzensizleşiyor, her nefes alışında göğüsleri göğsüme bastırıyor. Gözlerine bakıp cevabını beklerken, gözlerinin yavaş yavaş yaşlarla dolmaya başladığını görebiliyorum. Kahretsin! Onu incittim mi?

"Amberlyn, aşkım, sorun ne?"

Başını sallarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Unutmak istiyorum Declan. Tüm bu olanları unutmak istiyorum. Hayatımıza birlikte başlamak istiyorum, mutlu olmak istiyorum, dinlenmek ve göğsüm ağrıyor diye üzülmem istemiyorum, kendimi yeniden bütün hissetmek istiyorum. Üzerimde hiçbir şeye sahip olmasını istemiyorum ve ne kadar çok dinlenmeme ve uzanmama izin verirsek, o kadar çok kazanıyor. Her şeye devam etmek istiyorum. Hayatımıza başlamak istiyorum. Yaşadığımı hissetmek istiyorum."

Boğazımı dışarı çıkarmakla tehdit eden hıçkırıklardan arındırarak, "Amberlyn, ben de bunların hepsini istiyorum ama aynı zamanda seni bu konuda acele ettirmek de istemiyorum," diyorum.

"Sen değilsin. Ben bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Onu kollarımla sararken, yüzü boynuma bastırıyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Ben de seni istiyorum *mo stór*, ama lütfen bana bir hafta ver. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Lütfen bana bunu ver."

Biraz uzaklaşarak gözlerimin içine bakıyor ve "Ancak kendini suçlamayı bırakırsan" diyor.

Başka tarafa bakarak derin bir nefes alıyorum. İçimi görüyor, değil mi? "Bu senin hatan değil. Bunu sana defalarca söyledim ve gözlerinden kendini suçladığını görebiliyorum. Buna bir son vermeliyiz yoksa ilerleyemeyiz. Seçimi ben yaptım; seni korumak zorundaydım-"

"Ama beni korumak senin işin değil, değil mi?" Ben işaret ediyorum.

"Sevdiklerinizi korursunuz ve ben de bunu yaptım. Senin de benim için aynısını yapacağını biliyorum."

"Ama ben yapmadım."

"Declan, sana ateş ediyordu."

"Dalga geçmediğini."

"Belki öyle, ama her neyse. Bitti artık. İlerleme zamanı. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde bunun senin suçun olduğunu düşünmüyorum. Ondan başka kimseyi sorumlu tutmuyorum. Seni seviyorum."

Dudaklarına odaklanırken parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Suçluluk duygumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum ama denemem gerektiğini biliyorum. Denemek zorundayım, yoksa beni kendi kızı olarak kabul eden bu güzel kadın, göğsündeki yarayı umursamadan bir hafta içinde bir düğün planlayacak. Bu onu korumak olmayacağına göre, tüm suçluluk duygusunu bir kenara itip ona odaklanmalıyım. Bakışlarına karşılık vererek, "Tamam, artık kendimi suçlamayacağım. Hepsi o salağın suçu."

Hâlâ bakışlarımı tutarak, "Onu affetmelisin," diyor.

"Cesedimi çiğnemedim," diye karşılık verdim. "Kendimi affedebilirim ama umarım o çürür."

Omuzlarını yavaşça silkerken başını sallıyor. "Peki, ama lütfen dene."

"Elbette," diyorum ama ikimiz de yapmayacağımızı biliyoruz. "Yapacak daha iyi işlerimiz var."

Gülümsüyorum. "Oh?"

"Evet, düğün planlanacak çünkü büyük bir düğün istiyorum. Tanrı aşkına prenses oluyorum," diyor göz kırparak ve ben de gülümsüyorum.

"Böyle gülümsemeye devam ettiğin sürece sana dünyanın en büyük düğününü yapacağım."

Kollarını boynuma doladığında gülümsemesi hiç değişmiyor. "Güzel, ama endişelenmemiz gereken bir şey daha var."

"Öyle mi?"

"Evet, bekaretimle ilgili küçük bir mesele."

Başımı sallarken gözlerimi kapatıyorum. "Ah, Amberlyn, daha sonra. Şu anda bunu hayal bile edemiyorum. Sana olan ihtiyacım o kadar şiddetli ki, muhtemelen seni paramparça ederim."

kıkırdıyor. "Amaç da bu değil mi zaten?"

Başımı onunkine doğru sallıyorum, müstakbel karımın gözlerinin içine bakarken sikim şortumun içinde zonkluyor. "Bir hafta. Bana bir hafta ver ve her şeyi konuşalım."

"Yani şu anda soyunsam beni almaz mısın?"

Kahkahası odayı doldururken yüksek sesle inliyorum. Genişçe gülümsüyorum ve ona bakıyorum. "Gülmek istiyordun."

"Ben yaptım."

"Benim zararıma mı?"

Başını sallıyor, bana sarılıyor. "Sadece normal hissetmemizi istiyorum."

Onu sıkıca kollarıma alarak dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve ardından gülümsüyorum. "Kesinlikle harika hissettiriyor, aşkım. Teşekkür ederim."

Sırıttıyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum tatlım," diyorum dudaklarına karşı. "Ve eğer şu anda çıplak olsaydın..."

"Öyle mi?" diye soruyor alaycı bir sırıtışla.

"Sanırım saf güzelliğiniz karşısında ölebilirim."

Ben devam ederken kıkırdıyor ve başını sallıyor, "Ama eğer , o zaman buradan kaçırım. Amcan bizi yakalarsa beni öldürteceğinden eminim."

Bu onu kıkırdamaya itiyor. Ben de bunu istiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum.

Çünkü o benim her şeyim.

OceanofPDF.com

THREE

Declan

İstediğim gibi, Amberlyn burnunu boynuma dayayarak uykuya dalıyor. Hava soğuk ama değil; umarım biraz ısınır. Gözlerimi kapatarak ben de uykuya dalmak istiyorum. Çok yorgunum. Uzun bir iki hafta oldu. Sürekli iyi olup olmadığını merak ediyor ve iyileşmesi için dua ediyorum. Tanrı'nın lütfuyla iyileşti ama yine de uyumakta zorlanıyorum. Zihnim saatte yüz kilometre hızla gidiyor.

Benimle evlenmeye çok kararlı, ama elimde değil ama bunu yanlış yaptığımı düşünüyorum. Bu yanımlı ondan saklamakla hata ettim. Ona son tarihten bahsetmeliydim ama bahsetmedim. Akli başından gitmişken, istese bile ona bunu sormam yanlıştı. Sadece yanlış hissediyorum. Bay Maclaster'a onunla evlenip evlenemeyeceğimi bile sormadım. Bu konuda tamamen yanlış yaptım ve bunu düzeltmeye çok ihtiyacım var.

Keşke geri dönüp her şeyi değiştirebilseydim. Keşke Lena ve Amberlyn'in içeri girmesini sağlasaydım. Keşke Casey'nin icabına kendim baksaydım, onunla işim bitseydi ve sonra içeri girip Elimizdeki mesele. Bana kızmakta sonuna kadar haklıydı. Bunu ondan saklamakla hata etmişim ve bunu düzeltmem gerekiyordu. Ama her şey boka sardı. Ve şimdi öyle bir kızla evleneceğim ki, yaşlandığımızda bebeklerimiz etrafta koşturacak.

"Babanla ben vurulduktan sonra evlendik. Bana hastanede teklif etti çünkü içki fabrikasını kaybedecekti ve ben bunun izin veremezdim." Ona teklif ettiğim anının bu olmasını istemiyorum. Güzel olmasını ve onu uçurmasını istiyorum.

Kendimi ondan ayırarak, yavaşça yataktan kalkmadan önce ağzının kenarından öpüyorum. Aşağıya baktığımda hala mutlu bir şekilde uyuyordu. Gördüğü rüyaları görmemesi için dua ediyorum. Beni korkutuyorlar ama aynı zamanda rahatlatıyorlar da. Ruhlara falan inanırım ve annesinin beni onayladığını söylemek için geri geldiğini bilmek çok kötü bir şey. Ama yine de Amberlyn'i üzüyorlar ve onu geriyorlar. Dünyada hiçbir şeyi umursamadan mışıl mışıl uyumasını istiyorum. İyileşmesine ihtiyacım var. Onunla bir hayat kurmak istiyorum.

İyice örtündüğünden emin olduktan sonra çıkıyorum ve ben kapıyı kapattığımda Fiona kendi kapısını açıyor. Önce bana sonra da arkama baktı, kaşları kalkmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Gidip babanla konuşacağım."

"Ne için?" diye sorarken kaşları kıpırdamıyor. Onunla oturmamı mı istiyorsun?"

"Yapabilirsin, ama o dünya için öldü."

"Tamam, babamdan ne istiyorsun?"

"Onunla olup olmadığını sormak istiyorum," diyorum yavaşça, gözlerim onun gözlerinde. "Zaten evet dedi, ama bu konuda yanlış hissediyorum. Yanlışlarımı doğrularla düzeltmek istiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturarak başını sallıyor. "Sormadığın için kızgın."

"Anlamıştım."

"Ve senin için bir şutu engellediği gerçeği." "Tekrar söylüyorum, biliyorum ve keşke bunu kabullenebilsem-"

"Yapamazsın ve o da istemezdi. Seni seviyor Declan ve bu yüzden bunu yaptı."

Başımı sallayarak yere bakıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Onu seviyorum."

"Güzel. Hadi o zaman, babama sor. Uyanırsa diye kapımı açık tutacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum onunla uzun uzun bakışarak. En iyi arkadaşım Kane için o kadar iyi ki, bu delilik. Her zaman insanların başkaları için doğduğuna inanmışımdır ve Fiona da Kane için öyle. Amberlyn'imın benim için olduğu gibi.

Aşağı inmek için döndüğümde duraksayıp ona bakıyorum. "Deli olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Gülümsedi. "Evet, bence şimdi evlenmek delilik olur ama bana içki fabrikasından bahsetti ve hiç oralı . Denedim," diyor mahcup bir şekilde. "Çok genç ama dediğim gibi, seni seviyor ve ben ikinize inanıyorum. Dikkatsiz seçimler yapmıyor. Doğru bir karar verdiğine inanıyor ve ben de ona inanıyorum."

Haklı olduğunu biliyorum ve bu beni biraz raydan çıkarıyor, ama sonra birlikte iyi bir hayatımız olacağını biliyorum. Genciz, evet, ama işe yarayacak. En azından öyle olması için dua ediyorum. "Onu ölene kadar seveceğimi biliyorsun."

"Oh, biliyorum. Eğer bilmeseydim, bu kadar hoşgörülü olmazdım."

Bana bir sırtıma gönderiyor ve ben de ona bir sırtıma göndermekten kendimi alamıyorum. Fiona'nın onayını almak neredeyse yeterli. Hiçbir şeyi . Ne düşündüğünü tüm dünyaya bildiriyor. Amberlyn için çok şey ifade ediyor ve Bizi desteklediğini bilmek güzel. Gerçekten iyi. Merdivenlerden inmek için döndüğümde kalbim göğsüme çarpmaya başlıyor. Maclaster'ların şu anda benim hakkımda pek iyi düşünmediklerini biliyorum ama bunu yapmanın onların bana bakışını iyileştireceğini hissediyorum.

Onları aşağıda buldum, Bayan Maclaster sandalyesinde kitap okuyordu ve Bay Maclaster bilgisayarda.

Beni görünce sandalyesinden fırladı, gözleri çıldırmış gibi "İyi mi?" diye sordu.

"Evet, tabii ki. Özür dilerim, sizi telaşlandırmak istememiştim."

Elini göğsüne koyuyor ve Bay Maclaster'ın da yüzünde aynı sıkıntılı ifadeyle ayağa kalktığını fark ediyorum. "Endişeli görünüyorsunuz."

"Ah, , Amberlyn'le evlenmek için sizden onay istemeye geldim de ondan," diyorum ve keşke bunu biraz daha düşünseydim diyorum. İkisi de şaşkınlık içinde bana bakıyorlar.

"Ne?" Bayan Maclaster soruyor. "Ona zaten sormadın mı?"

Bay Maclaster kollarını geniş göğsünde , ben yavaşça başımı sallarken kara gözlerini bana dikeyyor. "Evet, öyle yaptım. Ama bu şekilde olmasını doğru bulmuyorum. Önce ikinize sormam gerektiğini biliyorum, ama olan biten her şey yüzünden bu süreçte kendimi kaybettim. Bunun için özür dilerim."

Alnımdan terler boşanırken ikisi de bir an beni süzüyor. "O çok genç. Daha yirmi yaşında."

"Evet, biliyorum-"

"İçki fabrikasını kaybedebilirsin diye seninle evlenmek zorunda değil. Sadece kısa bir süre çıktınız," diyor Bay Maclaster.
keskin bir ses.

Evet, bu hiç iyi gitmiyor. Hem de hiç.

"Biliyorum. İçki fabrikası meselesi bu kadar erken teklif etmemin nedeni olsa da, onunla evleneceğimi hep biliyordum. O çok güzel, akıllı ve benim gözümde mükemmel biri."

"Bunların hepsini biliyoruz," diyor Bayan Maclaster. "Ama o yaşamadı. Annesine bakmaktan ve kimseyle iletişim kurmamaktan buraya geldi ve bam! Karşısında siz varsınız. Kalp kırıklığı, üniversite ya da başka bir şey yaşamamış. Hâlâ çok genç ve her şeye karşı naif.

Mayo Prensi olarak ve hangi kız seninle evlenmek için can atmaz ? Bence sen tatlı bir Declan, gerçekten, ama bunun biraz aceleye geldiğini hissediyorum. Bunun işe yarayacağını nereden biliyorsun? Bilmediğini biliyorum. boşanmaya inanıyor, peki mutlu olmadığında ne olacak?"

"Onu mutlu etmek için her şeyi yapacağım," diyorum, niyetimden biraz daha sert bir şekilde, ama kendimi saldırı altında hissediyorum. Bu hiç de umurunda olmayan bir şey. "Seni çok iyi anlıyorum, gerçekten, ama onu seviyorum. Hem de çok, o da beni seviyor. Genç olduğumuzu biliyorum, aceleye geldiğini de biliyorum ama sana söz veriyorum, asla mutsuz olmayacak. Ve eğer mutsuz olduğu bir an gelirse, bunu düzelteceğim. Onu mutlu edeceğim, ona dünyayı vereceğim. Tüm bunlardan sonra benimle olmak istemediğine karar verirse, gitmesine izin veririm. Onun için her şeyi kaybederim. Yeter ki o mutlu olsun."

Odaya sessizlik çöküyor, tek ses pencereden gelen esinti, duvara çarpan perdeler. Televizyonun sesi kapalı ve kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Bay Maclaster boğazını temizleyip gözlerimin içine bakarken sertçe yutkunuyorum.

"Mesele de bu, gitmene izin vermeyecek. O bir tamirci, şefkatli, tatlı bir ruh. Birinin incinmesine izin vermeden önce mutsuz olacaktır. Beni endişelendiren bu. Seninle içki fabrikasını kurtarmak için mi evleniyor, yoksa seni gerçekten sevdiği için mi?"

Başımı salladım. "Aynı fikirdeyim Bay Maclaster, ama beni sevmiyorsa neden benim için neredeyse ölüyordu?"

Yavaşça başını sallarken gözleri kararıyor, uzaklara bakıyor ve koltuğuna gömülüyor.

Bayan Maclaster , gözleri hala benimkilere dikilmiş bir şekilde soruyor: "Daha fazla zaman alabilir misin diye bakamaz mısın? Belki bir yıl?"

"Yapabilirim," diye kabul ettim. "Zaten ama yine de onayınızı almak isterim."

Bayan Maclaster kocasına bakıyor ve uzun uzun bakışıyorlar. Bunun özel bir an olduğunu hissediyorum, bu yüzden nefes almak için savaşıırken başka tarafa bakıyorum. Hayır derlerse ne yapacağım? Onların rızası olmadan Amberlyn'le evlenebilir miyim?

Evet. Yapabilirim.

Bunun korkunç olduğunu biliyorum ama onsuz yaşayamam. Yaşayamam işte. "Declan, sen iyi bir . Ona iyi bakacağını biliyoruz.

Biraz beklemenizi isteriz, ancak bu değilse, o zaman evet, siz

Bizim onayımız var," diyor bana doğru gelirken. Ellerini kollarıma gülümsüyor.

"Bize sizinle konuşma şansı verdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Bunu daha önce yapmalıydım."

"Evet, ama şimdi bunu yaptığınız için minnettarım."

Başımı sallıyorum ve gözlerime bakarken yanağımı okşuyor. Boğazını temizleyerek, "Sanırım kardeşim seni severdi. Yengemin de seveceğini biliyorum. Bana Tomas'ımı hatırlatıyorsun, ruhu şad olsun. Ciara ortaya çıkana kadar kendi halinde bir adamdı. Ciara onu başından beri büyüledi ve Amberlyn'in de senin için aynı şeyi yaptığını biliyorum."

", " diye kabul ediyorum, bakışlarını tutarak. "Ve ailesini onurlandırmak için Amberlyn'i hem onlara hem de kendime yetecek kadar seveceğim."

Bayan Maclaster gülümser, başını sallarken gözleri yaşlarla dolar. "Evet, o zaman devam edin. Sizi kutsuyoruz."

İçki fabrikasının ofisine gittiğimi bile hatırlamıyorum.

Oraya vardığımda arabayı babamınkinin yanına park ediyorum ve içeri girerken kilitliyorum. Bu ofislere ve hatta korumak için mücadele ettiğim içki fabrikasına adım atmaya iki hafta oldu ama neyse ki hiçbir şey yolunda görünmüyor.

Kane'in söylediğine göre işler aksamadan yürüyor.

Babamın asistanını selamladıktan sonra onun rızası olmadan kapısını iterek açıyorum. Beni görmek istemiyorsa, bu çok kötü. Konuşmamız gereken şeyler var. Neyse ki yalnızdı ve masasından başını kaldırıp beni gördüğüne şaşırış gibi baktı.

"Her şey yolunda mı?"

Masasının önündeki sandalyeye çökerken başımı sallıyorum. "Evet, Amberlyn evde uyuyor."

"Grand, iyileştiğine sevindim."

"Ben de," diye katılıyorum. "Çok şey kaçırdım mı?"

Cevabını beklerken parmaklarım sandalyenin kollarına gergin bir şekilde vuruyor.

"Pek sayılmaz. Gerçi Mindy'de son iki toplantının notları var. Herkes yokluğunu anladı. Annen iyi iş çıkardı, medya için her şeyi oldukça açık ve net tuttu. Hastane ekstra güvenlik de yardımcı oldu. Onun iyi olmasına çok sevindim."

"Ben de. Yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Oğlumu kurtardı; ona yaptıklarımın daha fazlasını borçluyum."

Bu benim da'mın farklı bir yönü ve buna hala alışamadım ama yine de minnettarım. Aramız eskisi kadar gergin değil. Aslında gayet iyi anlaşıyoruz.

Boğazımı temizleyerek sandalyenin kenarına oturuyorum ve onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Amberlyn'den bahsetmişken, seninle şu konu hakkında konuşmak istiyorum bir şey."

"Elbette, nedir?" diye soruyor, dizüstü bilgisayarını kapatmadan önce kaşları havaya kalkıyor.

"Ona evlenme teklif ettim," diyorum ve her zamanki sert yüzünde küçük bir gülümseme belirliyor.

"Daha önce farklı düşünmüş olabilirim ama davranışlarından sonra bu kıza saygı duymaktan kendimi alamıyorum. Haklıydınız, onda bir şeyler var ve onu tanımak için sabırsızlanıyorum."

"O harika biri," diye övünüyorum, kalbim onun için çarpıyor. "Ama o daha genç, Da, sadece yirmi yaşında. Üç ay içinde bitecek bir teslim tarihim olduğunu biliyorum, ama eminim bana biraz daha zaman verebilirsiniz. Uzun uzun konuşalım.

angajman."

Gülümsemesi o kadar çabuk kayboluyor ki, neredeyse yüzünde o gülümsemenin olduğuna bile inanamıyorum. Başını sallayarak, "Hayır Declan, bunu yapamam. Kızla evlenmek için on yedinci Ekim'e kadar vaktin var, yoksa içki fabrikasını kaybedersin ve bu son sözüm, evlat."

"Ama baba, ben onun ilk erkek arkadaşım. Ya yürümezse?"

"O zaman şimdi bitir," diyor sinirli bir bakışla. "Üç ayın var. Ya onunla evlen ya da gitmesine izin ver."

"Gitmesine izin vermeyeceğim," diyorum. "Onu seviyorum."

"Sanırım planlamamız gereken bir düğün var, o zaman?" diyor basitçe, takvimine bakarak. "On yedinci Ekim iyi bir gün mü? Cumartesi günü. Düğün için yeterince iyi bir zaman olur sanırım."

Bacaklarıma bakarken gözyaşları gözlerimi yakıyor. "Baba, lütfen, bir yıl. Bana bir yıl ver. Sadece benimle evlenmek istediğinden emin olmak için."

"Henüz emin değilsen Declan, bırak gitsin. Zamanını boşa harcıyorsun. Bir eşe ihtiyacın var."

"Sadece iki aydır çıkıyoruz, baba!" İtiraz ediyorum ama yerinden "Onu seviyor musun?"

"Biliyorum, bunu biliyorsun! Bu yüzden beni sevdiğinden ve hayatının geri kalanında benimle birlikte olmak istediğinden emin olmak için ona daha fazla zaman vermek istiyorum."

"Hayır, ya bilirsin ya da . Annen ve ben genç yaşta tanıştık Declan ve şu halimize bak. Onu şimdi o zaman sevdiğimden daha çok seviyorum."

"Ama Da-"

"Hayır. Bir düğün planlamaya başlayalım mı başlamayalım mı?"

Başımı sallayarak ona hayır dersem Amberlyn'in kıcıma tekmeyi basacağını biliyorum. Bunu istiyor ama on yıl istemeyecek olması beni endişelendiriyor. Ama ben ne yapacağım? Gitmesine izin vermeyeceğim ve biliyorum ki içki fabrikasından vazgeçmeme izin vermeyecek, ben de istemiyorum. Her ne kadar onu acele ettirmek istemesem de, bu konuda başka seçeneğimiz olmadığını hissediyorum.

Babama bakarak başımı salladım. "Evet, bir plan yapmamız gerekecek."

OceanofPDF.com

FOUR

Amberlyn

Üşüdüm.

Neden üşüyorum?

Gözlerimi kırpıştırarak uyandığımda, Declan'ın olması gerektiği gibi orada olmadığını görmek için sağ tarafa bakıyorum. Mutlu bir uykuya daldığımda olduğu gibi. Bu çok uzak bir ihtimaldi.

şimdiye kadar yaptığım en iyi şekerlemeydi. İlaçlardan mı yoksa Declan uykuya dalmaktan mı emin değilim ama buna çok ihtiyacım vardı. Ama o şimdi nerede?

"Annem ve babamla konuşmaya gitti ve sonra ayrıldı. Henüz geri dönmedi."

Odanın diğer ucuna baktığımda Fiona'nın kucığında bilgisayarıyla oturduğunu görüyorum. Bilgisayarı kapatırken bana gülümsüyor ve "Günaydın bu arada" diyor.

Pencereye bakıyorum ve güneşin pırıl pırıl görüyorum. "Tanrım, saat kaç?"

"Dokuz. . Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Lanet olsun. Hayır, ben iyiyim." Yavaşça kalkıyorum, yorganı geriye iterken göğsüm ağrıyor. Biraz yüzümü buruşturarak doğruluyorum ve Fiona'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Neden gittiğini merak ediyorum. Bekle, annen ve babanla ne konuşması gerekiyordu? ne için?"

"Evlenme teklif ediyorum," diyor basitçe, dizlerinin üzerine eğilerek. "Ne için? Ben zaten evet dedim."

"Evet, ama her şeyin yanlış yapıldığını söyledi. Yanlışlarını düzeltmeye çalışıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu anlamıyorum ama tamam," diyorum ve ona mesaj atmak için telefonuma uzanıyorum. Ondan bir mesaj geldiğini görüyorum, uyandığımda onu aramamı söylüyor. Gözlerimi ovuşturarak Fiona'ya bakıyorum. "Ne dediler?"

"Çok genç olduğunu söylüyorlar," diyor ve ben telefonumdan başımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Evet, ben de aynı fikirdeyim," diye itiraf ediyor. "Emin misin Amberlyn? Hayır diyebilirsin. Yapacağı her şey yüzünden bunu yapmak zorunda değilsin. kaybetmek."

"Haklısın, ama istiyorum."

"Bunu içki fabrikasıyla ilgili her şey yüzünden yapmıyorsunuz değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil. Bu bizi biraz acele ettirebilir ama onunla evlenmek istiyorum çünkü onu seviyorum. Annemin onu bana göndermesinin bir nedeni olduğuna tüm kalbimle inanıyorum. O beni tamamlıyor, Fiona. Onu seviyorum."

"Bu sadece çılgınlık. Çok hızlı ve her şey." "Belki, ama kendimi ondan başka kimseyle göremiyorum."

"Çünkü sahip olduğun tek şey o. Kahretsin, ona bile sahip değilsin!" Gülümsüyorum. "Doğru, ama yapacağım ve mükemmel olacak."

"Ya da her şey cehenneme dönebilir ve o zaman berbat bir seks hayatına mahkum olursun."

Gözlerimi devirirken gülüyorum. "Bunun olacağından şüpheliyim ama evlenmeden önce seks yapacağımızı garanti edebilirim."

"Tanrı'ya şükür." Fiona başını iki yana sallayarak kararını verir.

"Evet, sadece emin olmak için, ama harika olacağını biliyorum. Birbirimizi anlıyoruz. Pek çok açıdan."

"Sanırım, yani birbiriniz için çok tatlısınız ve şeker gibisiniz, ama bu beni endişelendiriyor, hepsi bu."

"Neden?"

"Daha sonra pişman olacakmışsın gibi hissediyorum."

"Hayır, yapmayacağım," diyorum kalbimdeki tüm inançla. "Onun evlenmem gereken kişi olduğunu biliyorum, sadece biliyorum. İçimden geliyor."

"pek emin değilim. Casey Burke'le çıkmakla kalmadın, Declan için bir şutu da engelledin. O bağırsak başını belaya sokuyor," dedi sırtarak ama ben ona bir bakış attım.

"İlk olarak, Casey ile çıkmadın mı?"

"Oh, siktir git," diye cevap veriyor ve ben gülüyorum.

"Peki ya biri Kane'i vurmak üzere olsaydı, onu kurtarmaya çalışmaz mıydınız?"

Bir an gülmeyi kesiyor ve bana bakıyor. Yavaşça başını sallıyor. "Yapardım."

"Tamam, peki Kane sana evlenme teklif etse, etmez miydin?"

"Bunu benim için kaybedilmiş bir savaş haline getiriyorsun," diyor ve ben gülümsüyorum. "Çünkü öyle. Genç olabilirim ama ne yaptığımı biliyorum."

"Tamam," diye kabul ediyor. "O zaman tüm yol boyunca yanında olacağım."

"Teşekkürler, baş nedimem olmadan bunu yapamazdım."

"Tabii ki yapamazsın!"

Fiona gülümseyerek ayağa kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bir kolunu belime dolayarak bana sıkıca sarılıyor, ben de başımı onun kine yaslıyorum. Onunla tanıştığım dan beri geçen kısa sürede, sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum.

O benim hiç sahip olamadığım kız kardeşim ve denesem de onun yerini dolduramam. Burada yaptıklarına saygı duymakla birlikte, yanımda durmayı kabul etmeseydi biraz kırılacağımdan eminim.

"Seni seviyorum Fiona," diye fısıldıyorum ve kolları bana daha sıkı sarılıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor usulca. "Senin için endişeleniyorum, bunu biliyorsun." "Endişeleniyorum."

"Bu yüzden bir şey söyledim. İkinize inanmadığımdan değil, inanıyorum. Bence siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız ama bu beni geriyor. Evlenmek oyuncak edilecek bir şey değil, biliyorsun değil mi?"

", ama bu tür bir aşkın zaman karşıma çıkmayacağını da biliyorum. Amerika'dayken Declan gibi biriyle asla tanışamazdım. Beni seks yapmadan sevecek biriyle."

"Kahretsin, genelde burada bunu bulamazsın. Declan türünün tek örneği." "Ve tamamen benim," diyorum sırtarak.

Birbirimize tutunurken bir an için hiçbir şey söylemiyoruz. Önümüzdeki birkaç ay içinde çok şey değişecek. Taşınacağım, evli bir kadın olacağım ve kuzenime sarılmak için bu kadar zamanım olmayacak. Bu beni korkutuyor, ama sonra bu dünyadaki en muhteşem adam tarafından inanılmaz derecede sevileceğimi düşünüyorum.

Declan'ım.

"Sen Viski Prensesi olacaksın." Gülümsedim.

"Tuhaf, değil mi?"

"Evet, özellikle de zamanın yüzde sekseninde şık giyinmek zorunda olduğun için."

Bunu hiç düşünmemiştim. Ew. "Eh, bunun benim için geçerli olmayacağına eminim."

Gülüyor. "Madem öyle diyorsun. Her sabah topuklu ayakkabılarla yürümeni, saçını ve makyajını yaptırmanı isteyecekler. Artık topuz ya da kot pantolon yok, bunu söyleyebilirim."

Geri çekilip ona bakıyorum. "Hayır. Ugh."

"Eminim! O'Callaghan'lar her zaman tertemizdir."

"Ben de bir şort ve tişört giymiş, barda çalışıyor olacağım."

Tekrar güldü. "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Artık barda çalışmayacaksın. Yaşlı insanlarla çay içmeye falan gideceksin."

" olmaz," diyorum başımı sallayarak. "Kim olduğumu değiştirmeyeceğim."

Bir an bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Umarım öyle değildir."

Gözlerinden şüpheli olduğunu görebiliyorum ama söylediği tek kelimeye bile inanmıyorum. Temelde asil ve mükemmel olabilirler ama bir O'Callaghan olmak beni değiştirmeyecek.

Ben yine kendim olacağım.

Ve Declan da beni böyle isteyecek. "Hey, kızlar."

Başımı kaldırdığımda teyzemin kapıda durduğunu ve yüzünde bir gülümseme olduğunu görüyorum. "Nasılsın anne," diyor Fiona. "N'aber?"

"Bir dakikalığına benimle bara gel."

Uyuyoruz ve bana kırılğan bir cam parçasıymışım gibi davranmalarından nefret ediyorum. Elimi tutuyorlar ve yolda ölmemem için uğraşıyorlar. Sinir bozucu ama bunu beni sevdikleri için yaptıklarını biliyorum. Kısa bir yürüyüşten sonra bara vardığımızda, yan kapıdan geçiyoruz ve ben içeri girdiğimde oda alkışlarla patlıyor. Tüm müdahimlerimi ve ardından büyük "Evine Hoş Geldin Amberlyn" tabelasını görünce gülümsüyorum. Elden ele dolaştırılırken, usulca kucaklanırken ve neredeyse herkes tarafından öpülürken gözlerim yaşıyor. Bar ailemi özledim; bu insanlardan bazılarını her gün görüyorum. Biliyorum ki Bay Little

konserve sığır seviyor. Bayan Kettle'ın çayında lavantaya ihtiyacı var. Timmy viskisini sek seviyor. Brian'ın benimle ya Fiona'yla, hatta halamla bile evlenebileceğini. Bu insanları tanıyorum. Hayat hikayelerini. Onlar benim ailem.

Barda otururken Richard karşımdaydı, gülümsedim. O her pazar gitarıyla şarkı söylemeye geliyor. Karısı, Laney, oturur

Sol taraftaki masada yumuşak, mırıldanan sesiyle şarkılar söylüyor. Bana babamınkini çok hatırlatıyor ve bu yüzden muhtemelen en sevdiğim insan o.

Yüzümü avuçlayarak, "Hepimizi korkuttun." dedi.

Gülümsüyorum. "Özür dilerim. Yine de evde olmak çok güzel." "Tabii, tabii. Şimdi senin için çalayım."

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek, başımı sallarken yumuşak bir şekilde onlara yaslanıyorum.

Yüzünde bir sırıtişla, daha önce defalarca duyduğum bir şarkıyı söylemeye başladı. En sevdiğim şarkılardan biri olan "Wild Mountain Thyme" ı biliyor. Babam bu şarkıyı çok söylerdi ve kalbimin göğsümde şarkı söylemesini sağlardı. Ne zaman

Bütün bar onunla birlikte şarkı söylemeye başlıyor, ben de katılıyorum ve bu çok doğru geliyor. Gözlerimi kapatarak, annem bir kenarda oturmuş kitap okurken ayağını yere vurarak babamla şarkı söylüyormuşum gibi şarkı söylüyorum. Her şeyi çok canlı bir şekilde görebiliyorum. Babamın kolonyasının ve tenceredeki kızartmanın kokusunu alabiliyorum ve bana verdiği sevgiyle sarmalanmış olma hissini hatırlayabiliyorum. Onun karanlık

Parmakları gitarının tellerinde gezinirken gözleri benim üzerimde olurdu. "Benim için şarkı söyle aşkım," derdi ve ben de söylerdim.

Kısa süre sonra annem de katılırdı ve hepimiz gülmeye başladık çünkü annem şarkı söyleyemezdi ama o söylüyordu. Ve onu severdik.

Şarkı bittiğinde gözlerimi açıyorum ve gülümsüyorum. "Çok güzel."

"Sesin, öyle. Şarkı bilmiyordum Amberlyn," diyor, gözleri şakacı. "Bundan sonra seninle düet yapmam gerekecek!"

Herkes buna alkış tutuyor ve yüzüm utançtan yanıyor. "Yok artık! Sadece şarkı söylüyordum."

"Ah, sus, sende bir meleğin sesi var. Benim için söyle!"

"Hayır!" Kıkırdayarak sallıyorum. Kısa süre sonra herkes beni teşvik ve ben hâlâ gülerken başımı sallıyorum. "Siz delisiniz!"

"Hadi o zaman, Amberlyn! Yap şunu!" Fiona sesleniyor ve ben ona pis bir bakış fırlatıyorum ama istediklerini yapana kadar pes etmeyeceklerini biliyorum.

"Tamam. Bildiğim bir şarkı seç," dedim Richard'a.

"'Ayrılık Camı', değil mi? Daha önce mırıldandığını duymuştum," diye soruyor ve ben gülümsüyorum.

"Evet," diye başımı sallıyorum ve gözlerim dolmadan şarkıyı bitirebilmek için dua ediyorum. Boğazımı temizlerken, bunu yapmayı ne kadar çok istediğime şaşıyorum. Her zaman babam olmadan bu şarkıyı asla söylemeyeceğimi söylerdim ama şimdi, ölümle yüzleştikten sonra, bu şarkıyı söylemenin onu bana daha da yakınlaştıracak olduğunu hissediyorum. Onun anısını canlı tutacak ve kalbimi yakacak.

Richard'ın çalmaya başlamasını beklemeden şarkı söylemeye başlıyorum ve barın sessizleşmesine neden oluyorum. Richard da katılınca seslerimiz neredeyse babamla benimkiler gibi birbirine karışıyor. Babamdan öğrendiğim dizeleri söylerken gözlerim ona kilitleniyor. Benim önderlik etmeme izin veriyor, benimle birlikte armoni yapıyor ve bu çok hoş bir ses. Herkesin katılmasını bekliyorum ama katılmıyorlar. Sadece ben ve Richard.

Ben son satırı söylerken Richard gitarıyla bir hareket yapıyor ve benim boğazım düğümlenirken herkesin yüksek sesle alkışlamasına neden oluyor. Babamı çok özlüyorum

Çok. Gördüğüm her rüyada o asla orada olmuyor, sadece annem var ve onun yüzünü tekrar görmek için her şeyi yaparım. Rüyada bile olsa. Ayağa kalkan Richard kolunu bana doluyor, yüzümden tek bir damla gözyaşı süzülürken beni usulca kucaklıyor.

Kulağıma fısıldıyor, "Bunu babanla birçok kez söyledim, hayatım. Şunu söylememe izin ver, çok iyi bir şarkıcı yetiştirdi ve ne kadar güzel bir kızdı. öyle." Kendini geri çekerek bakışlarımı karşılıyor ve gözyaşlarımı siliyor. "Seninle çok gurur duyardı."

"Teşekkür ederim,"
diyorum usulca. "Tek
kelimeyle muhteşem."

Başımı yana çevirdiğimde Declan'ın yüzünde bir sırıtışla orada durduğunu görüyorum. "Hey!"

Tabureden atlayıp kollarına atladım. Acı göğsümde patlıyor ve bu aptalca hareket için kendime kızıyorum ama onu özlemiştim. Vurulduğumdan beri sürekli yanımdaydı ve ayrı kalmaktan hoşlandığımı sanmıyorum. Dudaklarını usulca öperken o da benimkilere gülümsüyor ve bunun tüm barın önünde olduğumuz için olduğunu biliyorum ama umurumda bile değil. O benim erkeğim!

Ayrılırken ona gülümsüyorum ve parmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Bana küçük bir eve hoş geldin partisi düzenlediler."

"Bu Declan'ın fikriydi," dediğini duyuyorum Fiona'nın ve yanakları renklenirken sırıtışım büyüyor.

"Oh, gerçekten mi?"

Omuz silkiyor. "Elbette. Herkes seni özledi."

Ben sırıtıyorum ve o da kollarımı boynundan çözmeden önce bana karşılık veriyor. "Otur." dediğinde kaşlarım birbirine değiyor, tatlım."

yapıyorum ve sonra elimi tutuyor. "Bu şarkıyı birkaç yıl önce duymuştum. Sanatçıyı burada çalarken görmüştüm, değil mi Fiona?"

Fiona başını sallarken sırıtıyor. "Evet."

Bakışlarımla tekrar buluşuyor ve parmak eklemlerimi öptükten sonra, "Ve evet, harikaydı ama bir saat kadar bu şarkıyı hiç düşünmemiştim" diyor. Parmaklarımızı birbirine geçirerek duraklıyor ve ben sinirlerinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Kalabalıktan nefret eder ve bu kadarını söylemesine şaşıyorum ama takdir ediyorum. "Kütüphanemdeydin ve seni düşünmek aklımdan çıkmıyordu. Her zamanki gibi," diyor ve bana bir sırtış gönderiyor.

dönüş. "Ve birden aklıma bu şarkı geldi. Senin için hissettiklerim bunlar ve seni mükemmel bir şekilde anlatıyor. Yani, evet, hadi başlayalım."

Richard çalmaya başlıyor ve ben tamamen onun şarkı söylemeye başlamasını bekliyorum ama sürpriz bir şekilde şarkı söylemeye başlayan Declan oluyor. Çok da güzel bir ses! Derin ama biraz da yumuşak. Şarkının Ed Sheeran'ın "Fall" şarkısı olduğunu hemen anlıyorum. Bu benim favorilerimden biri ve Declan'ın bu şarkıyı söylediğini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ed Sheeran'ın sahip olduğu sese sahip olmasa da, sesi aynı şekilde güzel ve ona tam bir hayranlık duyuyorum. Şarkının sözleri sevdiği kıza aşık olmayı ne kadar bahsediyor ve erkek arkadaşımın, yani nişanlımın bu kadar güzel şarkı söylediğini görmek ruhumu sarsıyor. Sadece benim için.

Bütün bar yeniden sessizliğe büründü ve herkes tam bir şok içinde. Benim gibi. Göz ucuyla birinin telefonunu kaldırdığını görüyorum ama Fiona başını sallayarak onu alır. Gerçekten çok şaşırtıcı biri. Declan'ın bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum ve gergin olduğunu görebiliyorum ama Tanrım, gergin olması için hiçbir neden yok. O inanılmazın da ötesinde. Sesi barı doldururken elini sıkıyorum ve hayretler içinde kalıyorum.

Şarkı bittiğinde ayağa kalkıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve herkes onu alkışlayıp bağırırken dudaklarından öpüyorum. Ona duyduğum aşk kalbimde patlıyor, uzun bir öpücük paylaşırken vücuduma karıncalanmalar gönderiyor. Parmakları belimi sıkıca kavlıyor ve kalbinin neredeyse benimkiyle aynı anda göğsümde attığını hissedebiliyorum. Ayrılırken bir gülümseme paylaşıyoruz ama ben bir şey söylemeye kalktığımda dizlerinin üzerine çökmeden önce başını sallıyor.

Elimi elinin içinde tutarak bana bakıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Ne yaptığını biliyorum ama onu aşağıda görmek her şeyi son derece gerçek kılıyor.

"Bunu daha önce asla yapmazdım," diyor usulca. "Senin için böyle şarkı söylerdim."

"Kesinlikle olmazdı," diye seslendiğini duyuyorum Kane'in, burada olduğunu fark etmemiştim ama buradaymış, Fiona'nın etrafını bir eldiven gibi sarmış.

Gülümseyerek tekrar Declan'a bakıyorum ve çenesini avuçluyorum. "Çok güzeldi.

Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım Amberlyn. Gerçekten. İstedğin her şeye sahip olacaksın çünkü gerçekten bu hayatı sensiz yaşayamam. Yaşayamam. Seni bir gölün karşısında muhteşem görünürken bulduğuma inanamıyorum. Beni şaşırttın. İlk bakışta, gidiciydim. Seninle ilk konuştuğumda ve beni alnımın ortasından dürttüğünde, seni tüm hayatım boyunca seveceğimi biliyordum. Düşüncelerimi, kalbimi ele geçirdin ve beni uzun zamandır içinde yaşadığım kabuktan çıkardın. Seninle tanıştığım da canlandım."

Bakışlarını tutarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Ah, Declan," diyorum usulca ve o da gülümsüyor.

"Hiçbir şey senin gibi hissettiremez. Hiçbir şey senin bana verdiklerini karşılayamaz. Seni ilk ben seçtim demek isterdim ama seçmedim. Kalbim yaptı ve beynim ve vücudumun geri kalanı yetiştiğinde, ben de seninle birlikte gitmişim. Asla izin vermek istemiyorum Sen git. Ee," diyor duraksayarak. Fiona ona bir kitap uzatırken baktığı yere doğru göz gezdiriyorum. Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, "Senden Bu."

Kucağıma bıraktığında şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu onun *Gurur ve Önyargı*'sının ilk baskısı.

"Hayır, bu senin büyük on kez büyükannenin" diyorum, parmaklarımı kitabın ön yüzünde gezdirerek. Bu kitabı çok seviyorum ve benim olduğunu söylemeyi çok isterdim ama değil ve bana vermesine izin veremem. Ne kadar istersem isteyeyim.

"Evet, öyleydi ve içindeki de öyle."

Merakla kitabı açtım ama hiçbir şey göremedim. "Ha?"

Küçük ipli kitap ayracını çekiyor ve kumaşın alt kısmında ona bağlı bir halka var. Şok içinde gözlerimi kırıştıtararak onu elime aldım ve aval aval Bu yüzüğün muhteşemliği. Büyük oval bir , daha küçük pırlantalarla kaplı altın bir bant üzerinde oturuyor. Çarpıcı ve güzel, çok klasik. Tamamen bana ait. Declan'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve yüzüğü parmaklarımdan alıp bağlarını çözerken gülümsüyor. Elini uzatarak gözlerimin içine bakıyor ve ben de onun gözlerinde biriken yaşları görebiliyorum. O çok güzel, onun Buz mavisi gözleri bana olan aşkıyla yanıyor. Duygularının her birini görebiliyorum ve onu bu kadar çabuk okuyabildiğime inanamıyorum. Gergin ama bana tamamen aşık, tam da benim istediğim gibi.

"Bu yüzüğü takan ve bu kitabı satın alan büyükannem, büyükbabamla kırk altı yıl evli kaldı. Birbirleri için deli oluyorlardı ve o da

bu yüzük ve bu kitap, ama onları almanı istiyorum."

Gözümden bir damla yaş kaçıyor ve diğerlerini de tutmaya çalışıyorum ama pek işe yaramıyor. Parmakları benimkilerle birleşirken gülümsüyor, diğer eliyle de

yüzüğü bana uzattı. "Bunlar benim geçmişimin bir parçası ve bunlara sahip olmanı istiyorum çünkü sen benim geleceğimsin."

"Declan," diye soluyorum, bakışlarını tutarken dudağım titriyor.

"Seni seviyorum Amberlyn ve karım olmandan başka bir şey istemiyorum. Bu hayatı yaşamaya değer kılmak için çünkü sen olmadan ben bir hiçim. Beni kabul eder misin?"

Ona cevap bile vermedim. Konuşmayı dudaklarımın yapmasına izin veriyorum ve göğsümdeki sızıyı ya da seyircilerin haykırıışlarını görmezden geliyorum. Acıyı göğsümde patlayan kalbim olarak işaretliyorum ve odadaki insanlar değil. Önemli olan tek şey, Declan O'Callaghan'ı sevdiğim gibi kimseyi sevemeyeceğim gerçeğidir.

OceanofPDF.com

FIVE

Amberlyn

Sonunda kendim gibi hissediyorum.

Vurulmamın üzerinden neredeyse dört hafta geçti ve kendimi harika hissediyorum. Evet, bir şeyler yaptığımda hala biraz acıyor ama iyileştiğimi biliyorum. Yaram kabuk bağladı ve artık şişmiyor. Doktor bana temiz bir sağlık raporu verdi, ki bu çok büyük bir lütuf.

her şey ilk olduğunda ölmek. Ama annemin dediği gibi, benim zamanım değildi. Ki bu benim için sorun değil. Onu ve babamı çok özlesem de, hayatımın geri kalanını Declan'la geçirmek .

Bayıldım.

Kendi deyimiyle "doğru şekilde" evlenme teklif edeli bir hafta oldu. Her şeyin ne kadar olağanüstü romantik olduğuna hâlâ inanamıyorum. Ondan bunu hiç beklemezdim. Hastanede yaptığı şekilde iyiydim ve bu şekilde çalıştığını düşünüyordum, ama sonra *gerçek* teklifiyle aklımı başımdan aldı. Yemin ederim içine bakarken gözlerinin parlamışını asla unutmayacağım. Bana şarkı söylemesini, sadece benim için. Ya da gözleri sonsuza dek benimle olmak için yalvarırken yüzüğü bana doğru tutuşunu.

Ki zaten vardı.

Gözlerimin önünde değişiyor ve ben buna bayılıyorum. Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum, bana bakıyordu, kaşları çatılmıştı. en kötü kaltak surat vakası! O kadar içine kapanıktı ki, neredeyse benden korkuyordu, ancak onu kabuğundan çıkarmak için fazla bir şey gerekmedi. Şimdi bana baktığında tarifsiz bir sevgiden başka bir şey hissetmiyorum.

Fiona'nın ve hatta teyzemle amcamın deli olduğumu düşündüklerini biliyorum. Bunların hepsi delilik, ama ben deli olmadığımı biliyorum. Bu gerçek. Annem burada olsaydı, buna inanırdı. Bana her zaman inandığım şey için savaşmamı söylerdi. Asla pes etmememi. bir şey için mücadele etmektense inandığım şey için mücadele etmemi tercih ederdi. Hızlı olduğunu ve uzun süre nişanlı kalmaktan zarar gelmeyeceğini biliyorum, ama bu kadar aşıkken neden bekleyelim? Bunun içki fabrikası yüzünden olduğunu düşündüklerini biliyorum ama bununla hiçbir ilgisi yok. I Benim için ondan vazgeçeceğini biliyorum; yine de bunu yapmasına asla izin vermem.

Evleniyoruz çünkü birbirimizi seviyoruz. İçki fabrikası meselesi bizi aceleye getirdi.

Merdivenlerden inerken, ayakkabılarıma uzanırken teyzeme gülümsüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor yüzünde bir sırıtışla.

"Declan beni ailesiyle akşam yemeği için alacak."

Okuduğu gazeteye bakmadan önce "Oh, bu çok hoş," diyor. Gözlerimi deviriyorum, bu konuda bu kadar soğuk davranmasından nefret ediyorum. Aynı fikirde olmadığını biliyorum ama beni destekleyemez mi? Ona doğru ilerlerken gazetesindeki manşeti görünce duraksıyorum.

Geleceğin Viski Prensesi Amberlyn Reilly, kendisini vuran kişiye karşı tanıklık edecek mi?

"Neden bu saçmalıkları okuyorsun?" Sandalyesinin koluna oturduğumda kendimi sorarken buluyorum. Bakışlarımı babamın koyu kahverengi gözleriyle karşıladı,

Gülümsüyor.

"Çünkü meraklı biriyim. Senin hakkında ne söylediklerini bilmek zorundayım."

"Ve?" Umurumda olmasa da soruyorum.

"Senin yapmayacağını düşünüyorlar."

Başımı salladım. "Bana yaptığı şey için cezalandırılmasını istiyorum. Tabii ki istiyorum."

"Bunu biliyorum ama Noreen kimsenin senin hakkında bir şey bilmediğinden emin olmaya çalışıyor. Bu kadar çok şeyi saklaması biraz ürkütücü," diyor başını sallayarak. "Yine de iyi. Seni koruyor."

"Evet," diye kabul ediyorum, göğsümdeki sızıyı görmezden gelerek kolumu ona doluyorum. Başımı onunkine yasladığımda şakağımı öpüyor ve gülümsüyor.

"Ona teşekkür ettiğimi söylemeyi unutma," diye hatırlatıyor bana.

"Yapacağım," diyorum usulca. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum ve onu oraya benim koymuş olmam beni endişelendiriyor. "Bana kızgın mısın?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, biraz endişeliyim, hepsi bu. Ben sadece Ağabeyimin ve annenin hatırası için doğru olanı yaptığımdan emin olmak istiyorum, hepsi bu." "Bence öyle," diyorum, ona bakmak için arkama yaslanarak. "Öyle olduğunu biliyorum." "Bu korkutucu. Çok gençsin, aşkım. Bu hayatı boşa harcamanı istemiyorum.

"Aşık olduğun ilk erkekle birlikte olursun."

"Bunu bir kayıp olarak görmüyorum. Keşke benim hissettiklerimi sen de hissedebilseydin. Beni sarsan o güçlü aşk patlamasını. Onu seviyorum. Ve onunla evlenmek istiyorum. Annem ilk aşkıyla evlendi."

"Evet, ama ondan önce de bazı fiyaskoları oldu," diyor yüzümü avuçlayarak. "Senin hiç olmadı."

"Güzel, yani kalp kırıklığı hissini hiç yaşamayacağım. Bu benim kitabımda iyi bir şey olarak yer alıyor."

Başını sallıyor ve ardından derin bir nefes alıp veriyor. Bana dünyadaki tüm sevgiyle bakıyor ve ben de gülümsüyorum. İrlanda'ya geldiğimden beri bana kendi çocuğuymuşum gibi davranmaktan başka bir şey yapmadı. Bu

Benim için ne kadar önemli olduğu inanılmaz. Onu hep tanıyordum, birkaç kez telefonda konuşmuştuk ama şimdi onunla konuşmadan bir gün bile geçiremeyeceğimi biliyorum.

"Sen bir yetişkinsin, aşkım. İsteddiğini yapabilirsin. Sana rehberlik etmek için burada olacağım ve her şeyden önce seni annen ve baban gibi seveceğim."

Alnımı onunkine yaslarken gülümsüyorum. "tek şey bu."

Burnumu öpüyor ve ben geri çekilirken kıkırdıyorum. "Elbise alışverişine gitmeliyiz."

Başını sallıyor. "Tabii, ne zaman?"

"Yakında, dün Ekim'in on yedisinde." "Tanrım, çok yakında, değil mi?"

"Evet, bu onun son teslim tarihi," diyorum omuz silkerek.

Annem gibi bir Haziran gelini olmak . Hatta o benim yaşımdayken pansiyonun yanında evlenmişti ama ben Haziran gelini olmayacağım.

Haziran gelini. Declan'ın babası kılını kıpırdatmıyor ve Declan bana defalarca beni mutlu etmek için her şeyini feda edebileceğini söylese de, o mutlu olmazsa ben de mutlu olmayacağım.

Yapıyor. Yani Ekim geliniyim! Önemli bir şey değil sanırım. Turuncu Fiona'da harika duracak, bu da bir artı.

Teyzemin bu konudaki düşüncesi hoş olmayan bir sesle, "Ah, son teslim tarihi, öyle mi?" oldu.

Başımı sallarken gülüyorum. "Öyle, ama O'Callaghan'lar böyle çalışır."

Elimi sıkıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor. "Yakında sen de onlardan olacaksın."

"Evet, ama içten içe hep bir Reilly olacağım," diyorum kapı çalarken kırparak.

Yanağını yüksek sesle öperek kalkıyorum ve kapıya yöneliyorum. Kapıyı çekip açtığımda bakışlarım Declan'inkilerle karşılaşınca gülümsüyorum. Bana uzanmadan önce dudakları yanlardan yukarı kıvrılıyor, dudakları benimkilerle birlikte hareket ederken beni ayak parmaklarımın ucuna kadar getiriyor. Ellerim göğsünde ve boynunda gezinirken arzularım karnımda yüzüyor. Onu öpmeye bayılıyorum. Ayrılırken, saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce bana sırtıyor.

"Nasılsın?" diyor usulca, başparmağını alt dudağımda gezdirerek. "Çok güzelsin."

Parmaklarımı onunkilerle birleştirirken utangaçça gülümsüyorum. Takım elbise giyiyor, smokin değil ama koyu mavi bir takım elbise ve ceketin altında açık mavi bir gömlek var. İlk birkaç düğmesi açık, bana seksi boynunun nefis bir görüntüsünü veriyor. Bere de takmıyor. Son zamanlarda hiç takmadığını fark ettim. "Sen de öyle," diyorum. "Kendimi biraz az giyinmiş hissediyorum."

Başını iki yana sallıyor ve beni görmeden önce bir adım geri çekiliyor. Umarım Fiona çalışmak zorunda olduğu için saçımı düzeltmek ve makyajımı yapmak için zaman ayırdığını görüyordur. Üzerimdeki elbise yeterince tatlı sanırım; soluk yeşil bir renk, eteği uzun ve üzerinde küçük sevimli bir kuş deseni var, korsajı ise ışıltılı ve boynuma bağlı. Bana gülümseyerek, dudaklarını dudaklarımda gezdirmeden önce beni kollarının arasına alıyor.

"kamaştırıcısın."

Çenesinden öpüyorum ve ona yaslanarak gözlerimi kapatıyorum. Onu çok özledim.

Dün bütün gün ve vurulduğumdan beri çoğu gün çalışmak zorundaydı ve bütün gün ondan bu kadar uzakta olmak berbattı. Neyse ki yarın işe geri dönüyorum, böylece bu kadar yalnız kalmayacağım.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum çenesine, sarı saçları dudaklarımı gıdıklıyor.

"Ben de seni özledim, aşkım. Senin için bir şeyim var."

Arkama yaslanıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

"Öyle mi?"

Cebine uzanmak için beni bıraktı ve nişan yüzüğümü çıkardı. Büyük büyükannesinin yüzüğü. Sıgıyordu, çok büyüktü, bu yüzden yeniden boyutlandırmaya götürdü. Buraya gelmesinin daha uzun süreceğini düşünmüştüm ama Declan'ı tanıdığım için muhtemelen aceleye getirmiştir. Yüzüğün güzelliği karşısında hâlâ hayranlık duyuyorum. Pırlanta çok büyük, neredeyse biraz şatafatlı, ancak yanlardaki elmaslar onu güzel bir şekilde vurguluyor ve gerçekten çarpıcı.

Elimi tutuyor, parmağıma geçiriyor ve bana gülümsüyor. Parmağımdaki yüzüğü öperek başparmağıyla elime masaj yapıyor. "Mükemmel uyum, Evet?"

Başımı sallıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Evet, öyle." "Hazır mısın?"

"Evet, gidelim," diyorum teyzeme dönüp bakarak. "Biz ."

"Nasılsınız Bayan Maclaster?"

"Nasıl Declan, seni görmek güzel," diyor ve ben ona gerçekten inanıyorum. "Seni de, daha sonra döneceğiz."

"Elbette, ailene en iyi dileklerimi ilet."

"İletirim," diyor başını sallayarak.

Sonra beni kapıdan çıkarıp arabasına götürdü.

O'Callaghan malikanesine doğru giderken fazla konuşmuyoruz. Araba sürerken parmaklarım onunkilere dolanıyor ve bacağına yaslanıyor. Kendimi tamamlanmış hissediyorum. Bana öyle coşkulu bir his veriyor ki. Ona bakarken nişanlığımın güzelliğine hayran kalıyorum. Gözleri takip ettiği yola odaklanmıştı ve ben

Saçlarının uzadığını fark ettim. Kulaklarının etrafında sevimli bir şekilde kıvrılıyor. Çenesindeki saçlar da normalden daha uzun. Dağınık görünüyor ve itiraf etmeliyim ki bu oldukça seksi.

Ama sonra çenesindeki gerginliği fark ediyorum. "Sorun ne?" diye sorarken kaşlarım birbirine yaklaştı.

Başını sallarken gülümsüyor. "Beni çok iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?" "Sanmıyorum, biliyorum."

Boğazını temizleyerek, "Evet, sanırım öyle." diyor. Elim sıkarak bir an bana baktıktan sonra tekrar yola bakıyor. "Ben

Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun. Babama ve anneme güvenmiyorum." Alay ettim. "Ne demek istiyorsun?

Yemeğe gidiyoruz." "Evet, ama çok zor olacakmış gibi hissediyorum."

"Yapmak istemediğin her şey baş belasıdır," diyorum ve o da gülüyor.

"Doğru, ama bana söz ver," diyor usulca, bakışlarıyla buluşarak.

"Kendini rahatsız hissettiğin her an bana söyleyeceksin, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Güzel," diyor başını sallayarak ve elimi usulca öpmek için ağzına götürüyor. "Seni seviyorum."

Midem küçük bir takla atarken otomatik olarak "Seni seviyorum," diyorum. Beni sevdiğini söyleme biçiminde beni çok etkileyen bir şey var. Her seferinde bağırsaklar. Seksi, sert ve İrlandalı. Ve hepsinin benim için olduğunu biliyorum. Araba kullanırken dudaklarını oynatışını izlerken, ailesiyle yemeğe çıkacağı için gergin olmasından nefret ediyorum. Bana ailesiyle yemeğe gittiğimiz zamanları hatırlatıyor.

top. Hm. Bu bana şunu hatırlattı. "Bir hafta oldu."

Kaşları içeri girdi. "Tabii, öyle mi? Ne olmuş yani?"

"Bir hafta dolduğunda her şeyi konuşacağımızı söylemiştin. Aslında bir buçuk hafta oldu."

Kıkırdıyor. "Tatlım, hadi yemeği bitirelim."

Gülümsüyorum. "Yani seks hakkında konuşmak istemiyorsun."

Direksiyonu düzelterip bana bakmadan önce arabayı yana doğru sarsarken kaza yapmadığımıza şaşıyorum. "Tanrım, Amberlyn! Beni yoldan çıkar, olur mu?"

Kıkırdıyorum. "Sadece soruyorum."

"Bu bir şey değil, olmasına izin veriyorsun," diyor elimin arkasını öperek. "Biraz zaman ver."

"Vurulduğum gece seks yapacaktık," diyorum ve o da gözlerini kapatıyor.

"Beni öldürüyorsun, Amberlyn. Şşş, bunun hakkında konuşma. devam edersen ailemle akşam yemeği yiyemeyeceğim," diye adeta yalvarıyor ve ben de kıkırdıyorum.

"Yani seni çok ama çok istediğimi söylemek, ailenle yemeğe çıkmayacağımız bir ana kadar hoş karşılanmıyor mu?"

Başını sallarken gözleri kapanıyor, parmakları benimkileri sıkıyor. "Bana işkence etmeyi seviyorsun, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Evet,."

Bu çok kolay.

OceanofPDF.com

SIX

Amberlyn

"İyi görünüyorsun Amberlyn. Bu çok iyi."

Başımı kaldırıp masanın karşısındaki Bay O'Callaghan'a gülümsüyorum. Declan'ın annesi ve Lena bana sevgiyle gülümserken, nişanlısı Micah sadece bana bakıyor. O

çok düzgün biri. Pek konuşmaz ama muhteşemdir. Lena gibi biriyle birlikte olmak için öyle olmalı. Lena büyüleyici. Bir model kadar uzun ve vücudu da öyle. Giydiği elbise benimkini utandırıyor. Aynalı bir küre gibi parıldıyor ve güzel uzun bacaklarını gösterecek şekilde kısa. Micah gözlerini ondan pek ayırmıyor ve ben de onu suçlamıyorum. Onun yanıdayken kendimi biraz mahcup hissediyorum. Eğer Declan bana dünyanın en güzel pastasıymışım gibi bakmasaydı, muhtemelen giderdim.

ki var.

"Teşekkür ederim," diyorum bakışlarımı Micah'dan ayırıp Bay'a dikerek. O'Callaghan. "Kendimi harika hissediyorum."

"Bu harika Amberlyn, hepimiz çok endişelendik," diyor Bayan O'Callaghan.

"Bunun için özür dilerim," diyorum çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Hayır, hiç de değil. Declan'ı bu şekilde koruduğun için her şeyi sana borçluyuz," diyor yumuşak bir sesle ve Declan'ın kolunu sıkıyor. Declan ona bir gülümseme gönderiyor

bana sırtıarak bakmadan önce. Tanrım, çok seksi. İçimde bir ateş yanıyor. İhtiyaçlarımla ona işkence etmek eğlenceli olsa da, sadece bu; onu arzuluyorum. Onun çıplak bedenini benimkine karşı hissetmek istiyorum. Dudaklarıma dokunmasını istiyorum.

vücuduna dokunmak, onu tatmak ve onunla inanılmaz bir bağ kurmak istiyorum. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

"Kızarmışsın. İyi misin?"

Tenim daha fazla renkle yanarken ona bakıyorum. "Evet, iyiyim. Burası çok sıcak."

Lena, "Aksanınıza bayıldım. Bizimkinden çok farklı. İkimizin de İrlandalı olmayan evleniyor olması çok komik, Dec! Zavallı çocuklarımız kime benzeyeceklerini bilemeyecekler."

Declan başını sallarken gülüyor. "Umarım hepsinin sesi Amberlyn gibi çıkar. Bu bir lütuf olurdu, evet."

Ona doğru eğilirken gülümsüyorum ve Lena kıkırdıyor. "Ne kadar da yumuşak. Keşke benimle de böyle konuşsan, Micah."

Micah başını sallarken alay eder. "Sanki bilmiyorum. İstedığımı biliyorsun."

Sesi çok İngiliz. Anladığım kadarıyla Londra'dan. Büyükannesiyle tatile gittiğinde tanışmışlar. Başını sallarken Lena'nın kahkahası odayı dolduruyor.

", " diyor göz kırparak ve aşklarının dalga dalga yayıldığını görebiliyorsunuz. Acaba Declan ve benim için de böyle mi görünüyor?

"Siz ikiniz ne zaman evleniyorsunuz?" Ben soruyorum ve Lena gülümsüyor.

"Mayıs, gelecek yıl. Annesi Afrika'dan dönene kadar beklemek istiyoruz. Misyonerlik yapıyor," diye bilgi veriyor Lena ve ben gülümsüyorum. "Bu harika bir şey."

"Evet, o bir doktor. Kasım ayında bir ev inşaatına yardım etmek için oraya gideceğim. Lena'yı benimle gelmesi için ikna etmeye çalışıyorum."

Declan alay ederken Lena gülüyor. "Bir saat bile dayanamaz, bunu sen de biliyorsun."

Micah ona bakarken gülümsüyor. "Evet, yapmazdı ama ondan uzakta olmak zor olacak."

Lena, "Deneyebilirim," diye açıklar ama masadaki herkes buna güler. "Ah! Her neyse."

"Saçının ve makyajının yapılması gerektiğini biliyorsun ve tasarımcının elbiselerini tasarlamak için Afrika'ya geleceğinden şüpheliyim," diyor Declan, çatalını ona doğrultarak. "Ve eminim ki orada klima da yoktur."

"Oh, defol git." Elini sallayarak onu küçümsüyor. "O şeylere ihtiyacım yok."

"Elbette," diye gülüyor Declan ve ben de aile şakalaşmasına gülümsüyorum. Fiona ve ben de aynı şekilde olabiliyoruz.

"Marc'tan bahsetmişken, Amberlyn, seni onun yanına götürmemiz gerekecek. Size birkaç kıyafet tasarlasın. Gelinliğinizi yapmaya vakti olmayacak ama düğün sonrası için gardırobunuzu hazırlayacak," dedi Mrs. O'Callaghan diyor ki.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Gardırobum mu?"

"Tabii ki kot pantolon ve tişörtle dolaşamazsın canım. Güzel kıyafetlere ihtiyacın olacak."

"Onu seveceksin! Birlikte gidebiliriz! Bir kız gezisi!" Lena haykırır.

"Kıyafetlerimi seviyorum," diyorum ve masadakiler sessizliğe gömülüyor. Etrafımda bana bakan yüzlere bakarken kalbim göğsüme çarpıyor. "Rahat olmayı seviyorum."

"Oh, rahat etmeni sağlayacak! Söz veriyorum," diyor Lena ama onun ne giydiğini gördüm ve eğer barda topuklu ayakkabılarla düşünüyorlarsa, başka bir şey bekliyorlar demektir.

Ben bunu söyleyemeden Bayan O'Callaghan, " zaman elbise seçmeye gitmek istersin? Ben de gelmek isterim, Lena da."

Declan'ın annesine ya da kız kardeşine karşı olduğumdan değil ama bunu teyzem ve kuzenimle yapmayı çok istiyordum. Onları kırmak istemediğim için, "Sanırım bunu gelecek hafta planlıyoruz" diyorum.

"Oh, çok eğlenceli olacak! Anne, çayın ve her şeyin hazır olduğundan emin olmak için araman gerekecek."

Bayan O'Callaghan'a dönüp baktığımda telefonuyla konuşuyor ve başını sallıyordu. "Çoktan not aldım. Sabah ararım. Çok heyecanlıyım."

Gülümsüyorum ama Bay O'Callaghan'ın dediği gibi gözlerime ulaşmadığını biliyorum,

"Burada evleneceksin, değil mi Declan?"

Declan başını sallar. "Elbette, baba."

"Um," diyorum ve tüm gözler bana kayıyor. "Annem ve babam B&B arazisinde, göl kenarında, ağacın altında evlendiler. Orada evlenmeyi çok isterim."

"Elbette," diyor Declan hemen. "Bay ve Bayan MacLaster'ın bunu sorun etmeyeceğinden emin olmamız gerekecek ama evet, ben de istiyorum."

Tabağına dönmeden önce bana genişçe gülümsüyor ama kafamı kaldırdığımda ailesinin bu fikirden hoşlanmadığını görebiliyorum.

"Herkesi alacak mı?"

"Herkes mi?" Declan'a bakarak soruyorum.

"Evet, iyi olacak. Kocaman bir ailem, arkadaşlarım ve eşyalarım var. Her şey harika olacak."

"Oh," diyor Bayan O'Callaghan, omuzları düşüyor. "Hepimiz bu topraklarda evlendik."

"Şey, işler değişir anne. Amberlyn'in isteklerine de saygı duymak zorundayım," diyor ona bakmadan ve ben yanağımın içini ısıırıyorum. Ona bir şey vermeyeceğim.

Bu konuda. Annesi ne kadar hayal kırıklığına olursa olsun. Benden hoşlanmasını istiyorum ama bu konuda taviz vermeyeceğim.

Bay O'Callaghan, "O halde anlaştık," diyor.

Declan bana bakarken Bayan O'Callaghan, "Evet, sanırım öyle," diye iç geçiriyor.

Eğilip dudaklarımı usulca öpmeden önce bana bir sırtış gönderiyor. Bence bu çok hızlı oldu ve geri çekilirken fısıldadı, "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben öyle," diyorum ve başparmağımı dudağında dudak parlaticımın bir kısmını siliyorum.

Tabağına geri dönmeden önce bana göz kırpmıyor. Hazırlanan ördekle tıka basa doymuş bir halde koltuğumda geriye , Bay O'Callaghan masanın öbür ucuna bakıp soruyor: "Evinize Düğün mü?"

mı?

Declan başını kaldırmadan, "Bunu henüz konuşmadık baba," diyor. "Pek çok şeyi konuşmadık. İyileşmesini bekliyoruz."

Bay O'Callaghan, "İyi güzel de," diyor, "ama çabuk geliyor.

Yani düğün ve onun rahat olduğundan emin olmak istiyoruz." "Elbette baba, bu konuyu özel olarak konuşalım."

"Elbette," diyor başını sallayarak.

"Micah, burada mı yaşıyorsun?" Kendimi sorarken buluyorum.

Ve beni şaşırtarak başını salladı. "Buradayken ve Lena Londra'da benimle kalıyor."

"Oh."

"Evlenene kadar taşınmayı bekleyen insanlardan mısınız?" Lena yüzünde şakacı bir sırtışla soruyor.

Declan bana bakmadan önce, "Lena, kapa çeneni," diyor. "Ona aldırış etme. Belli ki bugün ilaçlarını almamış."

Herkes gülmeye başlayınca dilini ona doğru uzatıyor ama ben sadece havuçlarımı dürtüklüyorum. Burada onun ailesiyle yaşamak istemiyorum.

Bu garip mi?

Bayan O'Callaghan gülmeyi bıraktıktan sonra, "Amberlyn, iki hafta içinde Fadmish hanımlarla birlikte bizimle çaya gelmeni istiyorum, lütfen," diyor. "Şimdi hatırladım, seninle tanışacakları için çok heyecanlılar. Belki Lena'nın bir şeyini giyebilirsin."

Başımı sallarken kaşları havaya kalkıyor. "Lena'nın kıyafetlerini giyebileceğimi düőünmen gururumu okőasa da, popomun ve gğslerimin uymayacağından eminim."

Declan'ın yanıtı "Elbette olmazdı," oluyor ve ben şakacı bir şekilde ona doğru eğilirken yanaklarım kızarıyor. "Ama yine de muhteşem," diyerek yanağımдан öpüyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

Bayan O'Callaghan'ın bakışlarıyla bir kez daha karşılaştığımda gözlerinin biraz daha keskin olduğunu fark ediyorum. "Sanırım haklısın. Lena ile alışverişe çıkmadan önce o zaman."

Başımı yana eğiyorum. "Eminim bir şeyim vardır."

Yüzünde bir gülümsemeyle beni başından savıyor. şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi emin değilim. "Ona göre giyinmen gerekecek."

"Sadece ay değil mi? Eminim bir şeyim vardır."

"Pantolon takımı mı?"

"Pantolon takımı mı?" İnanamayarak sordum. "ay için mi?"

Lena gülüyor ve Bay O'Callaghan'ın şimdi beni dikkatle izlediğini fark ediyorum. Neredeyse beklentiyle. Declan'ın bana babasının bu hayata hazır olmadığını düşündüğünü söylediğini hatırlıyorum. Başka bir şeyi daha var.

"Ya da bir çay elbisesi. Seni dışarı çıkarayım," diyor Lena ama ben yeni kıyafetler almak istemiyorum. Yine de bunu yutuyorum ve gülümsüyorum.

"Elbette eğlenceli olacak," diyorum başımı sallayarak, ama eminim ki hiç de öyle olmayacak.

"Harika!" Bayan O'Callaghan Declan'ın elini sıkmadan önce kocaman bir sırtışla "Harika" diyor. Declan viskisinden bir yudum almadan önce önce ona sonra da bana gülümsüyor. "Nişan partisini bir an önce planlamalıyız çünkü düğün biz farkına bile varmadan burada olacak."

Declan sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak, "Babam bana biraz daha zaman verse böyle olmazdı," diyor. "Planlamak için bize bir yıl verin." "Şey-" Bayan O'Callaghan başlar ama Bay O'Callaghan sözünü keser.

"Hayır, yakında evleneceksin ya da Micah senin yerine geçecek. İçki fabrikasındaki operasyonlar. Seyahat etmek istiyorum, evlat. Burada işim bitti.

Ben ve annem , emekliliğimizin tadını çıkaralım" diyor ve parmaklarını annesinin parmaklarıyla birleştiriyor.

Declan'ın çenesindeki tiki görebiliyorum ve bundan nefret ediyorum. Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey ve babasına biraz kızgınım. Gerçekten zamana ihtiyacımız olmasa da Declan'ın bunu benim için istemesini anlıyorum. Gergin ve bunu anlıyorum ama ben hiçbir yere gitmiyorum.

"Peki nişan partisini ne zaman yapmalıyız?" Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve sonra diğer elimle ellerimizi kapatıyorum. Bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum. Bana doğru eğiliyor, dudakları kulağıma yaklaşıyor ve fısıldıyor: "Bunu yapmak zorunda değilsin. Onları eğlendirmek zorunda değilsin."

Geri çekildiğinde, gözleri benimkilere , yüzündeki her şeyi okuyabiliyordum. Gergin ve sinirli ama her şeyden önce beni seviyor. Ailemden başka birinin gözlerine bakıp beni sevdiklerini bilebileceğimi hiç düşünmemiştim. Gözlerinin maviliğinde kaybolurken, biliyorum ki ama aynı zamanda, neden hepsini yaşamayalım ki? Eğer bize gösterişli bir nişan partisi vereceklerse, yapalım. Eğer istiyorsa Her çay partisinde beni göster, hadi gidelim. Declan'ın onun için burada olduğumu bilmesi için her şeyi yaparım. Konuşmamız gereken şeyler var ama sonuçta ben onunum. Tamamen ve bütünüyle onunum. Yüzünü avuçlayarak düşündüğüm tek şeyi söylüyorum. Her zaman düşündüğüm tek şeyi.

"Seni seviyorum."

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

SEVEN

Declan

Ona hayır demek istiyorum.

Ona bunların hiçbirini yapmak zorunda olmadığını söylemek istiyorum. Tek yapması gereken benimle olmak. Beni sevmesi. Ama ben bile biliyorum ki tüm bunlar O'Callaghan kadını olmanın bir gereği. Kendini beğenmiş yaşlı kadınlarla çaya gidiyorlar, çoğu zaman üzerlerinde bile güzel durmayan pahalı kıyafetler için alışveriş yapıyorlar ve partiler planlıyorlar. Amberlyn'in sahnesinin bu olmadığını biliyorum ve bu beni biraz tedirgin ediyor. Çok fazla olmadan önce ne kadarını kaldırabilir? Ailemle bir konuşma yapmam gerekecek.

Ve onu.

Yine de onu gerçekten üzmem istemiyorum. Çoğunlukla mutlu ama hala biraz acı çekiyor, bunun için hala kendimi suçluyorum. Bunu ona itiraf edeceğimden değil. Sadece artık bilmiyorum. Neyin doğru olduğunu bilmek ile hiç bilmemek arasındaki çizgide gidip geliyor. Onunla evlenmek istediğimi biliyorum, Sonsuza kadar onunla olmak istiyorum ama bunu yapıp onu mutlu edebilir miyim? Yapabileceğimi düşünmek, yapabileceğime güvenmek istiyorum. Ama yardım edemiyorum ama onun benim dünyamdan olmadığını fark ediyorum ve onu kendi dünyasından koparıp kendi dünyama koyuyorum ve her şeyin yolunda gitmesini bekliyorum.

Ona baktığımda beni izlediğini görüyorum, elimi iki eliyle tutarken güzel dudaklarında küçük bir gülümseme var. Bu gece muhteşem görünüyor; giydiği etek uzun ve sanki evimin koridorlarında süzülüyormuş gibi görünüyor. Onunla yürümeyi seviyorum, ama daha çok onu evimde görmeyi seviyorum. O ana kadar sabırsızlanıyorum.

asla gitmez. Eve döndüğümde burada beni bekliyor olacak. Çocuklarımızı buraya getirip büyüteceğiz. Bunu görebiliyorum. Görebiliyorum.

"Çok sessizsin."

Gülümsüyorum, başımı sallarken elini sıkıyorum. "Sadece düşünüyordum." "Ne hakkında?"

"Biz."

Başını omzuma yaslayarak, "için iyi bir şey" diyor. "Ben de öyle düşünüyorum," diyorum. "Ailem seni kırdıysa özür dilerim."

"Yapmadılar." Bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Bu çok garip."

"biraz zaman alacak," diyorum ama sonra duraklıyorum.

Gözlerinde bir şey titreşiyor, neredeyse direnç gibi bir şey. Sanki bir şey söylemek istiyor ama kendini tutuyor. "Ne?"

Başını sallıyor ama ben devam ediyorum. "Anlat bana."

Bakışlarımla tekrar buluşarak, "Fiona sizin beni değiştireceğinizi söylüyor. Hem ben olup hem de O'Callaghan olamayacağımı."

Durup ona dönmeden önce başımı sallıyorum. "Yani, bizden beklentiler var."

Bir süre beni izledi ve "Ne tür beklentileriniz var?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım ve uzun bir nefes verdim. "Rolüne uygun giyinmek, tanımadığın ya da sevmediğin insanlarla çaya gitmek zorundasın. Yapman gereken, ne bileyim, Amberlyn. Bu tür şeyler umurumda değil. Tek umursadığım sensin. Seni istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum," diyor sessizce, parmaklarını birbirine geçirerek aşağı bakarken. "Beni tedirgin ettiklerini kabul ediyorum. Kendimi değiştirmek istemiyorum. I

Beni seviyorsun ama ben de sensiz bir an bile yaşamak istemiyorum."

"Ben de seni seviyorum ve senden asla olmadığın bir şey olmanı istemem. Yine de ailem deneyebilir; yalan söylemeyeceğim. Onlarla konuşacağım ve umarım o kadar da kötü olmaz."

Hâlâ emin görünmüyor, ben de "Ama Amberlyn, bazı şeyler değişecek. Artık Amberlyn Reilly olmayacaksın. Amberlyn O'Callaghan, karım olacaksın ve bununla birlikte partiler ve aptalca şeyler yapmak zorundayız, oysa ben seninle yatakta yatmayı ve hiç ayrılmamayı tercih ederim. Bu senin çıkışın, aşkım. Hayatımı daha iyi görebilmen için bir yıl daha çalıştım.

nasıl çalıştığını, ama yapamadım. Eğer buna hazır değilsen, lütfen söyle, ben de gitmene izin vereyim. Mutlu olmanı istiyorum. İstedğin hayatı yaşamayı istiyorum.

hak ediyor."

Sırıtarak bana doğru adım atıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Hiçbir yere gitmiyorum. Hak ettiğim hayat seninle."

"Emin misin?" Soruyorum çünkü onun tatlı gözlerinde farklı şeyler gördüğüme eminim. "Çok eminim. Bana istemediğim bir şeyi yaptırmayacağını biliyorum."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum.

"Yani yok. Bu şekilde devam edeceğim ama bir şeylerin doğru olmadığını hissettiğim an bir şeyler söyleyeceğim."

"Güzel, başka türlü olmasını istemezdim."

"Hazır bunu tartışırken, buraya taşınmak istemiyorum." Ona bakarken kaşlarım bir araya geliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ailenin yanına taşınmak istemiyorum. Bu çok garip. Bizler yetişkiniz.

Kendi yerimiz olmalı." Ne?

Omzunun üzerinden Lena ve Micah'nın bize doğru geldiğini görüyorum ve bizi duymalarını istemiyorum. Elini elime alarak onu koridordan aşağıya ve merdivenlerden yukarıya doğru yönlendiriyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

Ona dönüp baktım. "Benim odam."

Başka bir koridora girdiğimizde "Oh," diye cevap verdi.

"Ailem sekiz oda, on iki banyo, iki yemek odası, büyük bir mutfak ve üç çalışma odasından oluşan Kuzey Kanada'nda yaşıyor. Ayrıca üç kata bölünmüş durumda. Benim odam en üstte ve başka kimse yok.

Lena ikinci katta, annemler de ana katta. Sana tüm evi gezdirmem gerekecek," diyorum kapıma uzanıp iterek açarken.

Yan tarafa geçiyorum ve içeri girerken yüzünü izliyorum. "anasını, çatı katı gibi bir yer."

Gülümsüyorum. "Evet. Kendi banyom, balkonum ve oturma alanım var. Şu kapının ardında yatak odası var," diyorum ve onun yanından geçip yatak odamın kapısını açıyorum. Büyük vitray pencereleri ve banyoya açılan başka bir kapısı olan geniş bir oda. Ortada, annemin her zaman söylediği gibi, krallara layık büyük bir sayvanlı yatak var. Bebekliğimden beri o yatakta uyuyorum. Amberlyn içeri girdi, yüzünde huşu dolu bir ifade vardı. etrafına bakar.

"Maviyi seviyorum."

"Bu benim en sevdiğim renk."

Sağ taraftaki kapıyı işaret etmeden önce bana gülümsüyor. "İçeride ne var?"

"Keşke seks oyuncakları odası gibi havalı bir şey olduğunu söyleyebilseydim, ama hayır, burası bir dolap," diye şaka yapıyorum kapıyı iterek açarken. İçeri bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Burası bambaşka bir oda! Neden bu kadar alana ihtiyacın var?"

O içeri girip ışığa vururken gülüyorum. Bir taraf renklerine göre sıralanmış takım elbiselerimle dolu. Onların altında tüm ayakkabılarım var. Diğer rafta tüm gömleklerim, şortlarım ve birkaç kot pantolonum ve var. Daha fazla ayakkabı ve bazı kışlık ekipmanlarım. Diğer taraf ise tamamen çıplak. "Karım için," diyorum sorusunu yanıtlarken. "Bu dolap on altı yaşına girdiğimde yeniden yapıldı, çünkü o zaman bir eş aramaya başladım. Ya da öyle Ailem öyle düşünüyordu. Sanırım annemin amacı benimle evlenirse büyük bir dolabı olan bir kadını cezbetmektir. O zamanlar biraz aptaldım."

Gülüyor, "Bundan şüpheliyim."

"Ah, diyelim ki o zaman bukleler evcilleştirilmemiş. Brillo pedi gibi bir kafam olduğuna eminim."

Bana dönüyor ve kollarını göbeğime doluyor. "Seni yine de çok ateşli bulur ve isterdim. Brillo pedi kafası ve hepsi."

Kollarımı ona sarıp onu kendime yakın tutarken kıkırdıyorum. Vücudum her zamanki gibi hemen alev alıyor. Bu muhteşem kızın vücudunda beni çılgına çeviren bir şey var. Delicesine. Ağzını kendi ağzımla yakalıyorum, ağzım onunla çalışırken onu kendime doğru çekiyorum. Parmakları boynumda gezinirken dudaklarına karşı nefes alıyorum, ellerim kıcıncıdan aşağı kayıyor. İki küreyi sıkarak, gerçekten düşünmeden onu kaldırıyorum. Ben mi Bundan emin misin?

Bacakları belime dolandığında, dili ağzımın içinde hareket ettiğinde, öyle olduğumu biliyorum.

Onu yatağıma taşıyıp yatırıyorum, çenesini ve boynunu öperken kendimi ona doğru bastırıyorum. O çok yumuşak, ben ise çok sertim. Ondan dalga dalga yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum ve bununla başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum.

Boynundan göğsüne doğru öperken, kurşun yarasında duraksıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bu nokta bana her zaman Casey'nin kıcının ona ne yaptığını hatırlatacak, ama aynı zamanda bana duyduğu koşulsuz sevgiyi de hatırlatacak.

Altındaki noktayı öperek yukarı çıkıyorum, böylece kızarmış yüzüne bakabiliyorum. Sert sikimi ona bastırduğumda, yüzü kızarıırken bir nefesle ödüllendirildim.

daha çok kızarır.

"Sana ihtiyacım var Amberlyn," diyorum, sesim hırıltılı ve arzu dolu.

"Ben seninim," diye cevap veriyor, elini yüzüme götürüp başparmağını çenemde gezdiriyor.

"Emin misin?" İhtiyacım olan cevabı beklerken kontrolümü kaybederek soruyorum. Belki de evlenene kadar beklemek istiyordur. Kahretsin, bilmiyorum, sadece onu istiyorum.

"Evet."

Lanet olsun. Tanrıya şükür.

Ağzımı onunkine götürüp uzun uzun ve sertçe öperken diğer elimle eteğini kalçalarından yukarı kaldırıp çıplak poposunu avuçluyorum. Dudaklarına karşı homurdanarak onu sıkıştırıyorum, onu o kadar çok istiyorum ki titriyorum. Geri çekilerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Elbisesini ellerime aldığımda dudakları benimkilerle buluşuyor ve elbiseyi yavaşça vücudundan kaldırmak için çekiliyorum. Elbiseyi yana atarak nişanlımın güzelliğine bakıyorum. Teni Aralık ayı kadar beyaz ama bana olan arzusundan dolayı kırmızı lekeler var. Onu ilk kez benim için neredeyse tamamen çıplak görüyorum, bu kadar mükemmel ve sadece benim için arzulu.

Hayatımın sonuna kadar aklımda tutacağım bir manzara.

"kamaştırıcısın aşkım," diye fısıldıyorum dudaklarına, sütyenin kaplarını aşağı çekip meme ucunu ağzıma alırken. Dilimi üzerinde gezdirirken, elim kaburgalarından aşağıya, kalçalarına doğru süzülüyor. külotu yatıyor. Göğüslerinden karnına, oradan da amının üstündeki noktaya öpücükler kondururken külotunu aşağı doğru itiyorum. Islanmıştı, arzusu dudakları boyunca uzanan saçlarına yayılmıştı.

Ona bakarak, "Seni ağzıma alacağım, *mo stór*" dedim.

Başını sallıyor, nefes almakta zorlanıyor ve gözleri ihtiyaçla parlıyor. Onu izlerken başımı eğiyorum ve onu ağzıma alıyorum. Dilimi onun üzerinde gezdirirken gözleri geri dönüyor, her yerine ulaşabilmek için onu daha da açıyorum. Dilimi klitorisine vurmaya başladığımda parmakları omuzlarımı ısıtıyor, her vuruşta çığlıkları daha da yükseliyor. Kıvranıyor, ağlıyor ve ben kaybetmek üzere olduğumu biliyorum. O çok ateşli, çok duyarlı ve ben onu çok kötü istiyorum.

Çözüldüğünde kalçalarını sıkarak kapatmaya çalışıyor ama ben onları açık tutuyorum ve orgazmı uzatmak için dilimi klitorisine bastırıyorum. Dilimi yavaşça onun üzerinde gezdirip arzusunu yaladığımda bacakları dirseklerime doğru titriyor. Tadı cennet gibi ve bunu onun için yapabileceğim düşüncesi

hayatımın geri kalanı biraz akıllara durgunluk veriyor. Bir insan nasıl bu kadar şanslı olabilir? Kendini tamamlayan birini bulmak?

Emin değilim, ama onun içinde olmam gerektiğini biliyorum. Gerçi bunu yaparsam, içeri girdiğim anda boşalacağımı biliyorum. Tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum.

Pantolonumdan sikimi çıkardım ve ona bakarken elime aldım. Ona doğru uzanarak, ağzımı onunkiyle hareket ettirerek onu kendime getiriyorum. Çabucak gelmem lazım, sonra içine gireceğim. Bunu onu yatağa götürmeden önce yapmalıydım ama o zaman sağlıklı düşünemiyordum. Şimdi, kendimi utandırmadan bu işi halletmeliyim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ellerini gömleğimin altından göğsümde gezdirerek. "Bunu yapmam gerekmiyor mu?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum ve önce ceketimi sonra da gömleğimi çıkarmak için vuruşuma ara veriyorum. Başımı sallayarak, "Sadece öp beni. Çabuk olacak ve sonra seninle tekrar ilgileneceğim."

"Ama şimdi içimde olman gerekmiyor muydu?" diye soruyor ben tekrar kendimi okşamaya başlarken.

"Hayır, içine girersem işim biter. İlkini çıkarmalıyım," derken vücudum gerilirken nefes nefese kalıyorum. Boşalmayı o kadar çok istiyorum ki, ama bana üç başım varmış gibi bakıyor!

"O zaman bırak ben yapayım."

"Hayır, henüz değil. Yakında," diyorum, hızımı artırarak. "Öp beni."

Neden dediğimi yapacağını düşündüğümü bilmiyorum. Yüzünde sinsi bir sırıtişla vuruşlarımı durduruyor ve sikimi eline alıyor. Her şeyi Bedenim, zihnim, her şeyim onun beni keşfetmesini izlerken hareketsiz kalıyor. Elini üzerimde gezdiriyor, taşaklarımı avuçluyor, ama sonra ağzını bana doğru indiriyor ve neden bilmiyorum ama onu durduruyorum.

"*Mo stór*, ne yapıyorsun?" "Sana sakso çekeceğim."

"Ne? Daha önce yaptın mı?" Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Hayır."

Ben onu durduramadan, ağzı aletimin ucunda geziniyor ve her şey donuyor. Sıcak ağzı beni santim santim ağzına alırken dünyanın ekseninden çıktığına yemin edebilirim. Gözlerimi kapattığımda, ağzını sikimde aşağı yukarı hareket ettirirken parmaklarım avuç içlerimi ısıtıyor. Biraz tıkanıyor ve ben onu durdurmak istiyorum ama o devam ediyor, biraz daha keşfediyor.

"Lanet , Amberlyn," diye inliyorum, dilini etrafımda dolaştırıp taşaklarımı avuçlarken. Özensiz ve ilk seferi olduğunu söyleyebilirim, ama iyi. Gerçekten. İyi.

"Aman Tanrım!"

Amberlyn çığlık atıp yataktan düşerken gözlerimi açıp annemin durduğu kapıya doğru bakıyorum.

"Anne!" Bağırıyorum, aletimi örtmek için yanımdaki yastığa uzanıyorum. Annem kapıyı çarpmadan önce bir özür dilerken, çıplak ve yere yayılmış Amberlyn'e bakıyorum. Onu görmezden gelerek Amberlyn'e uzanıyorum ve gözlerindeki yaşları görebiliyorum.

Hay sikeyim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

EIGHT

Declan

Panikle ona uzandım.

"Aşkım, özür dilerim," diyorum, onu yatağa ve kollarıma çekerek. "Ne yaptığını bilmiyordum."

Bakışlarımla karşılaşılıyor, nefes nefese kalırken utancı yüzünden .

"OhmyGodOhmyGodOhmyGodOhmyGodOhmyGod!"

Durumu düzeltmek için "Sorun değil, bir şey gördüğünden şüpheliyim," diyorum ama annemin muhtemelen bir HBO pornosuna girmiş gibi hissettiğinden eminim.

Bana inanamayarak bakıyor ve bağırıyor, "Senin. Annen. Gördü. Beni. Verirken.

Sen. Kafa! Declan! OhmyGod."

"Amberlyn, yok," diyorum tekrar, ama o çoktan yataktan kalkmaya çalışıyor.

"Hâlâ orada mı?" diye soruyor, elbisesini güzel vücudunun üzerine çekerek.

"Tanrım, lütfen beni eve götürebilir misin?"

"Amberlyn," diyorum, eline uzanıyorum ve yüzüne için onu çektiğimde ağladığını görüyorum. "Oh, *mo stór*, lütfen ağlama," diyorum, onu yatağa ve göğsüme doğru çekerek. "Önemli bir şey değil."

"Declan, dur. Bu büyük bir mesele. Beni sikin ağızımdayken gördü. Annenin görmesini istediğim şey bu değil!"

"Biliyorum," diyorum, başparmaklarımı yanaklarında gezdirmeden önce şakağını öpüyorum. Gözlerimi kapatarak gülmemek için kendime yalvarıyorum. Boğazımda fokurdadığını hissediyorum ve eğer serbest bırakırsam beni hadım edebileceğini biliyorum. "Özür dilerim. Kapıyı kilitlemeliydim. Seni çok istedim."

Kollarını omuzlarıma sararken yüzünü boynuma saklıyor. "Çok utanıyorum. Ona nasıl bakacağım?"

"Gözlerinde mi?"

"Komik değilsin," diyor boğazıma karşı.

"Evet, ama biraz komik, sence de öyle değil mi?" Soruyorum ve bana bakmak için geri çekildiğinde keşke çekmeseydim diyorum.

Gözleri yarı aralık, "Annenin beni boğazımda sakinle görmesi nasıl komik oluyor?" diyor.

"Eh, yani," diye kekeleyorum kahkahalarımı tutarken. Daha önce hiç yatağında bir kızla yakalanmamıştım, o yüzden eminim bu durum benim için olduğu kadar annem için de biraz gariptir. Ama yine de gerçekten komik. "Bu sadece bizim şansımız, biliyor musun?"

İlk kez birlikte oluyoruz ve sözümüz kesiliyor."

"Üzgünüm, bunda mizah bulamıyorum," diyor, kızgınlığı dalga dalga yayılıyor.

"Evet, belki de değil... Üzgünüm?"

Başımı beni görebileceği bir yere getiriyorum ve ona genişçe sırtıyıyorum. Gülümsemiyor ama bu beni durdurmuyor. Ona doğru eğilerek alt dudağını öpüyorum. "Kızma aşkım." Sonra ağzının kenarını. "Söz veriyorum, hatırlamayacak bile." Alt dudağını bir kez daha öpüyorum. "Seni çok seviyorum." O daha karşılık veremedi dudaklarını yakalıyorum ve gülümsemeye başlıyor.

Form. İstedğim gibi, öpücüklerime karşılık veriyor, ben de ona aynısını yaparken kollarını sarıyor, o üstümdeyken yatağa uzanıyor. Öpüşürken, elimi kaburgalarından kışına doğru gezdiriyorum, ağızlarımız birbirine değerken onu tutuyorum.

birlikte hareket ediyoruz. Bacakları kalçalarımın yanına düştüğünde, ona karşı zonkluyorum, onu istiyorum, ama sonra geri çekiliyor.

"Sanırım o an mahvoldu."

"Evet, biraz, ama eminim geri getirebiliriz," diyorum, onu başının arkasından kavrayıp dudaklarımı onunkilere bastırarak. Tam dilimi onun tatlı, sıcak ağzına sokmak üzereyken kapım çalınıyor.

"Declan, evlat, seninle konuşmam gerek."

"Lanet ," diye mırıldanıyorum ve onun dehşet dolu bakışıyla karşılaştığımda başımı sallıyorum. "Özür dilerim, bir saniye."

"Ölmek istiyorum," diye mırıldanıyor ve ben ters ters bakıyorum.

"Hiç komik değil."

Gülümsüyor. "Komik olmayan şeyler hakkında şaka yapabiliyorsun, o zaman ben de yapıyorum." "O konuda değil," diyorum şakacı bir şekilde kışına şaplak atarak. Ben gülümserken o da gülümsüyor.

yavaşça koydum. Ayağa kalktım, kapıya uzanmadan önce boxer'larımı . Annemin mahcup bakışlarıyla karşılaşp kapıyı arkamdan kapatırken ters ters bakıyorum.

"Anne, gerçekten mi?"

"Böldüğüm için özür dilerim ama yemekten kaçtınız. İkinizle de nişan partisi hakkında konuşmamız "

"Açıkçası yalnız kalmak istedik." "Elbette, ama konuşmamız gerekiyordu."

"Evet, ama bir dahaki sefere kapıyı çal."

"Zina yapmak için kaçtığını nereden bilebilirdim?"

"Çünkü biz nişanlıyız! Bilmiyorum, anne, lanet olsun, kapıyı çal!" "Üzgün olduğumu söyledim. Yine de konuşacak çok şeyimiz var."

"Sana garanti ederim, bu gece olmayacak. Onu çok utandırdın anne," diyorum kapıyı göstererek. "Ve beni."

"Tekrar söyleyeceğim. Üzgünüm ama dediğim gibi, konuşmamız gereken çok şey var."

"Umurumda değil!" Bağırdım ve bunu yaptığım için nefret ettim. Anneme sesimi yükseltmedim. Ona bundan çok daha fazla saygı duyuyorum ama tek gördüğüm Amberlyn'in gözlerindeki yaşlar. İlk seferinin mahvolduğuna eminim. Bir parçam oraya geri dönüp onu almak istese de, bunun onun ilk seferi olamayacağını biliyorum. Gözlerimi kapatarak annemin mutsuz bakışlarıyla karşılaşmadan önce bir nefes aldım. "Özür dilerim ama anne, planlama saçmalığı umurumda değil.

Şimdi. Sağlıklı ve hayatta olan nişanlımla vakit geçirmek istiyorum. Lütfen bize biz olmamız için zaman verin."

"Zamanımız yok Declan. Çok hızlı yaklaşıyor," diyor başını sallayarak.

"Anne, lütfen," diyorum şakaklarımı ovuşturarak. "Beni kesinlikle delirtiyorsun."

Bana bir bakış atıyor ama ikimiz de bir şey söyleyemeden kapı açılıyor ve Amberlyn beliriyor. Yüzü kıpkırmızı, hatta teni bile parlıyor ve konuşurken annemin gözlerine bakmıyor,

"Haklılar. Fazla zamanımız yok."

"Anlıyorum ama biraz meşgulüz, değil mi?"

Bana bakıyor ve biliyorum ki eskiden olabilirdik ama artık değiliz. Muhtemelen en iyisi de bu. "Hayatımızın geri kalanını

meşgul ol."

Bir an için bakışlarını tutuyorum ve sonra Amberlyn kadar kızarmış olan anneme dönüyorum. "Anne, geliyoruz. Bırak da giyineyim."

"Büyük, teşekkür ." Neyse ki ayrılıyor ve Amberlyn beni geçmek üzereyken onu durduruyorum. Kollarımı beline dolayarak ağzının kenarından öpüyorum.

"Kızgın değil misin?"

Başını iki yana sallar. "Kızgınlık en az olduğum şey. Utanç ve azgınlık daha çok hoşuma gidiyor."

Gülümsüyorum. "Sana yoğun bir zaman borçluyum."

"Öyle," diyor başını sallayarak. "Yakında, umarım."

"Çok yakında."

Ve bu bir söz.

Şimdi, zaman bulmalıyım ve lanet kapının kilitli olduğundan emin olmalıyım.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

NINE

Amberlyn

"Asla olmaz!"

Yüzümde donuk bir ifadeyle Fiona'ya bakıyorum. Geçen gecedan dolayı hâlâ utanç içindeyim. Tek gördüğüm Bayan O'Callaghan'ın kocaman gözleri ve şaşkınlık dolu bakışları. Bir daha asla yüzüne bakmak istemedim, ama yirmi dakika bile geçmeden nişan partimi planladığım masadaydım. Söylemesi kolaydı, utançtan yanmadan göz teması kuramıyordum. Ugh. Korkunç. Üstüne üstlük, düğüne gitmem gerekiyordu.

Lena, teyzem ve Fiona ile birlikte elbise alışverişine çıktık. Onu göreceğim için çok heyecanlıyım, dayanamıyorum.

Hayır.

"oradan! Aleti boğazımdaydı ve birdenbire 'Merhaba Bayan O'Callaghan!' dedi."

Barın üzerine düşen Fiona kaybeder. O kadar çok gülüyor ki nefes alamıyor ve yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Bunu komik bulmuyorum."

"Aman Tanrım," diye hırıldayarak elini bara vuruyor.

"Gülme, komik değil," diyorum bir kez daha ama beni başından savıyor.

"Bana bakma, bununla başa çıkamam! Aman Tanrım!" kahkahalar atarak yere düşüyor ve karnını tutuyor.

"Sen bir kaltaksın," diyorum ve tepsileri doldurmak için arka tarafa gitmeden önce havlumu ona fırlatıyorum. Tepsileri doldurmaya başlarken dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. Komik değil ama Fiona'nın gülüşünü seviyorum. Çok gürültülü ve iğrenç ama tamamen ona ait. Onun mutfağa girdiğini duyduğumda, tepsiyi kirazlarla doldururken sırtımaı bırakıyorum.

"Ama gerçekten, bu sana nasıl oluyor? Yani, hiç ara veremiyorsun. Ya esniyorsun, ya insanlar içeri giriyor, ya uyuyorsun ya da vuruluyorsun."

Ona bakıyorum ve o sırıtıyor, ben gülümsüyorum. Kimse vurulma olayıyla ilgili şaka yapmamıştı ama ilk şakayı yapmak Fiona'ya düştü. "Çok mu erken?"

Başımı salladım. "Hiç de değil."

"Güzel, ama gerçekten, siz ikiniz hiç seks yapacak mısınız?"

Başımı sallayarak alay ediyorum. Declan'la yalnız kalmayalı bir hafta oldu, bu yüzden sorduğu soru son zamanlarda kendime sıkça sorduğum bir soru. Fiona'yla bu konuyu konuşamadım çünkü Kane'le birlikte tatile gittiler. Bu yüzden hazırlanırken arayı kapatmaya çalışıyoruz. Onu özlediğim için bu güzel bir şey. "Bilmiyorum. Bu çok sinir bozucu. Her şey onun adına devredildiği için sürekli çalışıyor. Akşam yemeğine gittiğimde de annesi ve Lena beni yanlarından ayırmıyor. Bu beni çıldırtıyor."

"Evet, bunu anlayabiliyorum," diyor başını sallayarak ve portakalları kesmek için bir bıçak alıyor. "En azından aldığın şey iyi miydi?"

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. "İlk kez yaptığımı biliyorum ama Tanrım, bir meleğin ağzına sahip."

Gülüyor. "Güzel, eğer bacaklarının arasına girmeyi seviyorsa, asla tatminsiz kalmazsın."

"Oh, hoşuna gidiyor," diyorum kıkırdayarak. "Ben de ona bunu yapmaktan hoşlanıyordum, ta ki lanet annesi içeri girene kadar."

"Neden kapıyı kilitlemedi?"

Başımı salladım. "Sevişmeye başladık ve sonra yatağa uzandık, yani gerçekten kimse kapıyı düşünmedi."

"Bu çılgınlık."

"Doğru mu?! Ve benim orada yaşamamı istiyor! Dalga mı geçiyorsun benimle? Annesi sürekli kıcımda olduğu için sevişemiyorum bile."

Başını sallayarak masanın öbür ucundan bakışlarımı karşıladı. "Evet, seni anlıyorum ama sana bundan bahsetmiştim. Gelenekleri ve beklentileri vardır. Tüm O'Callaghan'lar

o evde. Birlikte."

Başımı salladım. "Bu değişmek zorunda. Onlarla yaşamak istemiyorum; Declan'la birlikte, kendi başımıza yaşamak istiyorum."

Başını iki yana sallar. "Sana iyi şanslar."

Limonları kesmeye başlarken dudağımı ısırıyorum. Bıçak her birini keserken, onun sözlerini tekrar tekrar dinliyorum. Kafamı kaldırıp soruyorum: "Orada yaşamak istemediğim için hatalı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," diyor basitçe. "Ben de istemezdim ama bu da paketin bir parçası, musun? Sadece duygularınızı belli ettiğinizde sorun endişeleniyorum, hepsi bu."

"Evet, annesi O'Callaghan arazisinde evlenmek istemediğim ve Declan da benimle aynı fikirde olduğu için sinirlendi."

Başını kaldırdı, yüzünde saf bir dehşet ifadesi vardı. "Lanet olsun Amberlyn! Hepsi o topraklarda evleniyor."

Omuz silkiyorum, annesini olabileceğimden en ufak bir endişe duymuyorum. Bu benim düğünüm. Benim seçimim olması gerekmez mi? "Evet ama ben annemle babamın evlendiği yerde, göl kenarında evlenmek istiyorum."

Gülümsüyor. "Evleneceğim orası. Annemle evlendiği yerde. Bu harika."

"Evet, Shelia Teyze çok heyecanlı." "Tabii ki öyle. Bu çok şiddetli."

Gülümsüyorum. "Sanırım öyle."

Meyveleri kesmeye devam ederken bir an için sessizliğe gömülüyoruz. Tepsileri çabucak hallediyoruz ve temizlik yaparken onun tatili hakkında sohbet ediyoruz. Kampa gitmişler, ki bence bu çok komik çünkü Fiona açık havayı seven bir kız değil, ama görünüşe göre çok eğlenmiş.

"Her yerde seks yaptık, her yerde demek istiyorum. Gölde, rıhtımda, Çadır, araba, dört tekerlekli araç, her yer. Rahat bir tatilden çok bir seks tatiliydi ama yine de kendimi harika hissediyorum."

Başımı sallarken kıkırdıyorum. "Güzel olmalı."

"Oh, öyleydi, çok güzeldi. Mm. Kahretsin, adamım rüya gibi sikişiyor." "Ah, kapa çeneni," diye homurdanıyorum, çünkü tepsilerin etrafındaki tezgahı siliyorum.

Meyve suyu biraz sızmış.

"Kıskançlık yeşili sana hiç yakışmamış!"

O kahkahalarına devam ederken ben de ona "Oh sus," diye karşılık veriyorum. Yanımdan geçerken at kuyruğunu yukarı kaldırıyor ve ben de havlumla ona vurmaya çalışıyorum ama düşündüğümden daha hızlı davranıyor. Yüzümde bir sırıtışla havluyu kaptım.

Buz kovasını doldurmaya gidiyorum. Geri döndüğümde Fiona içki etrafını siliyordu, ben de çoktan silmiştim ama hiçbir şey çok temiz olamaz. Buzları soğutucuya boşaltıyorum ve bana baktığını hissettiğimde biraz daha almaya gidiyorum.

Ona bakarak, "Ne?" diye sordum.

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

Kaşlarım bir araya geldi. "Ne hakkında?"

"Declan'la birlikte. Onu sevdiğin için terk etmeyeceğini biliyorum ve onun da seni terk etmek isteyeceğinden şüpheliyim ama ailesi çok güçlü."

Alay ettim. "Onları mafya falan gibi gösteriyorsun." "Öyle de olabilir,"

diye omuz silkererek cevap veriyor. "Ben sadece diyorum ki

Dikkatli ol. Küçük şeyler için biraz verin ki büyük şeyler için savaştığınızda o kadar da büyük bir mesele olmasın, anlıyor musunuz?"

Omuz silkerken yanağımın içini ısıyorum. "Declan dışında hiçbir şey için bir şey vermek zorunda kalmamalıyım."

"Haklısın, ama annesinin onun üzerinde çok etkisi var. Unutma, onun sevdiği ilk kadın o Kimse onun annesi olamaz."

"Ama beni değiştirmelerine izin vermememi söylemiştin."

"İstedim ve hâlâ istiyorum ama bu beni endişelendiriyor, biliyor musun? Senin incinmeni istemiyorum."

Başımı salladım. "Declan'ın bunun olmasına izin vereceğini sanmıyorum." "Evet, ben de sanmıyorum ama dikkatli ol, tamam mı?"

"Evet, yapacağım," sırf onu mutlu etmek için kabul ediyorum, ama endişelenecek bir şeyim olmadığını biliyorum.

Declan zarar vermeyecek ve kimsenin de zarar vermesine izin vermeyecek.

Kapı açıldığında, Kane'in o kaygısız haliyle içeri girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Bir kot pantolon ve bir O'Callaghan tişörtü giymiş, kahverengi saçları Fiona'ya diktği gözlerinin önüne gelecek şekilde yana yatırılmış.

Gülümseyerek ona bakıyorum, çığlık atıyor ve erkeğini derinden öpmek için aralarındaki mesafeyi kapatıyor. Onları kıskanmaktan nefret ediyorum. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süredir Declan'ı gerçekten öpemedim. Onu özleyorum. Aşk gösterisini izlemek zorunda kalmamak için dönüyorum, ki bu benim için korkunç bir şey.

telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Seni özledim.

Seni özledim. Bu yüzden buradayım.

Kafam karışmıştı, kapının açıldığını duydum. Döndüğümde Declan'ın yüzünde bir sırıtiş ve elinde küçük beyaz bir çiçekle orada durduğunu görüyorum. Üzerinde gri bir pantolon, açık mavi düğmeli bir gömlek ve gri bir spor ceket var.

Bu. Omuzlarına ve kalçalarına o kadar sıkı oturuyor ki kendimi nişanlıma bakarken buluyorum. Onu düşünümüzde görmek için sabırsızlanıyorum. Çok şık ve tamamen bana ait görünüyor.

Sırıtarak, ben bara yaslanırken onun bana doğru gelişini izliyorum, kalbim hızla çarpıyor. O etraftayken hep böyle yapar. Sadece Midem komik küçük atarken göğsümde çekiç darbeleri var. Bu hissin hiç bitmemesi için dua ediyorum. Annemin, babamın ona her gülümsediğinde göğsüne bir şey yaptığını söylediğini hatırlıyorum. Sanki elinde bir balyoz varmış da kalbine ulaşmak için göğsüne vuruyormuş gibi hissettiğini söylerdi. Her zaman bunun kulağa korkutucu gelen bir his olduğunu düşünmüştüm ama şimdi hayatımda Declan olduğu için bunu tamamen anlıyorum.

Bunu bana yapıyor.

Bana sırtıttığında tamamen şaşkına döndüm. Her zaman onun güzel bir adam olduğunu düşünmüştümdür, ama aynı zamanda çok da asil. Belki takım elbise yüzündendir, ama tanrım, odanın sahibi. Bütün hafta boyunca avukatlarla ve O'Callaghan Whiskey'nin diğer ortaklarıyla toplantılar yaptı ve yemin ederim, o oraya ait. Bir şirketin sahibi gibi görünüyor.

Yüzümü kavrayarak beni dudaklarımdan sertçe öpüyor. Ayrılırken, çiçeği bana vermek için geri çekilmeden önce burnumu öpüyor.

"Çok tatlı, teşekkür."

"Senin kadar tatlı değil," diyor parmaklarını benimkilerle birleştirirken. "Söylesene, benimle geçirecek biraz vaktin var mı?"

"Her zaman seninle geçirecek biraz vaktim var," diyorum o kalın İrlandalı üslubuyla.

Sırıtır ve ben önlüğümü bana göz kırptırıyor. Şu anda Kane ile öpüşmekte olan Fiona'ya bakarak gözlerimi deviriyorum. Birbirlerine o kadar dalmışlar ki, bu çok sevimli.

"Declan'la dışarı çıkacağım. Tekrar açmadan önce döneceğim."

Kane onu yavaşça bara geri götürürken beni el sallıyor. Yüzümü buruşturarak, "Lütfen barda seks yapmayın. Daha yeni temizledik."

Ağzını Kane'inkinden ayırıp bana sırtıttı. "Tekrar temizleyeceğim." Declan yanımda gülerken "İyy," diyorum. Elini tutuyorum ve dışarı çıkıyoruz. Beni yanına çekmeden önce yan kapıyı açıyor. Casey'nin bana bu noktada saldırmasını görmezden gelerek göle doğru yürürken Declan'a sarılıyorum. Çok güzel bir gün. Güneş parlıyor, hafif, yumuşak bir esinti var ve dışarısı pitoresk. Yine de en iyi kısmı, onun yanına sokulmak. O

çok yoğun ve viski ve meşe fiçıları gibi kokuyor. Rahatlatıcı bir koku ve kendimi evimde hissettiriyor.

Göle ulaştığımızda kıyıya oturduk, ellerimizi birleştirdik ve başımı omzuna yasladım. Gölün üzerindeki esintiyi izlerken uzun bir nefes alıyorum.

"Sorun nedir, aşkım?" diye sorar.

"Seni özledim," diye cevap veriyorum, çenemi kolunun üzerine koyarak ona bakabiliyorum. Yüzümü kavrarken gülümsüyor.

"Sadece biraz daha böyle olacak. Tüm bu yasal saçmalıkları aradan çıkarmam lazım," diyor başparmağını elmacık kemiğimden gezdirerek.

"Biliyorum, sadece ayrı olmaktan nefret ediyorum. Ve Fiona'yı Kane'in her yerinde görmek beni biraz kışkandırıyor."

Gözleri benimkilere dalarken kaşları bir araya geliyor. "Nedenmiş o?" "Çünkü senin her yerinde olmak istiyorum ama kendimize ayıracak zamanımız yok."

Gülümsüyor. "Yani, şimdi biraz zamanımız var, seni şuna karşı götürmemi ister misin?"

Banka mı? Pek romantik görünmüyor. Ayrıca, sadece annem , eminim teyzen ve amcan da bizi görebilir."

Başımı sallarken ben de onunla birlikte gülüyorum. "Hayır, ilk seferimin herkesin bizi görebileceği bir yerde olmasını istemiyorum. Sadece hayal kırıklığına uğradım."

"Cinsel olarak mı?" diyor, kaşlarını bana doğru sallayarak ve ben de başımı sallıyorum. "Çok."

Başını benimkine doğru eğerek burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyor ve fısıldıyor: "Seni ilk gördüğüm andan beri cinsel olarak hayal kırıklığına uğradım."

Dudakları nazik bir saldırıyla dudaklarıma yapışmadan önce kıkırdıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımız tatlı ama acil bir şekilde birlikte hareket ediyor. Elini enseme gezdirerek yavaşça arkasına yaslanıyor ve beni göğsüne yaslıyor. Kalbim göğsümde kontrolden çıkıyor ve onunkini de göğsümde hissedebiliyorum. Çenemi öpüyor, kulağımın altına gelmeden önce boynumu ısıyor ve eli çıplak bacağımdan yukarı, kalçalarımın olduğu noktaya kayıyor. Şortlar oturuyor. Kıçımı sıkıyor, kulak mememi dişlemeden önce kulağımın altındaki noktayı öpüyor.

Sonra fısıldar, "Emin misin, seni buraya götüremem?"

Başımı sallarken yüzümde bir sırıtma beliriyor. "Yarın annenle yüzleşmek zorundayım ve şansımızı bilirsek, bizi görecektir."

Biraz daha kemirmeden önce kulağıma doğru ve "Seni bu ağacın altında görmek için sabırsızlanıyorum. Güzel bir elbise içinde, tamamen benim."

Gözlerimi kapatıp başımı onunkine yaslarken gülümsüyorum. "Senin prensesin olacağım."

Uzaklaşarak bana bakıyor ve bebeklik yüzümden uzaklaştırıyor. Yüzünde bir sırıtışla, beni usulca öpmeden önce başparmağını çenemde gezdiriyor. Geri çekilerek, "Hayır Amberlyn, sen benim kraliçem olacaksın." diyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TEN

Amberlyn

Her zaman gelinlik giydiğimde annemin yanımda düşünmüşümdür.

Ne kadar güzel görüldüğüm için ağlayacak ve telaşlanacaktı. Bir elbiseden nefret ederken diğerini seveceğini ve sonunda benim için yapılmış elbiseyi seçmeme yardım edeceğini. Ağlayacak ve birbirimize sarılacaktık çünkü çok mutluyduk. Sonra öğle yemeğine gider ve daha fazla ayrıntıdan, damadımdan ve babamın onu nasıl seveceğinden bahsederdik. Babam ben daha küçükken öldüğü için onun benimle birlikte gelemeyeceğini kabullenmiştim ama sonra annemin gelmesine karar verdik.

Ama şimdi bunu yapacak kimsem yoktu.

Aynada kendime gördüğüm her şeyi içime çekene kadar bunu düşünmemiştim bile. Gelinlik muhteşem; tabii ki Dublin'in en iyi düğün mağazasındayız. Bu yüzden daha azını beklemiyordum. Özellikle de O'Callaghan standartlarına uygun olduğu için mağaza sahibi kendisi seçti. Üzerinde gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla mücevher ve ışıltı var. Sindirella'nın gibi bir eteği olan straplez bir üst. Bu giydiğim on ikinci elbise ve göz kamaştırıcı ama nefret ediyorum. Gerçekten nefret ettiğim için mi yoksa annem elbisemi seçmeme yardım etmek için burada olmadığı için mi nefret ediyorum bilmiyorum.

Her kız, onu sonsuza dek başlatacak elbiseyi seçtiği gün annesini yanında bulundurmalıdır.

Ama benim yok.

Arkamdan yaklaşan Bayan O'Callaghan bana bakıyor, yavaşça başını sallarken her detayı inceliyor. Bunu her elbise ve her biri için yapmıştı.

Nefret ettim.

"Ne düşünüyorsunuz Bayan O'Callaghan?" diye soruyor ev sahibi Michele, ama neden ona soruyor? Onun için neden önemli ki? Bu benim elbisem! Ve bana bir kez bile ne düşündüğümü sormadı. Sadece başımı salladım ve uzaklaştım.

Aynada Fiona'nın bakışlarıyla karşılaştığımda, onun da benimle aynı duyguları paylaştığını ve çıldırmanın eşiğinde olduğunu görebiliyorum. Benim yüzümden çenesini kapalı tutuyor ama ben bile sinirlenmeye başladım. Teyzem Bayan O'Callaghan'la çay içip sohbet edebildiği için dünyanın zirvesinde; onun bile üzgün olduğumu fark ediyor. Ve bunun beni bu kadar sinirlendirmesinden nefret ediyorum. Herkese,

eksi Fiona, Bayan O'Callaghan'ın ne düşündüğü konusunda benden daha endişeli.

Ve ben de gelirim.

"Bunun için mükemmel bir vücudu var. Bayıldım. Gerçi bütün elbiselerine bayıldım. Beni endişelendiren tek şey yarası. Eminim o zamana kadar iyileşir, değil mi? Biraz makyajla kapatabilir miyiz?"

"Evet, eminim öyledir," diyor teyzem ve kanım kaynamaya başlıyor.

"Yaramla gurur duyuyorum. Onu ne kadar çok sevdiğimi sürekli hatırlatıyor.

Declan."

Bayan O'Callaghan bana tatlı bir gülümseme veriyor. "Elbette canım, ama pek hoş değil."

"Yani? Bu onun bir parçası," diyor Fiona ve teyzemin kalçasını çimdiklediğini görüyorum. "Ow!"

Shelia ona bir bakış atarak, "Sus," diyor ama ben aynı fikirde değilim.

"Haklılar ama senin beğenip beğenmemen önemli değil anne. Bu Amberlyn'in

Elbisesi, vücudu," diyor Lena kollarını göğsünde kavuştururken. İlk kez uzaktan da olsa bir şeylerle ilgileniyor. Çoğunlukla telefonuyla oynuyordu.

"Elbette Amberlyn, canım, ne düşünüyorsun? Bu mu?" Aynadaki bakışlarına karşılık vererek, "Hayır, nefret ediyorum" diyorum.

Michele'in kesiliyor, teyzem de öyle, Fiona sırtıyor ve Lena başını sallıyor. Bayan O'Callaghan bana tamamen inanmaz bir şekilde bakıyor ve ben yavaşça platformdan iniyorum, soyunma odasına geri dönerken gözlerim yaşıyor

çıkardım. Kapıyı arkamdan çarparak eteği önümden çekiyorum ve ellerimin yanlarıma düşmesine izin veriyorum.

Sadece annemi özlüyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başlıyor ve onları tutmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum ama işe yaramıyor. Kapı çalındığında, Michele'in elbiseyi çıkarmama yardım etmek için geldiğini biliyorum ama yalnız kalmaya ihtiyacım var.

"Amberlyn, içeri gelebilir miyim?" Ben Fiona.

"Evet," diyorum ve bana bakmadan önce kapıyı iterek açıyor. Yüzündeki paniği görebiliyorum ama arkamdan gelip elbisesini çıkarırken yüzünü tekrar kapatıyor.

"Şu süslü püslü şeyi çıkaralım, olur mu?"

Başımı sallıyorum, arkasını açıp çıkmama yardım ederken dudağım titriyor. uzanıp vücudumu örttükten sonra banka oturuyorum ve ağlarken ellerimle yüzümü kapatıyorum. Ağlamadan önce onu yanımda hissediyorum. Kollarını bana ve beni kendine yakın tutuyor, dudakları şakağıma bastırıyor.

"Anneni özlüyor musun?"

Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladığında başımı sallıyorum. Derin bir nefes çekerek ona sıkıca , onun gücüne ihtiyacım var. "Bunun bu kadar zor olacağını düşünmemiştim" diye ağlıyorum, kalbim sanki göğsümden sökölüp ezilecekmiş gibi hissediyorum.

"Amberlyn, her şey çok yeni ve çok şey değişiyor. Elbette bu zor olacak. Her zaman çok pozitifsin ama bazen bunun berbat olacağını kabul etmen gerekiyor."

Başımı sallıyorum, gözlerim o kadar sert ovuşturmaktan acımaya başlıyor. Acıyı silmek istiyorum ama ne kadar sert silersem sileyim, hala orada, beni yavaşça parçalıyor. O haklı; her konuda çok olumlu olmaya çalışıyorum ama bugün... bugün berbat.

"Yine de mutlu olmam gerekiyor. Hayatımın geri kalanını başlatacak gün için elbisemi buluyorum."

"Evet, ama onların izin veriyorsunuz. İçeri girdik, çay içtik ve sonra 'O'Callaghan standartlarına' uygun olduğunu düşündükleri elbiselerin yanına geldik."

diyor, tırnak işareti yaparak. "Henüz bir O'Callaghan değilsin. Bir O'Callaghan oluyorsun, bu yüzden elbisenin de sen olması gerekmez mi?"

"Sence bu yüzden mi kaçıp bir deliğe saklanmak istiyorum?"

Gülümsüyor. "Bu nedenlerden biri olabilir ama bence asıl neden annen. Burada olmak isteyeceğini biliyorum ve eminim ki kalbinde de öyle."

Başımı salladım. "Evet, haklısın."

Ben gözyaşlarımı yavaşça yüzümden silerken o yanağımdan öpüyor. Bakışlarımı tutarak ve parlak bir gülümsemeyle, "Neden gidip bakmıyoruz ve ne bulacağımıza bakmıyoruz?" diyor.

Odaya bakıyorum, hâlâ üç tane daha O'Callaghan elbisem var ama onları hiç niyetim yok. Fiona'ya dönüp başımı sallıyorum, "Evet, hadi gidip bakalım."

"Aferin kızıma. Hadi," diyor ve beni çekiştirerek kapıdan dışarı çıkarıyor. Üzerimde bir elbise olmadan dışarı çıktığımda, bayanın yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum.

O'Callaghan'ın yüzü. "Etrafa bakıp gözüme çarpan bir şey olup olmadığına bakacağım" derken bunu görmezden geliyorum.

"Senin için getirilen elbiselerin hiçbiri iyi değil mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

Fiona'nın kolu benimkiyle birleştiğinde "Onlar ben değilim," diye cevap veriyorum; bunun destek için olduğunu biliyorum.

"Kesinlikle değil. Seni daha yumuşak bir şeyin içinde görüyorum," diyor Lena, ayağa telefonunu yere atarak. "Yardıma gelebilir miyim?"

Başımı salladım. "Elbette."

Michele'in bakmamı istemediğini söyleyebilirim.

Odadaki elbiselerden birini seçiyor, muhtemelen bir araba kadar pahalı oldukları için, ama beni elbiselerin asılı olduğu yere götürüyor. Odaya bakıp, her elbiseye bakıyoruz. İyi olan iki tane buluyorum, ama Lena üzerimde askıdakinden daha iyi duracağına ikna oldu. Emin değilim ama denemeyi kabul ediyorum. Soyunma odasına geri dönmek üzereyken yumuşak bir mavi gözüme çarpıyor. Declan'ın gözleriyle aynı renkte ve anında ona çekiliyorum.

Askıdan alıp elbiseyi çıkarıyorum ve hayranlık içinde kalıyorum. Tam tül den bir etek, arkası kat kat tül çiçeklerle süslenmiş. Straplez üst kısmı güzel kristal kıvrımlara sahip ve arkası küçük mavi düğmelerle iliklenmiş. Hiç bu kadar muhteşem bir mavi görmemiştim,

Declan'ın gözlerine baktığımda bu gelinliğe ihtiyaç duymaktan kendimi alamıyorum. "Bu bir gelinlik mi?" Lena soruyor.

"Öyle olmalı, değil mi?" Fiona Michele'e dönerek soruyor.

Başını sallıyor. "Evet, çok nadir bulunur. Elimizde sadece bir tane var, ama Mrs.

O'Callaghan bundan hoşlanmadı."

"Bu onun elbisesi değil," diye cevaplıyor Lena. "Ne düşünüyorsun Amberlyn?" Şöyle bir bakıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Bana biraz

Declan'ın gözleri. Bayıldım buna."

Fiona ışınlanırken o da bana gülümsüyor. "Dene o zaman!"

Tüm gün boyunca ilk kez heyecanlandım. İçimde iğrenç bir hisle uyandım ve gün ilerledikçe daha da kötüleşti. Ama şimdi, yumuşak mavi elbiseyi yavaşça vücudumda kaydırırken ve Fiona arkasını iliklerken, yüzümdeki sırtışı engelleyemiyorum. Elbise üzerimde askıdakinden bir milyar kat daha iyi görünüyor. Mavi tenimde muhteşem duruyor ve saçlarımla birlikte neredeyse büyülü. Evet, yaram görünüyor ama umurumda değil.

Bayıldım.

Fiona omzumun üzerinden aynaya bakarken, " bu," diye fısıldıyor.

Lena eteğini kabarttığı yerden kalkıp bakışlarımla buluşuyor ve ben de aynısını yaparken beni içine çekiyor. Başını sallarken yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor. "Öyle."

"Evet," diye fısıldıyorum gözlerim yaşarırken. İçimden annemin de aynı şeyi söylediğini duymaktan alamıyorum. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve "Hadi gidip Shelia Teyze ve Bayan O'Callaghan'a gösterelim" diyorum.

Dönüp kapıya yöneliyorum ama sonra aynada kendime bakıyorum. Arkası önünden bile daha muhteşem. Sırtımın alt kısmına kadar iniyor ve bir sürü süsleme var. Bayıldım. Fiona benim için kapıyı açıyor ve "Anne, işte bu" derken yüzündeki sırtışı görüyorum.

Teyzemin heyecanla çığlık attığını duyuyorum ve sonra giriş yapıyorum. Michele sırtıyor, teyzem neredeyse ağlayacak ama Bayan O'Callaghan'ın yüzündeki tiksinti ifadesini kaçırmıyorum. Yine de onu görmezden gelerek platforma çıkıyorum, Michele alt kısmı tekrar kabartıyor. Bakışlarıma karşılık vererek, "Bir dakika." diyor.

Kendime bakıyorum ve Declan'ın buna baydüşünmeden edemiyorum. Geleneksel değil ama bu benim. Muhteşem bir şey.

Michele geri döndüğünde elinde beyaz dantel bir kuş kafesi duvak ve beyaz ve açık mavi çiçeklerle dolu bir buket vardı. Buketi bana uzatıyor, duvağı başıma takmadan önce saçlarımı hızla örüyor ve yüzümü zarif bir şekilde kapatıyor. Kendimi görmemi engellemeden yana doğru adım atıyor ve gördüklerim karşısında şaşkına dönüyorum.

Declan'ın gelinini görüyorum.

Gözyaşlarım gözlerimde toplanırken herkes ooh ve aah diyor. Buldum. Elbisemi buldum.

"Bu nişan partisi için mi?

Ama sonra Bayan O'Callaghan'ın bir yorumuyla her şey mahvoldu. Ona dönüp baktığımda başımı salladım. "Hayır, bu benim gelinliğim." "Ama mavi."

"Biliyorum, Declan'ın gözlerinin rengi."

Başını sallamadan önce yüzünü buruşturuyor. "Ama bu geleneksel değil."

Gerçekten umurumda olmadığını söyleyemedi Shelia şöyle dedi,

"Aslında öyle."

Ayağa kalkıp bana doğru gelirken ona bakıyorum. Ellerimi avuçlarının arasına alırken gözyaşları yüzünden süzülüyor. Ellerimi sıkmadan önce avuç içlerimi öpüyor. "Eskiden bütün İrlandalı gelinler mavi giyerdi. Artık öyle değil çünkü herkes beyazın saflığın rengi olduğunu falan düşünüyor ama bazıları hâlâ o günlere dönmeye çalışıyor. Ben mavi giydim, böyle bir şey değil ama maviydi, çok sade. Ama anneninki de öyleydi. Bu renkteydi, kısa ve kolları kelepçeliydi ve saçlarını yaz esintisinde dalgalanacak şekilde aşağıya doğru salmıştı. O günü dün gibi hatırlıyorum."

Gülümsüyorum, elbisesinin anısı geldikçe kalbim küt küt atıyor. "hatırlıyorum. Neredeyse bir güneş elbisesi gibiydi çünkü alabilecekleri tek şey buydu."

"Evet, ama kardeşim onun dünyanın en muhteşem kızı olduğunu söyledi ve Tanrı onu korusun, ama şu anda burada olsaydı, yalan söylediğini söylerdi. Çünkü sen, tatlı kızım, tek kelimeyle göz kamaştırıcısın."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken dudaklarım titriyor.

"Shelia Teyze, gelinliğimi buldum. Declan'la evleneceğim elbiseyi."

"Yaptın, aşkım. ."

Kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor, ben ağlarken yanaklarımdan öpüyor ama aynaya baktığımda Bayan O'Callaghan'ın bu durumdan hiç memnun olmadığını görüyorum.

Çok kötü, zerre kadar umurumda değil.

OceanofPDF.com

ELEVEN

Amberlyn

"Bence hoşuna gidecek."

Declan boğazıma öpücükler kondurmadan önce gülümsüyor. "Elbette yapacağım. Senin üzerinde olacak."

Gülümsüyorum. "Geleneksel değil."

"Eh, kimin ," diyor boynumu öperek. "Annen bundan nefret etti."

Alay ediyor. "Tekrar söylüyorum, kimin ? Bu senin elbisen, *mo stór*."

"Evet," kabul ediyorum ama ona her şeyi anlatmak için içim içime sığmıyor.

Bar açılmadan önce sadece yirmi dakikamız var ve bu sürenin onunla geçirmek için yeterli olduğunu düşündüm. Fiona gizlilik yemini etmiş olsa da belki ona elbisemden bahsederim. Yine de söylememek çok zor. Ona elbisemle ilgili her şeyi, her ayrıntıyı ve içinde nasıl hissettiğimi anlatmak istiyorum. Elbiseyi alalı üç gün oldu ve eve getirmeyi her şeyden çok istiyordum ama değiştirilmesi gerekiyordu.

Bunu gerçekten kendime saklamalıyım. Sevişmek varken neden elbisem hakkında konuşarak zaman harcayalım ki? Böyle anları çok az yaşıyoruz. Çalışma programı aptalca. Bunu tanımlamak için düşünebildiğim tek kelime bu. Bundan nefret ediyorum, ama böyle çalıntı anlar

Eğlenceli. şimşekler çakarken ve yağmur arabasının kaputuna çarşaflar halinde düşerken, onu öpmeye devam ediyorum, ellerimiz birbirimizin vücutlarını keşfediyor, bizi birbirimize tamamen ve tamamen deli ediyor.

"Senden uzak olmak hoşuma gitmiyor. Hem de hiç," diye mırıldanıyor boynuma karşı, elleri kaburgalarımın göğüslerime doğru ilerlerken.

"Ben de nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum ağzı ağzıma gelmeden önce. Geri çekilip gözlerimin içine bakarken derin bir nefes alıyor. Yukarıdaki fırtına bulutları kadar karanlık ama fırtınanın tehdidinin aksine, gözlerinin rengini seviyorum. Tahrik olduğunda gözlerinin kararmasına bayılıyorum ve bunu ona yaptığımı bilmek beni memnun ediyor. Tecrübesizliğim beni biraz gerginleştiriyor ama böyle zamanlarda kendimi daha iyi hissediyorum. belki de onu delirtmek.

Yüzümü ellerinin arasına alarak beni öpüyor, ayak parmaklarımın parmak arası terliklerime sürtünmesine neden olan yavaş, kasıtlı bir şekilde öpücüklerimi çekiyor.

Ağzını benimkinden ayırıp gülümsüyor. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Tamam mı?" Nefes nefese soruyorum. "Şimdi mi? Meşgulüz, değil mi?"

Kıkırdıyor ama onu öpmeye çalıştığımda geri çekiliyor. "Elbette, ama bunu sormak için bekliyordum ve daha fazla bekleyemem."

"Tamam mı?"

"Evet, senin için eve gelmek istiyorum sevgilim. Seni kollarıma alıp öperek uyutmak istiyorum" diyor ve elini saçlarımda gezdiriyor. "Ben istemiyorum. Evlenene kadar beklemek isteyip istemediğini biliyorum ama daha beklemek istemiyorum. Birlikte hiç boş vaktimiz olmuyor ve eğer benimle yaşarsan bu durum değişebilir."

Bakışlarımı tutarken birkaç kez göz kırpmıyorum. Ailesiyle yaşamak istemediğimi söylerken oldukça açık sözlü davrandım. "Gel seninle yaşayalım... ve senin aile?"

Bana bakıyor ama sonra yavaşça başını sallıyor. "Sana odamı gösterdim; çok büyük. Onlara gitmezsek ailemi göremeyiz."

"Peki annen neden bizi bastı?"

Arkasına yaslanıp beni izlerken yüzümün gitmesine izin veriyor. "Çünkü o deli. Bilmiyorum ama bir daha olmayacak."

Parmaklarımı birbirine geçirerek yere bakıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ailenle yaşamak istemiyorum. Seninle yaşamak istiyorum."

"Yemin ederim, sanki orada değillermiş gibi olacak."

"Bu bana doğru gelmiyor. Biz olmak istiyorum," diyorum ve o Bir şey söyleyecekti ki onu durdurdum. "Evet, büyük bir ev olduğunu anlıyorum ve

bizi görmeyecek ama orada yaşamak istemiyorum. Kendi evimizi istiyorum." "Ama bütün ailem hep orada yaşadı. Kimse yaşamadı başka bir yerde değil. Orada doğarlar ve orada ölürlər."

İşlerin kötüye gitmek üzere olduğunu görebiliyorum. Yüzü tahrik olmuştan sinirlenmişe dönüyor. Gülümseyerek omuz silkiyorum ve "Yani, ölmeye hazır olduğunda seni oraya geri götüreceğim" diyorum.

Direksiyonu eline alırken ters ters bakıyor. "Bu bir gelenek Amberlyn. Benim ailem böyle çalışır."

Ona baktım ve bu şekilde çalışmadığımı söylemek üzereydim ama sonra Fiona'nın söylediklerini hatırladım. Bazı şeylerden biraz ver. Belki bu biraz vermem gereken şey. Elbisemi, yeri aldım ve başka ne isteyeceğimi bilemiyorum. Bunun gerçekten istediği bir şey olduğunu görebiliyorum, onun için anlamı olan bir şey, ama onun gibi yaşayabilir miyim?

O mu? Her zaman annesinin bizi basacağından mı endişeleniyorsun?

"Kapı kilitli kalacak."

"Her zaman," diye başını sallayarak onaylıyor.

Pencereden dışarı bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ve eğer iş yaramazsa, o zaman diğer seçeneklere bakmamız gerekir."

Bana cevap vermiyor, ben de ona bakıyorum ve o da bakışlarımı tutuyor. "Evet, ama eminim olacak."

"Sorun değil, ama eğer , kendi evimizi tutmaya çalışacağımıza söz ver."

Hemen başını sallamıyor ve kabul etmek istemediğini biliyorum ama sonra yavaşça başını sallıyor. "Tamam, evet."

Eğilip dudaklarını şapırdatan bir öpücükle öpmeden önce gülümsüyorum.

"Bana bir hafta kadar zaman vermelisin. Teyzem ve enişteme nasıl söyleyeceğimi bulmalıyım."

Başını sallıyor, yüzümü avuçluyor. "Elbette. İstersen nişan partisinden sonraya kadar bekleyebiliriz."

Bir hafta içinde, ki bu harika olacak. Herkese duyurmuş oluruz, belki o zaman sorun olmaz. Muhtemelen olmaz ama olsun, bunu yapacağım.

Nişanlığının malikanesine onunla birlikte taşıyorum.

Ve onun ailesiyle.

"Emin misin?"

Az önce döktüğüm birayı silerken başımı sallıyorum. Fiona'ya dönüp omuz silkiyorum. "Bunu gerçekten istiyor ve sen de biraz vermemi söyledin."

"Evet, ama tamam, bencilce davranıyorum. Gitmeni istemiyorum," diye itiraf ediyor sırtarak. "Evlenene kadar kal."

Başımı sallarken gülüyorum. "Ortadan kaybolduğum falan yok. Yine de işe geleceğim, okul başladığında seni göreceğim ve her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Bekleyen üç müşteriye kupalarını uzatırken başını sallıyor. "Bunu şimdi söylüyorsun ama asla bilemezsin."

"Biliyorum," diyorum elimi koluna koyarak. Elimi kendi eliyle kapatıyor ve gülümsüyor.

"Neden düğüne kadar kalmıyorsun?"

"hiç görmüyoruz. Onu özlüyorum," diye cevap veriyorum ve o da başını sallıyor. "Sadece o zaman taşınacağım için soruyorum."

Duraksadım ve başımı ona doğru çevirdim. "Ne?"

Yanıma gelip bara yaslanırken utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Evet, Kane'in yanına taşınıyorum ama senin düğüne kadar taşınmayacağını düşündüm ve ona o zaman taşınacağımı söyledim."

"Fiona! Buna ne zaman karar verdin? Bu çok büyük!"

Yüzüne gerçekten mutlu bir sırıtış geldiğinde yüzü kızarıyor. "Ah, Dün gece karar verdik. Bu fikre alışması için ona birkaç ay veriyorum ama bazı şeyleri orada bırakmaya başlıyorum."

"Bu harika! Bir dahaki sefere onunla evlenmen için yalvaracak."

Omzumun üzerinden Kane'in oturduğu ve yemek yediği yere bakmadan önce gülüyor. "Oh evet, Kane."

Sırtmadan önce başını kaldırdığını görmek için dönüyorum. "Evet, lassie?"

Başını bana doğru eğerek, "Ne zaman evleneceğimizi sordu" dedi.

Ben burada şaşkın şaşkın dururken o gülüyor, Fiona da gülüyor. "Ne?"

"Bunun için çok genciz. Önce hayatın tadını çıkaracağız. Tüm bunlardan sonra hazır olursak, bunu yaparız. Ama şimdi genç ve aşık olacağız. Birlikte yaşamayı deneyin."

Adam başını sallayarak onaylıyor ve kız gitmeden önce elini tutuyor. "Ama ilk fırsatta seni eşim yapacağımdan eminim."

Yüzünü okşuyor ve sırtarak, "Dört gözle bekliyorum," diyor.

Ona şapırtılı bir öpücük vermeden önce şakacı bir şekilde kıçına vuruyor. İzlerken onları kıskanıyorum. Sadece istedikleri zaman birbirlerini görebilmekle kalmıyorlar, aynı zamanda zamanları da var. Declan ve ben buna sahip değiliz. Her şey hızlı ileri sarma modundaymış gibi görünüyor ve nasıl yavaşlatacağımızı bilmiyoruz.

Aşağı. Birkaç ay içinde , onun evinde yaşayacağız ve ben okul sırasında kıcımlı yırtarken o bir şirket yönetecek. Bu biraz beni korkutuyor. Tereddüt ettiğimi söylemiyorum çünkü etmiyorum ama gerginim.

Çekirdeğime kadar.

"Annemle babama ne zaman söyleyeceksin?"

Fiona'ya bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım." Bana doğru bir adım atmadan önce kaşlarını kaldırdı. "Sorun nedir?"

Omuzlarımın çökmesine izin veriyorum ve başımı sallıyorum. "Keşke benim de senin ve Kane'in gibi zamanım olsaydı," diyorum sessizce, kimsenin beni duymaması için alkol şişelerine doğru dönerek. Ön tarafa geliyor ve başını sallıyor.

"Eğer istiyorsan, birine söyle."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "İçki fabrikasını kaybedecek-"

"Ve sen bunun olmasına izin vermeyeceksin. Evet, bunu anlıyorum ama kendini de ."

"Ama bu sadece benimle ilgili değil. Bu ikimizle de ilgili." "Tabii, bunu anlıyorum ama acele ediyorsun."

"Evet, ama bu benim seçimim," diyorum başımı sallayarak. Dönüp bir bez parçasına uzanıyorum. "Hiçbir şey söylememeliydim. Endişelenme."

Bakışlarını ondan ayırıyorum ve daha fazla biraya ihtiyacımız olduğunu fark ediyorum. "Gidip biraz daha bira alacağım."

Beni durdurmaya çalışıyor ama ben birayı almak için arka tarafa gidiyorum. Attığım her adımda, bir şey söylediğim için nefret ediyorum. Evet dediğimde neye bulaştığımı biliyordum. Bunun hızlı olacağını, işlerin değişeceğini ve Hayat sadece benim değil, Declan'ın da olacaktı. Bunu istiyorum. İstiyorum. O kadar çok ki, bunu iliklerimde hissedebiliyorum. Onu hayatımın geri kalanında istiyorum. Ve evet, sadece biz olmak ve olan biten her şey hakkında endişelenmemek için biraz zaman ideal olsa da, bunun için hayatımızın geri kalanı var. Evlendiğimizde ve tüm bunlar geride kaldığında, sadece biz olacağız. Her geçen gün birbirimize daha çok aşık olacağız. Harika olacak.

Annemin benim için istediği her Şey olacak.

OceanofPDF.com

TWELVE

Declan

"Saçmalık, hepsi bu."

Masamın karşısındaki Kane'e bakıyorum, o da başıyla onaylıyor. Tekrar gazetelere baktığımda çılgılık atmak istiyorum. Her biri çöpten başka bir şey değil ama yine de bu kasabanın insanları bunları okuyor. Bu, olduğum kişi olmaktan nefret ettiğim kısımlardan biri. O'Callaghan ismine sahip olmanın getirdiği bir şey. Bir parçam tüm bunların bitmesini istiyor ama ben buyum. Bu beni endişelendiriyor çünkü Amberlyn'i de bu işin içine sokuyorum. Onu bu insanlardan koruyamam, hatta kendimi bile koruyamam, bu yüzden görmezden gelmek zorundayım. Ama bu çok zor.

Her birini okurken başımı sallıyorum. Tamamen saçmalık!

Casey Burke ömür boyu hapse mi girecek yoksa delilik savunması onu serbest mi bırakacak?

Eğer bu olursa O'Callaghan'lar ne yapacak?

Viski Prensi gelinini desteklemek için orada olacak mı?

Düğün ne zaman?

Uğruna kurşun yediği adamla evlenecek mi?

Whiskey Baby önümüzdeki baharın başlarında çıkacak!

Kane'e dönüp bakarak, "Hepsinden çok sıkıldım. Keşke hepsi gitse."

"Ah, sen doğduğundan beri böyle" diye cevap veriyor ve sonra gülüyor. "Arabayı alıp gezintiye çıktığımız zamanı hatırlıyor musun? Sarhoştuk, uyuşturulmuştuk ve gazetelere göre içimizde şeytan vardı."

Gülümsüyorum. "Şeytan kısmı doğru olabilirdi."

Kane gülüyor. "Evet, kesinlikle, ama yine de hepsi saçmalık. Gerçeği biliyoruz. Casey ömür boyu uzaklara gidecek. Amberlyn sen oradayken bundan emin olacak ve davet edilenler dışında kimse düğünün ne zaman olduğunu öğrenemeyecek. Yine de bebek gelmeyecek, değil mi?"

"Gerçekçi ol. Hayır. yapmadık bile." Sırıttıyor.

"Oh evet, kapatamazsın, ha?"

Ters ters baktım. "Annem her beş saniyede bir içeri girerken olmaz."

Başını sallarken gülüyor. "Eh, . Ama bu arada, tüm bu saçmalıkları görmezden gel, tamam mı?"

Başımı salladım. "Evet, yine de beni geriyor." "Ne yapıyor?" diye soruyor, kaşları bir araya geliyor.

En iyi arkadaşımın bakışlarıyla karşılaşınca, "Ya ?" diye soruyorum.

Kane'in gözlerinden onun da benim gibi düşündüğünü görebiliyorum. Casey ailemin onun üzüntüsüne neden olduğunu ve onu yaptıklarına bizim sürüklediğimizi iddia ediyor. Babam her şeyin çılgınca olduğunu ve bir ayağı olmadığını söylüyor ama bu beni biraz endişelendiriyor. Babam gitmesi için ona para vermeyi teklif etmişti.

Birlikte bir odaya onun kışını tekmelemeye hazırdım ve Kane ona vurdu. Yasal konulardan pek anlamam ama yine de biraz gerginim.

Sadece hepsinin siktir olup gitmesini istiyorum.

Amberlyn'in mahkeme salonunda oturup ona karşı tanıklık etmesini istemiyorum. Ben de orada olmak istemiyorum. Soğukkanlılığımı koruyabileceğimden emin olmadığım için o pislikten uzakta olmak istiyorum. Onu affetmem gerektiğini biliyorum ama bu çok zor. Kendimi adadığım kişiyi neredeyse öldürüyordu. Bu affedebileceğim bir şey değil. Bunu kim affedebilir ki? Evet, Amberlyn affetti ama o lanet bir melek!

Kane başını sallıyor ve beni başından . "Hayır, hapse girecek. Bu yanına kalmayacak."

"Evet, umarım haklısındır." Alay ediyor. "Ben her zaman haklıyım."

Kapı çalındığında kıkırdıyorum ve kapı açıldığında annemle karşılaşıyorum. Yüzüme üzgün bir ifade takınmak istiyorum ama bu onu üzeceği için onun yerine gülümsüyorum. "Nasılsın anne?"

"Hey, tatlım. Kane."

"Merhaba Bayan O'Callaghan," diyor başının üstünü öperken. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Saçma sapan şeyler okuyorum," diyorum gazeteyi çöpe atarken. "Yine de onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Seni buraya getiren nedir?"

", " diye onaylıyor başını sallayarak. "Herkes tarihi bilmek istiyor ama ağzımızı sıkı tutuyoruz."

"Harika."

"Evet, her neyse, nişan partisi hakkında konuşmak istiyordum." Hay sikeyim.

Kane sırtışını gizliyor, muhtemelen annem devam ederken benim yüz ifademden dolayı.

"Herkes geliyor, yani herkes. Her şey hemen hemen halledildi ama pasta konusunda Amberlyn ve seninle konuşmamız gerekiyor." Yüzümü buruşturdum. Amberlyn de en az benim kadar çalışıyor. Lanet bir umursadığından şüpheliyim. Ben de anneme bunu söyledim, onun dehşetine rağmen. Bu noktada,

Parti bile istemiyoruz. Sadece evlenmek ve işimizi bitirmek istiyoruz. Tüm bu şamata biraz fazla olmaya başladı. Hayatımıza birlikte başlamak istiyoruz, insanların hakkımızda daha fazla saçmalık uydurması için etrafta dolanmak değil.

"Ne istediğini bilmem gerek."

Uzun bir nefes alarak, "Kane, ne tür bir pasta?" diye soruyorum.

"Çikolatalı, tabii ki."

Anneme bakarak, "Çikolata olsun." dedim.

Verdiğim kararları onaylamadığını söyleyebilirim ama umurumda değil. Her şeyi aştım. İş konusunda, bu lanet parti konusunda ve en önemlisi nişanlımla seks yapmak konusunda stresliyim. Herkesin yaptığı bir şey için stresli olmanın aptalca olduğunu biliyorum ama bu beni ürpertiyor. Ya tüm bu kesintiler onunla birlikte olmamam, hatta onun içinde olmamam gerektiğinin bir işaretiyse? Ugh! Tamamen zihinsel ama yine de beni biraz geriyor. Tamam. Çok gergin.

"Peki, çikolata," diyor ve ben gülümsüyorum. Tamamen gitmesini bekliyordum ama öyle . Bana bakarak, "Ayrıca sana söylemem gereken bir şey var.

bir şey."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi?"

"O'Malley'lerle iyi arkadaş olduğumu biliyorsun, değil mi?"
Midem bulanıyor. Lütfen Tanrım. Hayır. "Evet, neden?"
Parmaklarını birleştirip başka tarafa bakıyor, bu da bana şüphelerimde haklı olduğumu söylüyor. "Şey, onları nişan partisine davet ettim ama Keeva'yı da konuk olarak geri gönderdiler."
Ben kollarıma yaslanırken Kane başını sallıyor. "O zaman onlara davetli olmadığını söyle."
Yüzünü buruşturuyor. "Bunu yapamam!"
"Neden olmasın? Bu benim partim! Onu orada istemiyorum."
"Declan, oğlum, lütfen, onunla çıkmayalı yıllar oldu."
"Beni param için kullandı, anne! O dünyanın pislği!"
Beni başından savdı. "Lütfen, onu göreceğinden şüpheliyim. Sadece bilmeni istedim. Belki Amberlyn'i onun hakkında uyarırsın."
Kaşlarını çatmış ve dedim ki, "Hayır, onu davet etmeyeceksin. Bunun seni O'Malley'lere nasıl göstereceği umurumda değil. Keeva'yı nişan partimde istemiyorum."
Bir nefes veriyor ve kafamı kaldırdığımda başını sallıyor. "Tamam."
"Teşekkür ederim. Yapacak işlerim var anne, başka bir şey var mı?"
Bana bir bakış attı. "Evet, Amberlyn ne zaman ?" "Nişan partisinden sonra."
Başını sallıyor. "Peki bardan ne zaman ayrılıyor?"
Yüzümü buruşturuyorum çünkü bunu düşünmemiştim. "Bilmiyor muyum? Muhtemelen evlendikten sonra."
Cevabım yine hoşuna gitmedi. "İnsanlar paramız olmadığını ve geçiminizi sağlamak için çalışmak zorunda olduğunu söylüyorlar."
Kane ve ben yüksek sesle kahkahalar attık. "Anne, eğer fakir olsaydık, bu lüks partileri verir miydik? Gerçekçi ol. Bu lanet gazetelerden ve insanların saçma sapan konuşmalarından bıktım," diyorum ve sonra kollarımı havaya kaldırıyorum.
Ona bakarak, "Yeni kural" demeden önce onu işaret ediyorum. Artık partilerime medyadan hiç kimse katılamayacak."
"Aferin! Adil oyun," diye haykırıyor Kane onaylayarak. "Declan, gerçekçi ol. Ve onu cesaretlendirme, Kane."
Kane anneme gülümsüyor ve şöyle diyor: "Ama bu doğru. Hepsi çok fazla drama neden oluyor. Declan ve Amberlyn'den başka kimseyle ilgili değil, değil mi?"
"Evet, bu doğru, ama yine de gazetelere çıkmamız için onlara ihtiyacımız var."
Ellerimi yere vurarak, "Gazetelere çıkmak istemiyorum anne!
Benden bu kadar. Daha fazla değil. Bu mülkün başına geçmek üzereyim ve bu benim

kararı."

Bana baktı ve sonra başını salladı. "Bu konuyu babanla konuşacağım."

Başımı salladım. "Misafirim ol. Benim de gelmemi ister misin?"

Ters ters bakıyor ve orada çizgiyi aşmış olabilirim. "Evlenmek üzere olman ya da yirmili yaşlarında olman umurumda değil, ama seni dizime yatırıp kışını yıpratacağım. Bana karşı ses tonuna dikkat et, Declan."

Kane kıkırdarken yüzüm kızarıyor, ta ki o "Aynısı senin için de geçerli Kane" diyene kadar.

Bakışlarına karşılık verip başımı sallıyorum. "Evet anne, özür dilerim. Ama tüm bunlardan çok rahatsızım."

Gülümserken gözleri biraz yumuşuyor. "Evet, biliyorum. Yakında her şey bitecek ve yanında o tatlı kızla yeni bir maceraya başlayacaksın."

Başımı sallarken yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyoruz ve umarım gözlerim ona şaka yapmadığımı . Bütün bunlarla işim bitti. Bunu durduracak gücüm var ve bunu . Ailemin yaptığı gibi lanet medya için gösteriş yapmak , özel kalmak istiyorum. Kane'in dediği gibi, Amberlyn ve benden başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu kadar.

"Yemekte görüşürüz. Hoşça kal, Kane."

"Evet, iyi günler anne," diyorum o kapıdan çıkarken. Kapı kapanırken Kane, "Hoşça kalın Bayan O'Callaghan," diyor.

Nefesini bırakan Kane güler. "Annenle olmak her zaman çok eğlencelidir."

Kıkırdıyorum. "Kesinlikle öyle. O deli, yemin ederim."

"Kesinlikle," diye onaylıyor arkasına yaslanıp ayaklarını masama uzatırken. O telefonuyla oynarken ve ben çalışırken üzerimize rahat bir sessizlik çöküyor. Malt odasının patronu olmanın avantajları var. Kane günün büyük bölümünde burada oturup benimle takılabiliyor. Ama çalıştığı zaman çalışıyor; bu yüzden umursamıyorum. Hoşuma gidiyor. Ondan fikir almak güzel ve o da her zaman gülmek için yanımda oluyor.

E-postalarımı tıklarken, göz ucuyla, telefonunda çılgınca mesajlaşırken sırtıttığını görebiliyorum. Fiona ile konuşuyor olmalı. Suyumdan bir yudum alıp boğazımı temizliyorum ve "Fiona'yla işler nasıl?" diye soruyorum.

Bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Güzel. Buraya taşınıyor."

Kaşlarından biri kalktı. "Öyle mi?"

Telefonunun kucağına düşmesine izin vererek başını sallıyor. "Evet, sürekli bir şeyler bırakıyordu ve sonra ikinizin evlenmesinden bahsetti. Ve ben "Buna hazır değilim ama sen ne dersin?" dedim. O da kabul etti."

Gülümsüyorum. "İstemiyormuş gibi davranma. İsteddiğini "

Bir omzunu silkiyor, dudaklarında bir sırıtış belirirken bana bakmıyor. "Belki öyle, ama evlenmeye hazır olmadığımdan eminim."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen zaten bir anlamda evlisin. Tanrı biliyor ki ne sen bir yere gidiyorsun ne de o."

Bir süre hiçbir şey söylemiyor ve sonra beni başından savıyor. "Eh, kapa çeneni."

O devam ederken ben gülüyorum, "Söylediklerinde ciddi olduğunu anladığım zaman soracağım.

-Sadece bir malcı olarak yeterliydim. O okula başlayacak ve bir sürü para kazanacak, ben ise hala aynı parayı kazanacağım, biliyor musun? Göreceğiz bakalım."

Kane'in bu yanını sevmiyorum. Gerçek annesinin zarar verdiği tarafını. Kimse annesinin o dört yaşındayken babasını terk ettiğini bilmiyor. Sadece ben biliyorum çünkü bunu izledim. Yaşadıkları hayatı sevmiyordu ama Bunu değiştirmek mümkün değildi. Sonra babası Kane'in üvey annesiyle tanıştı ve o da Kane'i kendi çocuğu olarak kabul etti. İhtiyacı olan anneydi ama yine de bazen bu yönü ortaya çıkıyordu. Genelde ben güvensiz biriyimdir. roller tersine döndü. Ama sanırım bazı şeyler asla ve gerçek annesi hâlâ Kane'in canını yakmak için çirkin yüzünü gösteren biri.

Boğazımı temizleyerek, "Seni hala sevecek ve bunu biliyorsun. O senin gerçek annen gibi değil, Kane. Kaçmayacaktır."

Başını sallıyor. "O da öyle diyor."

Şok olmuş bir şekilde bakışlarını tutarken gözlerim irileşiyor. "Ona söyledin mi?"

Kane bundan kimseye bahsetmez. Maggie onun annesi ve hepsi bu kadar.

Başımı sallayarak, "Gördün mü, doğru olduğunu biliyorsun. Eğer bir ayağının dışarıda olduğunu düşünseydin bunu ona söylemezdin, değil mi?"

Tekrar omuz silkiyor ve dudaklarını ısıırıyor. "Ona söylediğimde sarhoştum." Gülüyorum. "Yalancı."

Kana da gülüyor ama sonra bana bakınca duruyor. "Onu seviyorum ve beni terk etmemesi için dua ediyorum, ama bunun olabileceğini biliyorum."

Bakışlarını tutarak, "Aşkın korkutucu yanı da bu. Sen de varsın ve onların da olması için dua ediyorsun."

Kane başını sallıyor. "Şimdi de aşk uzmanı mı oldun?"

Gülümsüyorum. "Tabii ki hayır. Ama ikimizin de en iyi kuşları seçtiğimizi biliyorum."

Başını sallarken gülümsüyor. "Lanet olası gerçek bu."

E-postam çaldığında bilgisayara dönüp bakıyorum ve babamdan gelen bir e-posta olduğunu görüyorum. "Kahretsin, sanırım annem doğruca babamla konuşmaya gitti."

"Gerçekten mi? Tanrım, o kadar da büyük bir mesele değil bence," diyor Kane e-postayı açtığımda. Hızlıca okuduğumda, yaptığının yanlış olduğunu anlıyorum. Annemle ne konuştuğumla ilgili değil.

Viskim hakkında.

"Onayladı," diye fısıldadım, şok olmuş bir halde. Neden böyle davrandığımı gerçekten bilmiyorum.

Çünkü bu şirketin sahibi olmak üzereyim ama bunu kendim yapmak için beklemem gerektiğini düşündüm. Kabul edeceğini umarak bir hevesle beta testinin yapılması için e-posta gönderdim.

Ve söyledi. "Ne dedi?"

Kane'e bakarak, "Cathmor beta testine giriyor" dediğimde dudaklarımda bir sırıtış beliriyor.

Kane'in yüzü sırtarak " bu!" diye haykırıyor. Harika, Declan, tebrikler!"

E-postayı tekrar okurken sadece başımı sallayabiliyorum. inanamıyorum ama orada, siyah ve beyaz olarak duruyor. Kane'e dönüp, "Bara gitmek ister misin?" diye soruyorum.

Kane bilmiş bir bakışla başını sallıyor. "Evet, hadi gidelim."

Ayağa kalkarken yüzümdeki sırıtışı silemiyorum. Önceden bunu kutlamak için Kane'e bir tane atardım ama şimdi bu anı milyarlarca kez daha iyi hale getirmek için ihtiyacım olan başka bir kişi var. Önemli olan tek kişi.

Amberlyn.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

THIRTEEN

Declan

Barın kapısı arkamdan kapandığında, kaşlarımın saç çizgime kadar yükseldiğinden eminim. Karşımda nişanlım duruyordu ama normalde olduğu gibi giyinmemiştii.

"Gülme," diyor ellerini giydiğı dökümlü altın rengi elbisenin önünde gezdirirken. Önü büyük bir çiçekle süslü, kolları şeffaf ve vücuda tam oturuyor. Annemin ve kız kardeşimin her gün giydiğı bir şey. Saçları çok zarif yapılmış ve makyajı da aynı şekilde. "Ablan gönderdi," diyor bana, bakışlarıyla buluşmadan önce onu içime çekmeyi bitirdiğimde. Gözleri istediğim kadar parlak değil ve tamamen rahatsız olduğunu söyleyebilirim.

Sonra bugün kız kardeşim, annem ve Fadmish hanımlarıyla çay içeceğini hatırlıyorum.

"Aşkım, ben gülmezdim çünkü ortada gülecek şey yok. Elbette güzelsin." Yüzünü buruşturuyor, belli ki söylediğim tek kelimeye bile inanmıyor. "Çok yaşlı görünüyorum." Kaşlarımı birleştirip şaşkınlıkla soruyorum: "Yaşlı mı? Nasıl yaşlı?"

"Elbisenin yaşlı bir kadının giyeceğı bir şey olduğunu düşünüyor," diyor Fiona.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken başımı sallıyorum. Onu kalçalarından tutup gülümsüyorum ve burnunu öpüyorum. Hiç de öyle düşünmüyorum. Seçkin görünüyor. Bir O'Callaghan gibi, ama bir düğme kadar sevimli. Giydiği topuklu ayakkabılarla boyu benim kadar ve bundan itiraf etmek istediğimden daha fazla keyif alıyorum. Burnunu tekrar öperek, "Göz kamaştırıcısın, *mo stór*. Öyle düşünme."

Dudağını dişlerinin arasına alıp başını sallıyor. "Bu ben değilim."

Başparmağım ve elimle çenesini tutarak gülümsüyorum. "O zaman git çıkar. İstedğin gibi git."

Nefes verirken gözlerini kaçırıyor. "Yapamam. Paralı olduğumu söyleyebilirim ve Lena beğendiğimden emin olmak için aradı. Ona asla böyle eski görünümlü şeyler giymeyeceğimi söyleyemedim."

"Ona güzel görüldüğünü söyledim. Çay içmeye giden bir O'Callaghan rolüne uyuyor," diyor Fiona, Kane birasını boşaltırken eline yaslanarak, nişanlımın dramından en az eğlenen kişi olarak.

Amberlyn'in bakışlarına karşılık vererek başımı sallıyorum. ". "

Yere bakıyor ve bir nefes veriyor. "Yani buna alışmalı mıyım? Böyle giyinmek mi?"

Çenesini kaldırıyorum. "Hayır canım, kendi kıyafetlerini kendin seç, kendin tasarla. Kız kardeşimin ya da annemin bunu senin için yapmasına izin verme. Kendin ol."

Yavaşça başını sallarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Peki ya annen?"

"Ne olmuş ona? Sen benim nişanlımsın. Rahat olmanı istiyorum."

Kollarını boynuma dolamadan önce utangaç bir şekilde gülümsüyor. Ardından çenemi ve ağzımın kenarını öpüyor ve dudaklarıma karşı "Artık benim" diyor.

"Güzel," diyorum ve burnunu bir kez daha öpüyorum. Sonra yanağını ve boynunu, sonra da gözbebeğini öpüyorum. Yavaşça fısıldıyorum, "Bu elbiseyi soymayı çok isterim."

Kolları boynuma dolanırken kız gibi bir kıkırdama çıkarıyor. "Bir saat sonra Fadmiş hanımlarla çay içeceğim. Hazırlanmak için çok daha fazla zamana ihtiyacım var."

Dudaklarını bir kez daha öperken kıkırdıyorum. "Yağmur kontrolü, o zaman?"

Omuzları çökerken gülüyor. "Biz büyük bir yağmur kontrolüüz," diyor üzgün bir şekilde ve haklı olmasından nefret ediyorum. Ayrıca, yüzündeki o ifade. Birinin

tam bir hayal kırıklığı. Onunla boş bir anım bile olmadı ama taşındıktan sonra her şeyin değişeceğini biliyorum. Sadece birkaç gün daha.

Dudaklarını öptükten sonra geri çekiliyorum ve soruyorum: "Taşınmaya hazır mısın?"

Başını sallıyor. "Biraz, ama henüz teyzemle enişteme söylemedim." Ona bir bakış attım. "Sanırım söylemelisin, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, . Pazar günü taşınacağım için yarın kesin."

"Evet, onlara kendimden de ," diyor Fiona dudaklarını tekrar Amberlyn'inkilere değerken.

"Biraz beklemek isteyebilirsin. Bırakalım gidişi sakinleşsin," diye öneriyor Kane, ben Amberlyn'i yanıma yatırırken.

Başparmağımla çenesini okşarken omzundaki şeffaf kumaşı çekiştirmesini ve "Kaşınıyor" demesini izliyorum.

"Değiştir o zaman. Kız kardeşime söyleyeceğim."

Beni başından savdı. "Hayır, iyiyim ama bundan sonra kıyafetlerimi kendim seçeceğim."

"Bana uyar," diye kabul ediyorum ve şakağını öpüyorum. "Hey, neden ben Çaydan sonra gel, teyzen ve eniştenle yemek yiyelim ve onlara anlatalım mı?"

Bana bakıyor. "Bunun için orada olmak ister misin?" Gülümsüyorum. "Elbette."

Bana sırtıyor ve başını sallıyor. "Evet, bu hoşuma gider."

"Harika," diyorum, Kane ayağa kalkıp birasını kaldırırken şakağını bir kez daha öpüyorum.

"Fiona, tatlım, benim için üç bira daha getir."

Kız ona bakar ve sorar, "Neden?"

"Kadeh kaldırmak istiyorum."

"Tamam, seni ucube," diye mırıldanıyor hepimize birer bira getirirken. Amberlyn soru sorarcasına bana bakıyor ve Kane boğazını temizlerken ben omuz silkiyorum.

"Tamam!" Kane yüzünde kocaman bir sırıtışla şöyle diyor. "En iyi dostum Declan O'Fucking-Callaghan tam bir pislik. Sadece rüyalarının kadınıyla evlenmek üzere olmakla kalmıyor-"

Amberlyn gülerek, "Bana böyle hitap etmenden gerçekten nefret ediyorum," diyor. "Ben bir kuş değilim."

"Şşşt, sen," diyor, birasını daha da kaldırmadan önce gülerek. "İçki fabrikasını kuruyor ve her şey harika olacak, ama bugün viskisinin beta testine girdiğini öğrendik, ki bu harika bir şey!"

"Aman Tanrım!" Amberlyn soluk soluğa bana sıkıca sarılıyor. "Bu inanılmaz, Declan. Tebrikler!"

Fiona alkışlarken dudaklarımı sertçe öpüyor, "Adil oyun! Bu harika, Declan."

Amberlyn'in dudaklarına sırtıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Yine de komikti. Çünkü Kane'in tüm söylediklerinden sonra tek önemsedğim şey hayallerimin kuşuyla evlenmek üzere olduğum gerçeği. İçki fabrikasının neredeyse elimde olmasından ve viskimin yakında tüm dünya tarafından içilecek olmasından son derece mutluyum ama en önemli şey, hayatıma anlam katan tek şey Amberlyn'le evlenmek üzere olmam.

Onun akuamarin gözlerine bakarken, birlikte geçireceğimiz tüm hayatı görebiliyorum. İnşili çıkışlı bir hayat olacak çünkü o bir şeye zorla ikna edilecek biri değil. Ben bunu asla yapmam ama içimden bir ses onunla ailemin karşı karşıya geleceğini söylüyor. Yıllar boyunca, ailemin erkekleri her zaman toplum içinde kendilerini vurgulayacak ve üreyecek sessiz kadınlarla evlendiler. Sessizce duracak ve dediğimi yapacak bir kadın bulmak doğduğumdan beri içime işlemiştir ama ben bunu hiç istemedim.

Amberlyn gibi birini istiyordum. Bana ya da herhangi birine karşı kendini savunacak biri. O kolay lokma değil ve ben Yaşadığı tüm acı ve kayıpların onu çivi gibi sert yaptığına inanıyorum. Karım olacaksa ihtiyacı olan bir şey. Kolay olmayacak, ama inanıyorum ki aşkımız her şeyin üstesinden gelecektir.

ortaya çıkabilecek engeller. Tek yapmamız gereken önümüzdeki birkaç ayı atlatmak. Evlendiğimizde, başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Sadece o ve ben olacağız, hepsi bu.

Gözleri sevgi ve gururla parıldarken, her şeyi tamamladığımızı biliyorum. Biz için yaratılmışız. Bir kalbin iki yarısı. Benim Amberlyn'im. *Mo stór.*

"Seninle gurur duyuyorum," diyor parmaklarıyla enseme gıdıklarken.

Dudaklarımı onunkilere değdirirken gülümsüyorum. Yanaklarım renkten renge giriyor. ilgiden hoşlanmıyorum ama onun kollarındayken kaçıp gitme arzusu duymuyorum. Olduğum yerden başka bir yerde olmak istemiyorum. Dudaklarını öpüyorum, beni sıkıca tutarken ona karşı eriyorum.

Geri çekilirken bana sırtıyor ve fısıldıyorum: "Büyük çünkü senin gurur duyduğun bir adam olmak istiyorum."

"Pekala, Bay O'Callaghan, bunu çantada keklik görüyorsunuz." "Siz de öyle, müstakbel Bayan O'Callaghan."

Bana doğru eğilip gözlerimin derinliklerine bakarken dudakları kıvrılıyor.
"Bunun sesini seviyorum."

Gözlerimi kapatarak alnımı onunkine yaslıyorum ve onun soluduğu havayı içime çekiyorum. "Ben de öyle, *mo stór*. Gerçek olana kadar bekleyemem."

Yüzümü avuçladığında gözlerimi açıyorum ve o da gülümsüyor. "Çok uzun sürmeyecek."

"Saatleri sayıyorum."

"Dakikaları sayıyorum," diye karşı çıkıyor.

"İyi, saydığım şey saniyeler," diye karşılık veriyorum, burnunu öperek. "Keşke bir an önce gerçekleşse de ikiniz de bu yapış yapış bok sayıyor! Tanrım!" Kane, Fiona'ya bakmadan önce bir şeyler tedarik ediyor. "Böyle olmayı reddediyorum."

Bize bakmadan önce gülüyor. "Sizi biraz kandırmasına izin vermeyin. Erimiş bir dilim peynir gibi yapış yapış."

Bu herkesi güldürüyor ve Amberlyn kollarımda gülerken onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Böyle anlar için yaşıyorum.

Sadece ona sarılmak ve bana karşı güldüğünü hissetmek. Neredeyse onu kaybediyordum.

Bu anlar.

Bu asla unutmayacağım bir şey ve bu yüzden ona değer veriyorum. Tamamen.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

FOURTEEN

Amberlyn

"Bu da müstakbel gelinim, yakında Viski Prensesimiz olacak."

Bayan O'Callaghan ve Lena'nın yanında beceriksizce dururken altı çift göz bana çevriliyor. Onlar gibi giyinmeme, hatta onlardan biri olabileceğim gibi görünmeme rağmen kendimi çok yabancı hissediyorum. Her ikisi de çok zayıf, uzun bacaklı ve uzun, dalgalı sarı saçlı. Elbiseleri onları bir milyar dolar gibi gösteriyor ve benimkinin de aynı tasarımcıya ait olduğu açık olsa da, içinde rüküş görüldüğümünden oldukça eminim. Çay elbiselerini hiç sevmemiştir; uzunluğunu ya da görüntüsünü sevmiyorum ama görünüşe göre üst sosyete dünyasındaki herkes onları seviyor.

Declan bana harika görüldüğümü söyledi ama eminim ki kese kâğıdı da giysem böyle düşünürdü. Masanın etrafındaki hanımların bakışlarına bakılırsa harika görünmüyorum, aptal görünüyorum ve eve gitmek istiyorum. Parmaklarımı birbirine geçirirken, keşke Declan burada olsaydı diyorum. Beni Fadmish'in Bayanlar bana ait değilmişim gibi bakmıyorlar. Kendini beğenmiş insanlar değiller, çok tatlı bayanlar ama o ortalıkta yok. Beni buraya getirdi ve daha sonra eve götüreceğini söyledi. Eminim dışarıda atıyla oynuyordur.

Şanslı ördek.

Gergin olmayı bırakmak istiyorum ama elde edemiyorum. Gülümsemek, Olmam gerektiğini gibi, Bayan O'Callaghan ve Lena ile birlikte çardağa doğru yürüyorum ve onların arasına oturuyorum. Ben orada oturup ayak uydurmaya çalışırken herkes hızlı bir sohbe dalıyor. Bazı hanımların aksanları çok kalın ve onları anlamaya çalışıyorum ama bu çok zor. Lena ve Bayan O'Callaghan hiç sorun çıkarmadan ayak uydurdular.

Keşke yapabilseydim. Neredeyse altı aydır ; İrlanda konuşma tarzında biraz daha akıcı olmam gerekmez mi?

Anlayacağım. Umarım. Sol tarafa baktığımda, iki mavi kuşun kuş banyosunda dikkatsizce oynamasını izliyorum. Şu anda o kuşlardan biri olmak isterdim. Muhteşem bir gün. Sonbahar geliyor ve havadaki serinliği hissedebiliyorsunuz ama yine de çok güzel. Buradaki havayı seviyorum. Çok berrak ve insanı anında mutlu hissettiriyor. İrlanda'ya geldiğimden beri fark ettim ki bu sadece hava durumu değil. Hayır, o senin bir parçan. Havanın saçlarınızı fırçalama şekli omuzlarını ya da yanaklarını öpüyor. Neredeyse şiirsel. Buraya bayılıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıp bacak bacak üstüne ama çok geçmeden Bayan O'Callaghan kaburgalarım dokunuyor. "Otur aşkım," diye fısıldıyor ve bana onaylamayan bir bakış atana kadar neredeyse benimle konuşmadığını düşünüyorum. Kaşlarım

benden istendiği gibi bir araya geliyor. Bunu neden yaptığımdan emin değilim ama . Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirip, bayanlardan biri ve Lena Micah hakkında konuşurken gülümsemeye devam ediyorum. Duyduğuma göre, Micah'nın ailesinin bir arkadaşıymış.

"Ve sen de onunla mı gideceksin?" diye sorar Lena'ya.

Lena omuz silerken gülümsüyor. "Bunu düşünüyorum. Sadece düzleştirici ya da telefonum olmadan ne yapacağımı bilmiyorum!"

Herkes gülüyor ve ben de dikkatle gülümsüyorum. Birinin bana baktığını hissediyorum ve Lena'yla konuşan kadına baktığımda o da bana gülümsüyor. Sonra soruyor, "Tatlı Declan'ımız Afrika'ya gidiyor olsaydı gider miydin?"

"Özür dilerim, isminizi duyamadım" demeden önce boğazımı temizliyorum. Herkes gülümsüyor ve bunun aksanımdan kaynaklandığını biliyorum. Benim İrlandalı olmayan-

konuşma aksanı. "Benim atmadığımı düşünürsek, şüpheliyim." "Benim adım Rhonda." dediğinde alınmamaya çalışıyorum.

"oldum," diyorum sırtarak, tabii ki tamamen sahte olan bir sırtışla. "Evet, giderim."

"Düzleştiriciniz olmadığı için korkmuyor musunuz? Ya da diğer biz kadınların ihtiyacı olan şeyler?" Bayanlardan bir diğeri dehşet dolu bir bakışla soruyor

yüzünde. "Ben gitmezdim! İyi bir eş gibi beklerdim."

Ben omuz silkip parmağımı çay fincanımın kenarında herkes onaylarcasına başını sallıyor ve hatta hafifçe gülüyor.

"Declan'ım var. Başka neye ihtiyacım olabilir ki?" Basitçe söylüyorum, dudaklarımda küçük bir sırıtış belirliyor. Declan'ın olduğu her yere giderdim. Nerede olursak olalım mutlu olmanın bir yolunu bulurduk.

"Telefon mu? Makyaj mı?!" Lena gülüyor.

"Kimi aramam gerekiyor? Declan orada. Mümkün olduğunda kuzenimi ve ailemi ararım. Anlarlar" diye cevap veriyorum ve şaşkın bakışlardan başka bir şey almıyorum. "Makyaj ya da güzel kıyafetlere gelince, Declan beni ne olursa olsun seviyor. Benden etkilenmesi için süslenip püslenmeme gerek yok. Beni en kötü ve en iyi halimle gördü ve şükürler olsun ki beni hala seviyor. Benim de onu sevdiğim gibi," diyorum ve sonra çok fazla şey söylediğimi hissediyorum. Lena bana, tüm bunları söylemem için geçen süre içinde iki başım birden büyümüş gibi bakıyor. Diğer hanımlar bana şüpheyile bakıyor. Belki de çabalıyormuşum gibi geliyordu? Onların sevgili Viski Prensi için yeterince iyi olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum.

Lena bir kahkaha atıyor ve sonra elimi kapatıyor. "Sanırım benim aşkım Amberlyn'inki kadar güçlü değil, o zaman."

Bunu bir şaka olarak söylediğini biliyorum ama gözlerini kaçırmadan önce gözlerinde gördüğüm bir gerçek var.

Rhonda bana bakıyor ve gülümsüyor. "Delikanlı için kurşun yedi. Belli ki önemli biri, değil mi?"

Başımı salladım. "Herkesin fark edebileceğinden çok daha fazla."

Bardağıma uzanıp uzun bir yudum alıyorum ama musluk kaburgalarım geldiğinde neredeyse çayı tükürecektim.

"Aşkım, höpürdetme, yudumla," diyor bana ve ben ağzımdakini yutmadan önce kızarıyorum.

"Öyle olduğumu fark etmemiştim," diyorum ama müstakbel kayıinvalidemin küçümseyen bakışlarıyla ödüllendiriliyorum. Bakışlarımı bırakıp masanın diğer tarafına bakıyor.

"Birbirlerine çok aşıklar," diyor Bayan O'Callaghan ve ona baktığımda serçe parmağını kaldırarak içtiğini görüyorum. Bunun hep hikayelerde olduğunu düşünürdüm ama hayır, çayını yudumlarken tek serçe parmağını kaldırıyor. "Bu işi sadece para için yapıyor diye endişelenmişim ama kim olduğumuzu bile bilmiyordu."

"Hayır mı?" Rhonda soruyor, buruşuk gözlerinde şok okunuyor.

Gülümsüyorum. "Ben Amerikalıyım; O'Callaghan'ların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç viski içmedim ve Declan'la tanışmadan önce belki sadece iki aydır buradaydım."

"Maclaster'larla kalıyorsun, değil mi? Sana söylemediler mi?"

Başımı salladım. "Evet, teyzem, amcam ve kuzenimle birlikte. Fiona bana bundan bahsetmişti ama bana pek önemli bir şeymiş gibi gelmedi. Zengin oldukları için sizin gibi birini kraliyet mensubu olarak görmüyorum."

Bayan O'Callaghan gülerken birkaç hanımın nefesi kesiliyor. "Bundan daha fazlası var," beni bilgilendiriyor.

Küçümseyen bakışlarıyla karşılaştığımda kaşlarım bir araya geliyor. "Seni kırmak istememiştin. Yaptıysam özür dilerim. Ama demek istediğim şu ki, zengin insanlarla tanıştım, hatta bazı ünlülerle bile, ama yine de onlara sizin gibi davranılmıyor burada."

Lena gülümseyerek, "Burada farklı bir yaşam tarzı var," diyor. "Ailemiz County Mayo'nun kuruluşundan beri buralarda, o zamanlar bile insanların standart olarak kabul ettiği kişilerdik."

Bayan O'Callaghan başını sallıyor. "Biz . Toplumdaki yüksek çıta. Kendimizi nasıl taşıdığımızdan dolayı herkes bizim gibi olmak istiyor. Dedığınız gibi sadece zengin değiliz, toplum için çok şey yapıyoruz, dünyanın en iyi viskisini yapıyoruz ve bu yüzden dedığınız kraliyet ailesinden sayılıyoruz."

Onu söyleyebilirim. Bunu nasıl düzelteceğimi bilemediğim için sadece başımı sallıyorum ve ellerimi kucağıma sıkıştırıyorum. Bayan O'Callaghan boğazını temizleyip fincanını masadan kaldırmadan önce masaya garip bir sessizlik çöküyor. Hanımlara bakarak gülümsüyor. "Declan ona tapıyor."

Sanki bunu biraz hazırlıksız söylemiş gibi hissediyorum, sanki Declan bana tapacak kadar deliymiş gibi, ama sonra belki de paranoyaklaştığımı düşünüyorum, hatta söylediklerim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Bu yüzden hanımlar Bayan O'Callaghan'a sırtarak başlarıyla onay verirken bir şey söylemiyorum.

"Bu harika bir şey. Mutlu olmayı hak ediyor," diyor kadınlardan biri. Kadın daha genç. Hatta benim yaşında.

Bakışlarına karşılık vererek, "Adın neydi? Özür dilerim."

Bana sallıyor. Çok güzel, uzun kahverengi saçları poposuna kadar uzanıyor, Lena gibi yapılı ve tabii ki elbisesini bir çay partisinde değil de podyumdaymış gibi sallıyor. Bakışlarımla karşılaşınca bana genişçe gülümseyerek, "Keeva O'Malley. Sizinle tanışmak harika."

"Sen de," diyorum biraz şaşkınlıkla. Kayınvalideme bakarak, "Herkesin soyadının Fadmiş olduğunu sanıyordum?" diye soruyorum.

Gülümsüyor ve elimin arkasına dokunuyor. "Hayır aşkım, biz Fadmiş hanımlarıyız. Bir çay grubu."

Oh, çünkü bu harika, ama de gülümsüyorum.

"Bunu Noreen doğmadan önce de yapıyorduk. Ivor'un ailesiyle . O'Callaghan malikanesinde eski bir gelenektir."

"Vay canına" diye düşündüm ama ben kimim ki bunun aptalca olduğunu düşüneyim? Muhtemelen küçük çay partilerini beğenmediğim için benim aptal olduğumu düşünüyorlar.

"Düğün için elbiseni aldın mı?" Rhonda bana sordu.

Başımı sallarken sırtıyorum. "Evet, hafta sonuna kadar hazır olur. Bir kısmını almak zorunda kaldılar."

Biri "Fotoğrafın var mı?" diye sorunca telefonuma uzanıyorum ama Bayan O'Callaghan beni durduruyor.

"Elbette var ama bu bir sürpriz. Kimseye göstermiyoruz."

Rhonda, Bayan O'Callaghan'a el sallamadan önce gözlerini devirir. "Seni sinsi köpek, hoşuna gitmediği için bize göstermek istemiyorsun."

Beklentiyle Bayan O'Callaghan'a bakıyorum ve o da kendini beğenmiş bir şekilde gülüyor. "Bu doğru değil. Bu bir sürpriz."

"Öyle olduğunu bilmiyordum," derken buluyorum kendimi. "Ama elbiseyi beğenmedin mi?"

Bayan O'Callaghan bakışlarıma karşılık vermiyor. Onun yerine bana bakmadan önce Rhonda'ya bir bakış gönderdi. "Senin için seçeceğim şey bu olmazdı."

Bu da bana nefret ettiğini söylemenin güzel bir yoluydu. "Ben bayıldım," dedim gururla.

"Ben de öyle," diye onaylıyor Lena elimi sıkarak. "Declan'ın aklını başından alacağı kesin."

"Önemli olan da bu zaten," diye ekliyorum ve herkes bana gülümsüyor.

Rhonda başını , "Bu doğru. Duyduğuma göre maviymiş. Mavi gelinlik çok gelenekseldir. Tarzını beğendim, canım."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Düğün için sabırsızlanıyorum. Çok eğlenceli olacak," diyor Keeva. "İkinizi de süslenmiş ve güzel görmek. Harika olacak."

"Evet, muhteşem olacak," diye kabul ediyor Lena. "Ağlamaktan !"

Bayan O'Callaghan, "Ben de öyle, ama sabırsızlanıyorum" derken ona bir sırıtma gönderiyorum. Declan seninle çok mutlu Amberlyn. Onun için iyi. "

"Öyle," diye onaylıyor Lena ve bu kalbimi ısıtıyor ama kadınlara baktığımda, onların müstakbel kayınvalidemle aynı şeyleri hissettiklerini sanmıyorum. Özellikle de Keeva, ki bunu hiç anlamıyorum.

"Umalım da bir ömür boyu sürsün!" Rhonda çay fincanını bana doğru kaldırarak neşeleniyor.

"Olacak, merak etme," diye sırıtarak onu bilgilendiriyorum.

"Çok gençsin," diyor Keeva. "Sadece yirmi, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet. Ruh eşini bu kadar genç bulduğu için şanslı olanlardan biriyim." "Ben de bundan daha iyisini söyleyemezdim."

Declan'ın merdivenleri çıkarken yüzünde sadece bana özgü bir sırıtışla çıkardığı sese hemen dönüyorum. Kendini çok asil ve yakışıklı bir şekilde tutuyor. Ellerini omuzlarıma koyarak, omuzlarımı sıkıca sıkmadan önce şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Hanımlar, iyi günler," diyor ve hepsi ona bakıyor. Keeva hariç. O sadece ona bakıyor. Başımı kaldırıp ona sıkıntılı bir şekilde baktığını görmeden önce kaşlarım kalkıyor. Ne oluyor be? Yine de bana bakınca bakışları kayboluyor ve gülümsüyor. "Eğleniyor *musun, mo stór?*"

Takma adımlarını duyunca sırıttım ama sonra yalan söyledim, "Öyleyim."

"Harika. İşin bitti mi diye bakmaya geliyordum. Bir gezintiye çıkarız diye düşündüm."

"Bunu çok isterim," diyorum heyecanla.

Bayan O'Callaghan sırıtarak, "Birbirleri olmadan uzun süre geçirmiyorlar," diyor.

"Birbirlerine çok aşık oldukları belli," diyor Rhonda ve Declan sırıttıyor.

"Benim için o. Hazır mısın aşkım?"

"Öyleyim," diyorum, ayağa kalkıp onun yanına sokuluyorum. Bayanlara bakarak, "Teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim."

Bu bir yalan, ama yine de o kadar da kötü değildi.

Keeva'nın yanında oturan kadın, "Her hafta bize katılman gerekecek, böylece seni daha iyi tanıyabiliriz," diyor. Onun daha yaşlı bir versiyonuna benziyor, bu yüzden annesi olduğunu varsayıyorum. Keeva, Declan'a bakarken hâlâ tamamen perişan görünüyor. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim ama bunlardan birine daha gelmenin isteyeceğim son şey olduğunu biliyorum.

O kadar kötü olmayabilir ama yine de beni gibi hissediyorum. Declan'ı ne kadar seversem seveyim, o da beni seviyor.

Ama hayır demek yerine, "Tabii, zamanım varsa" diyorum.

Keşke hayır diyebilsem ama bu beni endişelendiriyor. Declan için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorlarmış gibi hissediyorum ya da en azından bana öyle bakıyorlar. Belki düğünden önce onları ikna edebilirim. Neden onların onayını istediğimi bilmiyorum. Ne kadar acınası olsa da, kendimi bunu isterken buluyorum. Bana nedenini sormayın; nedeninden bile emin değilim.

Declan'a baktığımda, bana sırtıttığında gülümsüyorum ve nedenini biliyorum. Onun için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FIFTEEN

Declan

"Elbisen nişan partisi için hazır mı?"

Gelinime bakıyorum ve onun eğlenceli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kız kardeşimin atı Belle'in üzerinde oturuyor ve bir hayal gibi görünüyor. Amberlyn'e kot pantolon ve tişört alabilmem için Fiona'yı benimle buluşmaya çağırdım. rahat. Sanırım onu kot pantolonla daha çok seviyorum. Kot pantolon giydiğinde kendini tutmuyor; daha mutlu oluyor ve ben de onu böyle seviyorum. Bunun O'Callaghan kadınlarının giydiği bir şey biliyorum ve annemden azar işiteceğimden eminim ama bir bakıma umurumda değil.

Bu kızın ışığını karartmayacağım. Dünya her fırsatta onu karartmaya çalışırken olmaz.

"Evet, sanırım Fiona onunkiyle birlikte almış."

"Çok skandal olduğunu duydum," diye takılıyorum.

Kıkırdıyor. "Bunu sana kim söyledi?"

"Annem."

"Evet," diyor başını sallayarak. "Annen benim sevdiğim hiçbir şeyi sevmez." Gülümsüyorum. "Muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak."

"Sanırım benim Lena gibi olmamı istiyor. Her şey düzgün ve güzel ama ben öyle bir kız değilim."

"Bence öylesin," diyorum atlarımız yan yana tırıs giderken. Güneş gökyüzünde parlıyor ve onun tenini en güzel şekilde öpüyor. Saçları aşağıda, koltukta zıplarken sırtına doğru taranıyor. Tabii ki, ben Giydiği tişörtün arkasına gizlenmiş göğüslerini fark ediyorum ve tişörtü yırtıp istiyorum ama ikimizin de birlikte yaşadığımız ilk geceye kadar beklediğimizi hissediyorum. Ya da belki sadece zamanımız yoktur ve yatak dışında bir yerde yapmaktan çok korkuyordur. Ki gerçekten, ben kimim ki bir şey isteyeyim Başka? Muhtemelen mumlar ve hafif bir müzik çalmalıyım.

Ha.

Bana bir sırtıış gönderiyor ve bakışlarımı göğsünden çekerek, "Sanırım önemli olan da bu," diyor.

"Tahmin yürütmeye gerek yok," diyorum göz kırparak ve elini tutmak için uzanıyorum. "Elbise sürpriz mi?"

Elimi sıkarak başını sallıyor. "Hayır, ısıltılı ve sırtı açık." Ona seksi bir sırtıma yapıyorum. "Kesinlikle skandal."

Gülüyor. "Olabilir. Ama ben gelinliğim için maviyi tercih ettim."

Koltuğumda doğruldum. "Mavi mi?"

Başını sallıyor ama biraz utangaç görünüyor. "Bunu bildiğini sanıyordum." "Hayır."

"Evet," diyor bana tatlı tatlı gülümseyerek. Elimini bırakıyor ve yüzümü kavlıyor, atları ne kadar yaklaştırdığımız için bacaklarımız birbirine çarpıyor, umursadığımızdan değil. "Gözlerine çok yakışıyor."

Eğilip onu daha iyi görebilmek için geri çekilmeden önce hızla öpüyorum. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diyor ve bana sadece benim için olduğunu bildiğim bir sırtıış gönderiyor. Sırtıışı çok ferahlatıcı ve açıkçası beni çok mutlu ediyor.

Yolda giderken nişan partisini ve annemin her şeyi nasıl bir sirke dönüştürdüğünü konuşuyoruz. Şu lanet şeyi bitirmek istiyorum. Bu kızla evlenmek için beklemekten yoruldum. Daha önce ona zaman tanımak istediğimi biliyordum ama şimdi tüm bu tantanadan bıktım.

"Annem blogları davet etmeye çalıştı çünkü onların gazete olmadığını söyledi," diyorum atımdan inip ona yardım ederken.

Kolları sıkıca boynuma dolanırken gülüyor. "Neden arkadaşlarından başka insanları da orada istiyor?"

"Çünkü hepsi göstermelik, bilmiyor musun?" Bana daha sıkı sarılırken başımı sallayarak söylüyorum.

"Sadece biz olalım istiyorum," diyor boynuma karşı. "Uzun süre kalmak zorunda mıyız?"

Saçlarına karşı kıkırdıyorum. "İnan bana, seni kendimden uzaklaştırmak için elime geçen ilk fırsatta bunu yapacağım."

"Söz mü?" diyor, yüzünde küçük bir seks kedisi bakışı, gözleri arzuyla yanyor.

"Hayatım üzerine," diyorum ona imalı bir bakış atmadan önce. "Seni buraya bile götürebilirim. Sen söyle."

Etrafına bakınırken sırtıyor ve ben de nerede olduğumuzu bilmeme rağmen aynısını yapıyorum. Malikânededen oldukça uzaktayız ve bir daha ama ben bile bunun doğru olmadığını biliyorum. Dünyada hiçbir şeyi umursamadan onun içine gömülmek istediğim kadar, bunun mükemmel olmasını da istiyorum. Unutulmaz.

Bana dönüp bakıyor, omuz silkerken bakışlarımı tutuyor.

"Yani biz..." diyor, sesi kesiliyor. Kalbinin kaburgalarına çarptığını, göğsümde titreştiğini hissedebiliyorum.

"Ama bu doğru gelmiyor," diye ekliyorum, çünkü "ama "yı hissedebiliyorum. Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Evet, doğru hissettirmiyor."

Kollarımı ona sıkıca sararken ona gülümsüyorum, neredeyse günün serin havasında sallanacağız. Gözlerinin içine bakarken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Her zaman öyle olur. Bu kadında beni benden alan çok muhteşem bir şey var. Parmaklarımızı birleştirdikten sonra uzaklaşıyorum ve onu yatmamız için düz bir alana götürüyorum. Yanımızda getirdiğim battaniyeyi serip önce ben oturuyorum, sonra o gelip yanıma oturuyor. Arkasına yaslanıp yanıma sokuluyor, etrafımızda otlayan atlarımızın sesleri eşliğinde parmakları kaburgalarımnda dans ediyor.

Gözlerimi kapatıp başımı çeviriyorum, böylece burnum onun saçlarına giriyor. derin bir nefes almadan önce. Bu çok doğru geliyor. Hatta o kadar mükemmel ve dürüst olmak gerekirse varlığımın geri kalanında bunu yapabileceğime hala inanamıyorum.

Elimi kalçasında gezdirirken, bana daha da sokulduğunda gülümsüyorum. Bunu çok sık yapacağımızı biliyorum. Sadece ikimiz. Arkama yaslanıp güneşin

İkimiz de sıcaklığın içinde rahatlarırken yüzümü ısıtıyor. Atlardan gelen seslerin yanı sıra göletteki balıkların çırpınışlarını da duyabiliyorum ve oraya gitmek geliyor. Belki Amberlyn'i de götürürüm.

"Balık tutmayı sever misin?"

Bana karşı omuz silktiğini hissediyorum. "Evet, değil."

"Yakında tekneyle açılacağız."

"Kulağa rahatlatıcı ve eğlenceli geliyor," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Evet, güzel olacak. Yaptığım tekneyle biraz uzaklaşırız." "Tekne mi yaptın?"

"Ben yaptım. Kane yardım etti."

"Ve hala yüzüyor mu?" diye dalga geçiyor ve ben gülüyorum, elim kalçasında sıklaşıyor.

"Evet, öyle! Çok iyi durumda, teşekkür ."

Yanımda kıkırdıyor ve burnu çenemi gıdıkladığında yüzümde bir sırıtış beliriyor. "Ne zaman olacağını bana haber ver."

"," diye kabul ediyorum. "Yakında olacak." "Yani kaçabilecek misin?"

Gülümsüyorum. "Deneyeceğim amına koyayım. Hiç bu kadar çok çalışmamıştım."

"Biliyorum," diye kabul ediyor. "Ama sorun değil. Okula başladığımda ben de daha yoğun olacağım."

"Evet," diyorum ve annemin işi hakkında söylediklerini ve işi bırakması gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

Aynı fikirde olmasam da -ne isterse yapabileceğini ailemin beklentilerinin farklı olduğunu biliyorum. Amberlyn benimle evlenecek ve bir O'Callaghan'ın yapması gerektiği gibi bir an önce bebek sahibi olmayı denemeliyiz. Eminim o böyle hissetmiyordur ve muhtemelen ona karşı dürüst olup beklentiler, ama sadece . Bunlar kural değil; yapmamız gerekenler ama bu beklentiler bana dayatıldı doğduğumdan beri. Ailemin yöntemlerine bayılıyorum ve ailemin erkeklerinin en başından beri yaptıklarını yapmak istiyorum ama hayatımın aşkını kaybetme pahasına değil.

"Keeva'yı tanıyor musun?"

Gözlerim hızla açılıyor, güneş beni kör ediyor. Ona bakıp hafifçe ovuşturmadan önce bir kez daha kapatıyorum. "Ne?"

"Keeva O'Malley? Çay şeysindeydi ve siz ikiniz birbirinize tuhaf tuhaf bakıyordunuz."

Gözlerimi tekrar açıp ona bakmadan önce boğazımı temizliyorum. Dürüstlük burada en iyi yol ve ben de başımı sallıyorum. "Evet, öyle."

"Kim o? Neden birbirinize öyle bakıyordunuz?"

Dudaklarına bakarak sözlerimi toparlıyorum. Kadınların eski sevgililerini delicesine kıskandıklarını hep duymuşumdur ama Amberlyn'in bunu aştığına eminim.

"Neredeyse bir yıl çıktık."

Kollarımdan fırladı ve bana baktı. "Ne?!" Tamam, belki de değil.

"Eskiden onunla

çıkardım." "Keeva mı?

Gerçekten mi?"

Dirseklerimin üzerinde yükselip başımı

sallıyorum. "Evet." "Bir yıl boyunca mı?"

"Evet," diyorum tekrar.

"O çok güzel, pist güzeli."

"Eh, o iyi biri ama korkunç bir insan." "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Ondan ayrıldım çünkü beni param için kullanıyordu." "Vay canına. Ne kaltak ama," diye karar veriyor ve ben gülüyorum.

"Çoğu zaman onun hakkında böyle hissediyordum. Benden sürekli para falan istiyordu. Beni deli ediyordu."

"Eminim. Ben bunu asla yapmam."

"Biliyorum," diye garanti veriyorum ona, dirseğinin üstünden sıkarak.

"Görünüşe göre hâlâ bana aşık ama ben onunla hiçbir şey istemiyorum."

Amberlyn alt dudağını dişlerinin arasına alarak aşağı bakıyor. Bunu yaptığında her zaman çok sevimli oluyor. Uzanarak çenesine bastırıyorum ve dudağını dişlerinin arasından kurtarıyorum. Bana sırtarak, "Emin misin?" diye soruyor.

Alay ediyorum. Bunu sorması için bir sebep yok.

"Evet, çok eminim," diyorum çok güçlü bir şekilde. Yüzündeki ifadeye bakılırsa belki biraz fazla sert. "Sana söz veriyorum Amberlyn, seni seviyorum. Sadece seni. O hiçbir şekilde seninle boy ölçüşemez. Sana söz veriyorum."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. Onu başının arkasından tutarak gitmesine izin vermiyorum. Öpüşmeyi derinleştirirken her yerde, dilimi ağzına sokup tadına bakıyorum. Onun tadını almak için can atıyorum. Çok tatlı ve mükemmel. Bacağı vücudumun üzerinden geçip bana sarıldığında, sıcak merkezi sikime karşı yanarken, dudaklarına karşı nefes alıyorum.

Onu kalçalarından tutarak, ağzımı yutarken, öpücüğü devralırken ve lanet aklımı uçururken onu yerinde tutuyorum. Oynuyoruz, alay ediyoruz ve hatta biraz ısıırıyoruz, beni tekrar tekrar öperken ağzı çok sıcak. Ne zaman ki bana karşı hareket etmeye başladı, yemin ederim kalp krizi geçiriyorum. Kalbim tam burada göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum! Onu durduruyorum, çekiyorum

kızarmış yüzüne bakıyorum. O küçük seks kedisi gözleri var ve kontrolümü sağlam tutma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu biliyorum.

Derin bir nefes alarak, "Tanrım, *mo stór*, ne halt ediyorsun? Beni delirtiyorsun, değil mi?"

Ağzımı kendi ağızıyla kapmadan önce tek söylediği "Seni istiyorum," oluyor.

Ne dediğini anlayamadan beni öpmesine izin veriyorum ama eli gömleğimin altına girip parmakları karnımın kaslarında dans etmeye başlayınca nefes alamıyorum. Bir kez daha uzaklaşarak ona bakıyorum, tamamen pamuk ipliğine bağlıyım.

"Amberlyn, aşkım, ne yapıyorsun?"

"Seni istiyorum," diyor yine dudaklarıma karşı, parmakları hâlâ sıcak tenimde kayıyor.

"Burada mı?"

"Al."

"Şimdi mi?"

Gözleri arzuyla kararmış bir halde bana sürtünürken yavaşça başını sallıyor. Tatlı dudaklarından daha önce hiç duymadığım boğuk bir sesle, "Hemen şimdi, bir saniye sonra değil," diye fısıldıyor.

Ah, kahretsın.

Ben gidiciyim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

SIXTEEN

Amberlyn

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz gözlerinin büyüdüğünü görüyorum ve bunu söylediğime şaşıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki. Tüm vücudum yanıyor; kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kaburgalarımı kıracak diye endişeleniyorum. Nefesim daralıyor ve sanki binlerce mil koşmuşum gibi hissediyorum. Bu adam için tahrik oluyorum ve hazırım. Bu küçük oyunu oynuyorduk.

Birbirimizi çok uzun zamandır isteme oyunu ve evet, atların ot yediği bir tarladayız ama dürüst olmak gerekirse umurumda değil. Annesinin ya da herhangi birinin şu anda yanımıza gelebileceğini biliyorum ama bu düşünceler aklımdan bile geçmiyor.

Vakit geldi.

İkimizin de dudaklarından başka bir şey çıkmadan, bizi ters çeviriyor ve bacaklarımın arasına sertçe iniyor. Çok sert ve onu hissetmeyi seviyorum. İçime girmesi için sabırsızlanıyorum ve hissettiğim kadarıyla, bunu yapmayacağım. daha beklemek zorunda. Dizlerinin üzerine çökerek gömleğini başının üzerinden çimlerin üzerine fırlatıyor. Güçlü göğsünü, karın kaslarını ve pantolonunun içine doğru inen küçük sarışın izini inceliyorum. Tanrım, adam muhteşem.

Beni önce gömleğimi, sonra da sütyenimi çıkardı, ama tam ağzı göğsüme inmek üzereyken durakladı, bana baktı, ağzı göğüs ucumdan bir nefes uzaktaydı. "Beni şimdi durdur, aşkım, yoksa durmayacağım."

"Durma," diye soluyarak göğsümü ağzına bastırıyorum.

Eliyle diğeri göğsümü kavrayıp meme ucumu ağzına alıyor, diğeri eliyle de onu yerinde tutarak bana ziyafet çekiyor. Gözlerimi kapatıp başımı geriye atıyorum, o beni en güzel şekilde emip kemirirken nefis bir şekilde. Tahrik olduğumdan mı yoksa güneşin sıcaklığından mı emin değilim ama . Sol göğsüm için sağ göğsümü bıraktığında, göğsüme çarpan esintiden dolayı çığlık atıyorum. Kukum tepki olarak sıkılıyor, tüm vücudum içimde onu beklemekten titriyor.

Korkuyorum. Heyecanlıyım. Çıldıırıyorum ama umurumda değil. Ona ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var.

Arkama yaslanıyorum ve karnımı öpüyor, kotumun başladığı yerde duraklıyor. Doğrulup kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve külotumla birlikte aşağı çekiyor. Ortamı öperek dilini içime daldırıyor. Beni açarak yüzünü ıslak dudaklarımın arasına gömüyor ve dilini acımasızca klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Ağzının altında kıvraniyorum, ağlıyorum ve parmaklarımı battaniyeye sokuyorum, lanet battaniyeyi sallamadan önce tutunacak bir şeye ihtiyacım var. Parmakları içime girdiğinde, neredeyse çığlık atacaktım. İçime. Bunu ilk kez yapıyor ve kısa süre sonra beni parmaklarıyla beceriyor, tüm vücudum kontrolden çıkıyor. Zevk inanılmazdı ve çok geçmeden ağzının altında kıvranmaya başladım, amımın uzunluğunu yalarken adını haykırıyordum, parmakları yavaşlıyordu içimde. O ayağa kalkıp önce kot pantolonunu sonra da boxer'ını yırtarken vücudum orgazmımın artçı şoklarıyla sarsılıyor.

Dikleşmişti ve bu manzara karşısında nefesim kesilmişti. Daha bir hafta önce bile ağzıma almışken, dikilmesi, sikinin sert ve uzun olması, arkasındaki mavi gökyüzü ve terli teninde parlayan güneşle ilgili bir şey var. Kesinlikle görülmesi gereken bir manzara.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum ve o da gülümsüyor, teni koyu kırmızı vücudunda lekeler var. Tırnaklarımın omuzlarına battığı yerleri görebiliyorum ve onu incitmiş olabileceğimden endişeleniyorum, ama yüzünde istemekten başka bir şey yok.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diyor üstüme çıkarken. Bana doğru uzanarak çenemi, çenemi ve kalbim kontrolden çıkarken ağzımı öpüyor.

Olmak üzere.

Bekaretimi kaybetmek üzereyim.

Gözlerimi kapatıyorum, ağzı benimkiyle birlikte hareket ederken gözlerim doluyor. O zaman

Elini dizimin arkasına koyup beni ona doğru daha geniş açarak oturmasını izlemek için ellerini açıyorum. Bana bir sırtış gönderiyor ve "Hazır *mısın, mo stór?*" diye soruyor.

Hiçbir şey söylemiyorum; başımı sallarken dudağımı ısırıyorum. Bakışlarımı tutarak tekrar gülümsüyor ve diğer eliyle yüzümü tutuyor.

"Seni seviyorum."

Bu paniğimi biraz hafifletti ve ben de gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Eğilip beni öpüyor, uzun uzun ve o kadar tutkuyla öpüyor ki neredeyse ağlayacağım. Beni çok seviyor ve Tanrı biliyor ki ben de onu seviyorum. Geri çekildiğinde, ona geri dönmesi için yalvarmak istiyorum ama sonra elleri titreyerek prezervatif takıyor. Onu görünce gülümsemek istiyorum ama ben de şehvetten titriyorum. Aletini eline alıp içime doğru yönlendirmesini izliyorum. Gözlerimi kapatarak, ben onu santim santim içime alırken onun inlemelerini dinliyorum. Vücudum sanki içeriden parçalanıyormuş gibi hissediyor. Onu dışarı itmek istiyorum ama ilk seferin zor olduğunu biliyorum. Daha iyi olacağını. Bu yüzden

Vücudum gerilirken dudağımı ısırıyorum. Sıgmayacağından endişeleniyorum, ama çok geçmeden tamamen giriyor, beni daha önce hiç doldurmadığım şekilde dolduruyor ve ben kendi nefesim için soluklanırken onun sert nefesini çenemde hissedebiliyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyor çekilmeden önce ve sonra yavaşça tekrar giriyor. Bu sefer o kadar acıtmıyor ama yine de acıtıyor. Hâlâ dudağımı ısırıyorum, o çıkarken tırnaklarımı kolunun arkasına geçiriyorum. Ama tekrar içime girdiğinde hareketsiz kalıyor, ondan güçlü bir homurtu geliyor ve siki içimde titreşiyor.

"Lanet olsun."

Hareket etmesini bekliyorum ama etmiyor ve çok geçmeden içimden çıkıyor. Kafam karışmış bir halde gözlerimi açıp onun muhteşem yüzüne bakıyorum. Şakağından aşağı ter damlıyor ama bana bakmıyor. Elini yüzünde gezdirerek derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor.

"Bu mı?" Diye soruyorum ve kelimeler dudaklarımdan çıktığında keşke duymasaydım diyorum. "Bekle! Hayır, bunu duymamış gibi davran! Özür dilerim! Ah!"

Gülüyor, ama bunun kalbinden gelmediğini biliyorum. Bunu söylediğim için incindi ve kendimden daha fazla nefret edemezdin.

Mahvettin Amberlyn!

Hâlâ gülerek başını sallıyor. "Çok utandım."

İçimden bir çığlık atıyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünüyorum, kollarımı ona doluyorum ve çenesinden aşağıya doğru öpüyorum.

Çabucak, "Hayır, mükemmeldi." dedim.

Alay ediyor. "Ben bile dayanamadım. Tanrım, çok sıkıydın." "Sorun değil, söz veriyorum. Sadece iyi hissettirmesi gerektiğini düşünmüştüm." Bana bir bakış attı. "Yani hiç zevk almadın mı?"

Sik beni!

Yüzümün her şeyi anlattığını biliyorum ve ben daha yalan söylemeye çalışmadan başını sallayıp başka tarafa bakıyor. "Lanet olsun, ben lanet bir otuzbirciyim."

"Hayır, sen " diyorum, durumu düzeltmeye ama daha da kötüleştirdiğime eminim.

"Ah, kahretsin Amberlyn, bırak yuvarlanayım," diyor başını sallayarak. "Bana yalan söyleme."

Gözlerimi kapatıyorum, başımı omzuna yasladığımda gözyaşlarım yanlardan sızıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Gülüyor, yine ruhsuz. "Ne için? Seni hayal kırıklığına uğratan benim."

"Hayır, hiç de değil," diyorum, güzel yüzünün profiline bakarak. "İlk seferdi. İkinci seferin iyi olacağına eminim."

Elini çıplak kalçalarında gezdirerek aşağı bakıyor. "İlk seferin unutulmaz olması gerekiyordu. Şimdi bunu , sana iki kez pompaladıktan sonra geldiğimi düşüneceksin."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Bu. Bu. Değil. Komik değil. Ama çok geçmeden kahkahalarla gülmeye başlıyorum ve onun da gülmesi uzun sürmüyor.

Bana bakarak kollarını bana doluyor ve battaniyenin üzerine uzanıyoruz. Yanına sokuluyorum, dudaklarımı onunkilerle buluşturmada önce bacağımı kalçasına geçiriyorum. Beni sıkıca tutuyor, ağzını benimkiyle hareket ettiriyor ama sonra geri çekiyor.

"Bir dahaki sefere dünyanı sallayacağım."

"Tabii ki yapacaksın," diyorum başımı sallayarak ve sonra utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Duygularını incittim mi? Özür dilerim."

Başını iki yana sallar. "Fiona'nın dediği gibi ağız ishalin var. Ayrıca yüzün bana düşündüğün her şeyi söylüyor. İyi değildi ama dahaki sefere iyi olacak. Kesinlikle."

"Seni seviyorum," diyorum parmağımı çenesinde gezdirirken, gözlerinin derinliklerine bakarak. "Hem de çok. İlk seferimin senden başka biriyle olmasını istemezdim."

Başını sallarken gözleri tutkuyla doluyor. "Keşke benim de ilk seferim olsaydı."

Cevabımı içimde tutmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ama aklımı okuduğuna yemin edebilirim çünkü "Geldiğim yol da öyle olabilirdi" diyor.

Onun yanında kontrolsüzce kıkırdıyorum ve kollarını sıkıca etrafıma sarıyor, ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor ve beni susturuyor. Şakacı bir şekilde öpüşüyoruz ve aramızdaki mükemmelliğe gülüyoruz. Bu konuda hiçbir şeyi değiştirmedim. Tam bir karmaşaydı ama bizim karmaşamızdı. Telefonum çalmaya başladığında geri çekiliyorum çünkü arayan Fiona'ydı.

"Üzgünüm," diyorum Taylor Swift şarkı söylerken. "Fiona arıyor."

"Evet," diyor ben ona doğru eğilip pantolonumdan telefonumu çıkarırken.

Konuşma düğmesine basıp "Alo?" diyorum.

"Hey, ?"

Duraksadım. "Declan'la ata binmek."

Gülüyor. "Ona mı yoksa bir ata mı biniyorsun?"

Ben kıkırdıyorum ve o çığlık atıyor, da telefonumu tutmama neden oluyor.

"Ah, Fiona!" Küçük bir kız gibi kıkırdamadan önce özür diliyor. "Tüm detayları istiyorum,"

Telefona yakından bakarak söylüyor ve ben sadece gülüyorum. "Evet, evet, neden aradın?"

"Annem ve babamla akşam yemeği mi? Unutmana şaşırmadım." "Kahretsin! Ben de geliyorum."

"Şimdi mi?" diye imalı bir şekilde soruyor ve telefonu kapatmadan önce başımı sallıyorum. "Gitmemiz lazım. Akşam yemeğinde olmamız gerekiyordu."

Declan önce "Lanet olsun," diyor ama zıpladığında karnının her tarafının kan içinde olduğunu görüyorum.

"Aman Tanrım! Ne oldu?"

Yere bakıyor ve şaşkınlıkla başını sallıyor, ama bana dönüp baktığında beni işaret ediyor. "Kanaman var."

Aşağı baktığımda aslında belden aşağımın kanla kaplı olduğunu görüyorum.

"Bu bir tren kazasıydı."

Beni kendine çekerken gülüyor. "Evet, ama kimin ?" diye soruyor ve ben gülümsüyorum. Bana göz kırparak, "Seni seviyorum." diyor.

Başımı sallarken yüzünü avuçluyorum. Gözlerinin derinliklerine baktığımda çok sevildiğimi hissediyorum. Evet, bu bir tren , ama mükemmel bir ilk sefer ve bir ay içinde bitmesi yerine bir tren kazasını ve tamamen aşık hissetmeyi kabul ederdim.

Bu sonsuza dek sürecektir.
Tren kazası, yağmur kontrolleri ve hepsi.
Dudaklarını hızlıca öptükten sonra geri çekiliyorum ve " fikirdeyim" diyorum.

OceanofPDF.com

SEVENTEEN

Amberlyn

Temizlenmek ve üzerimi değiştirmek için Declan'ın odasına geri döndükten sonra - Tanrı'ya şükür, o çirkin lanet elbisem vardı - teyzem ve eniştemin evine geri döndük. Biz oraya vardığımızda masa çoktan hazırlanmış ve herkes oturmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde Kane de oturmuştu. Akşam yemeğine hiç gelmez. Bana bir bakış attığında ben de ona bir bakış atıyorum, bu da ikimizin de kıs kıs gülmesine neden oluyor.

Declan benim için koltuğumu çekiyor ve ben oturuyorum, o yanıma oturmadan önce ona bir sırtış gönderiyorum, ikimiz de geç kaldığımız için özür diliyoruz.

"Beni çaydan çaldı, ata bindik ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Çok özür dilerim," diyorum ve teyzeme utangaç bir sırtış gönderiyorum. Muhtemelen aptal gibi sırtıyorum ve eminim tüm oda az önce seks yaptığımı biliyor.

Ama neyse ki teyzem beni başından savdı ve "Sorun yok tatlım. Daha yeni oturduk. Kane ve Michael bir tür kompresörle bir şeyler tartışıyorlardı. Beklerken hiç sorun yaşamadık."

Gülümsüyorum ama bakışlarım Fiona'nın şakacı bakışlarıyla buluştuğunda kıpkırmızı oluyorum. Umarım gözlerim bir şey söylerse onu öldüreceğimi anlatıyordur ama sanırım anlatmıyordur çünkü "Eminim kaybettiğin tek şey o değildir" diyor.

Declan önce başını kaldırıp bana, sonra Fiona'ya bakıyor ve kıkırdarak başını sallıyor. Zavallı teyzem ve eniştem karanlıkta kalırken Kane kahkahalarını tutuyor, yüzünde günahkâr bir sırıtış var.

Tanrı'ya şükür.

Teyzem "Ne kaybettin tatlım?" diye sorarken, ters ters bakarak fincanıma uzanıyor ve başımı sallıyorum. Buldun mu?" diye soruyor.

Kane'in burnundan bira fışkırdığında ve Declan boğulmaya başladığında, yemin ederim Fiona'yı öldüreceğim. Bana sırtırken, yüzü parlarken ve güzel görünürken bile, o da kendini toparlamak için savaşıyor, gözleri kahkahalarla dans ediyor. Ama kuzenimin sonunu getirmek zorunda kalabileceğimi biliyorum.

"Tanrım, Kane, iyi misin delikanlı?" diye soruyor amcam ve Kane gülmelerinin arasında öksürüyor.

"Evet, efendim. Tanrım," diye mırıldanıyor Kane yüzünü silerken ve başını sallarken. "Sen kötüsün, biliyorsun," diye mırıldanıyor Fiona'ya yanağından öpmeden önce.

", " diyorum ve teyzemle eniştemin neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığı için kendimi kötü hissediyorum. Declan hâlâ kıs kıs gülüyor ama bunu saklamaya çalışıyor.

fincanını ağzına götürdü. Utançtan yanıyorum ama bunu ondan beklemediğimi söyleyemem. Klasik Fiona. Beni utandırmak için yaşıyor.

"Neler oluyor bilmiyorum ama düğün her şey nasıl gidiyor?" diye soruyor teyzem.

Kuzenimin, erkek arkadaşının ve benim kahkahalarımı duymazdan gelerek daha dik otururken gülümsüyorum. "Harika gidiyor. Çok güzel olacak."

"Hâlâ devam ediyorsun demek?" diye takılıyor amcam ve Declan sırtınca ben de başımı sallıyorum.

Declan'ın parmakları benimkilerle birleşirken "Evet," diyorum. "Hem de ."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor ve bunu söylerken samimi olduğuna inanıyorum.

Ona sırtarak Declan'a yaslanıyorum ve sohbet yeni bir konuya taşınırken memnun bir iç çekiyorum. Viski. Declan'ı işi hakkında konuşurken her zaman keyif almışımdır. Bu konuda çok tutkulu ve bu konuda bilinmesi gereken her şeyi bildiğini söylemek çok kolay. Kane konuşmaya başladığında çok etkilendim. Declan gibi o da işinde çok bilgili ve bir profesyonel gibi ayak uyduruyor. Yengem, kuzenim ve ben sadece yemek yerken ve fırsat buldukça konuşurken, amcam onlarla aynı hızda ve sanırım bu Declan'ı şaşırtıyor.

"Emekli oldunuz, değil mi?" Declan soruyor, gözleri amcamın üzerinde.

"Öyleyim. Birkaç yıldır öyleyim," diye yanıtlıyor yüzünde muzip bir sırıtışla. "Gittiğime memnun oldum."

"Emekli olduğunu bilmiyordum," diyorum Declan devam edemedi.
"B&B'nin her zaman senin işin olduğunu sanıyordum."

Bana bakan amcam başını iki yana sallıyor. "Hayır aşkım, bu benim Ama Jameson Whiskey ile viski işine girdim ve çok uzun süre çalıştım. Sonunda evde çalışabildim, bu da iyi oldu çünkü babam uzun zaman önce vefat etmişti ve annem de o tarafa doğru gidiyordu." Halamın elini tutarak gülümsüyor. "Shelia bir süre burayı bensiz idare etti, benim yokluğumda Fiona'yı büyüttü. Sonra artık sürekli evde olmam gerektiğine karar verdim ve işi bıraktım, ama uzun yıllar yaptığım için emekli olduğumu söylüyoruz. Sanırım en iyi karar bu ama işi özlüyorum."

"Ve senin evde olmanı seviyoruz," diyor teyzem ve Fiona'nın da aynı fikirde olduğunu görebiliyorum. Ben de öyle; onun her zaman burada olmamasını hayal bile edemiyorum.

"Biliyor musunuz Bay Maclaster, vaktiniz olduğunda bir ara sizin de fikrinizi almak isterim," diyor Declan, gözleri hâlâ amcamın üzerinde. "Viskim beta testine girdi."

"Adil oyun, tebrikler," diyor Declan'a başını sallayarak. Declan mahcup bir şekilde sırtırken göğsüm gururla yanıyor. "Nasıl bir şey?"

Declan'a sırtarak viskisindeki her bir tadı, yavaş yanışını ve ihtişamını anlatırken onu dinliyorum.

"Ben . Güzeldir," diye ekliyorum ve amcam başını sallarken Declan bana sırtıyor. "Bana bir şişe getirmen gerekecek."

"Bunu yarın yapacağım."

"Harika, ama evet, yemekten sonra en sevdiğim şişeyi kıracağız ve bir eşeğin bacaklarını konuşacağız, tamam mı?"

"Harika," diyor Declan ve heyecanlandığını anlayabiliyorum. İyi anlaşıyor olmalarına seviniyorum. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi planladığım için amcam ve yengemin Declan'ı sevmesini istiyorum.

Bana bakarak gülümsüyor ve bardağına uzanıp birasından bir yudum alırken Fiona şöyle diyor: "Harika, siz üçünüz içerken biz de temizlik yapacağız. Adil görünüyor."

Amcam içkisini ona uzatırken sırtıyor. "Seni karılık için eğitiyorum."

Teyzemin eli göğsüne sertçe girdiğinde, eminim bu yorumundan pişman olmuştur. Pişman olmad bile, bir sonraki cümle teyzemin dudaklarından döküldüğünde eminim olmuştur. "Öyle mi? Şunu söyleyeyim, gidip zil zurna sarhoş ol, ama sabaha kadar o mutfak tertemiz olacak."

Amcamın yüzü biraz kızarıyor ama başını sallarken sırtışı hiçbir şeyi ele vermiyor. "Evet, aşkım." Eğilip onu öpüyor ve sonra Declan'a bakıyor

ve Kane. "İşte beyler, koca olmak böyle bir şey."

Yemeğimizin tadını çıkarmaya devam ederken herkes gülüyor. Gittiğimde özleyeceğim en büyük şeylerden biri teyzemin yemekleri olacak. Yine de istediğim zaman yemeğe gelmek için zamanım olacak. Teyzemle ev yemeği ya da annesiyle çay içmek söz konusu olursa, seçim yapmakta zorlanmayacağım. Tabii beni kabul ederse. Ona taşınacağımı söylediğimde nasıl olacak emin değilim. Bunun olacağını biliyor gibi hissediyorum ama Fiona'nın umduğu gibi düğünden sonra olmasını umuyor. Gerçekten ayrılmak istemiyorum ama bir yandan da istiyorum. Acı tatlı. Onlardan ayrılmamayı tercih ederim ama her gece Declan'ın yanına gelme ve her sabah ona uyanma düşüncesi kulağa neredeyse Disney World kadar büyülü geliyor.

Tatlı olarak pasta getirildiğinde, Kane ve amcam bira sandığındaki kompresör konusuna geri dönerken ben kendi parçamı kemiriyorum. Declan'ın parmakları bileğimde dans ve ona dönüp baktığımda bana sırtıyor. Öne doğru eğilerek dudaklarını kulağıma götürüyor ve "Çok güzelsin" diye fısıldıyor.

Ben ona doğru eğilirken ağzım kenara çekiliyor, dudakları hâlâ kulağıma değiyor. Onu çok seviyorum.

"Onlara ne zaman söyleyeceksin?" diye tekrar fısıldıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Ah, bir oda tut," diye inliyor Fiona ve geri çekilirken Declan'ın kahkahası kulağıma gıdıklıyor. "Ya da bir tarlaya," diye ekliyor ve Declan az önce içtiği yudumda boğulurken Kane'i kahkaha krizine sokuyor.

"Seni ," diye tehdit ediyorum ve teyzemle eniştem bize aklımızı kaçırmışız gibi bakarken o da Kane ile birlikte gülüyor.

" oluyor?" diye soruyor teyzem ve ben başımı sallıyorum.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum Fiona'dan önce. "Kendini kaybetti."

"Bir şey kaybeden ben değilim, ama sen kesinlikle kaybettin," diye takılıyor. Biraz daha, şimdi Declan gülüyor ve ben utancımından alacakmışım gibi hissediyorum. Fiona'ya doğru eğilen Kane, vücudu kahkahalarla sarsılırken neredeyse koltuğundan düşecek. Declan'a ters ters bakıyorum ve onun kahkahaları öksürüğe dönüşüyor, suyuna uzanırken başka tarafa bakıyor.

Kane ve Fiona'ya bakarak, "Biz artık arkadaş değiliz," derken ters ters bakıyorum.

Fiona alay eder. "Ah, keşke o kadar kolay olsaydı. Ben hiçbir yere gitmiyorum, o da öyle," diyor başını Kane'e doğru eğerek.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum ama söylediği doğru.

Kafası karışmış teyzem ve enişteme bakarak, "Kesinlikle çok eğleniyorsunuz," derken yüzümü buruşturuyorum.

"Onlar öyle. Ben ," diyorum ve kahkahalar yeniden yükselirken başımı sallıyorum.

"O zaman unut onları. Son elbise provana ne zaman gidiyorsun?" "Bir ay içinde. O zaman Fiona'nın elbisesini de alırsız. Sanırım onun bir elbise giymesini istiyorum.

kremsi beyaz renk."

Teyzem başını sallıyor ve Fiona yüzünü buruşturuyor. "Turuncu dediğini sanıyordum?"

Başımı salladım. "Artık turuncu istemiyorum; sanırım elbisemle çakışacak."

"Krem sürmen mu?" Declan soruyor ve ben onun komik olmaya çalışmadığını biliyorum ama tabii ki Fiona ve Kane bunu bambaşka bir seviyeye taşıyor.

Fiona, "Evet, bugünden sonra beyaz giyemez," diye mırıldanıyor ve ben de onun dizine hızlıca bir tekme atıyorum.

Teyzem "Ne oluyor?" diye o da bağırıyor. "Beni tekmeledi."

"Benimle alay ediyor!" Ben de bağırdım.

"Siz ikiniz kaç yaşındasınız?" diye soruyor amcam ve birbirimize dil çıkartışımızdan yirmili yaşlarda olduğumuza asla inanamazsınız. "Tanrım, odada bir sürü küçük kız var, değil mi Shelia?"

"Elbette, birinin yakında evleneceğine inanmazdım."

Fiona'ya ters bakıyorum, o da bana ters ters bakıyor. "Sanırım dizimi kırdın."

Teyzeme bakmadan önce "Bunu hak ettin," diye karşılık verdim. "O düğünümde olmayabilir," diye karar veriyorum ama Fiona benimle alay etmek yerine gülüyor. Ben de kendi sırtışıma tutmaya çalışıyorum ama bu uzun sürmüyor ve çok geçmeden kahkahalarımın başımı sallamaya başlıyorum. Fiona'nın bakışlarıyla karşılaştığımda, uzanıp elimi tutuyor ve gülümserken sıkıca sıkıyor. Beni çıldırtıyor ama o benim ve düğünümde ondan başka kimsenin yanımda durmasını istemem.

"Declan, seninle kim ayağa kalkacak?" diye soruyor teyzem, dikkatimizi ona çekerek.

"Kane, tabii ki," diyor başını Kane'e doğru sallayarak, bir parça daha kek almak için uzanırken.

"Ah, ne kadar tatlı," diyor ve hepimiz gülümsüyoruz.

Öyle sayılır, sanırım. Bu ikisi birlikte kaldığı sürece.

"Ne zaman taşınacaksın Amberlyn? Bayramdan önce mi sonra mı? Düğün mü?" diye soruyor amcam ve ben de kafamı kırıp ona bakıyorum. Konuyu açanın ben olmasını bekliyordum, tam tersi değil.

Boğazımı temizleyerek gülümserken Declan'ın elini dizimde hissediyorum. "Aslında bu akşam size nişan partisinden sonra taşınacağımı söyleyecektim."

Etrafıma sessizlik çöküyor ve derin bir nefes çekiyorum, bağırımlarını, bana deli olduğumu söylemelerini beklerken tutuyorum. Ama beklediğimin aksine, ikisi de sadece başlarını sallıyor ve teyzem gerçekten gülümsüyor.

"Gittiğini görmekten nefret ediyoruz ama bu da hayatın bir parçası," diyor ve amcam Declan'ın omzuna dokunarak gülümsüyor.

"Sanırım malikaneye?"

Declan başını sallar. ". Amberlyn aslında orada yaşamak istemiyor ama benim için deneyecek."

Tüm gözler üzerime çevrilince kızardım. "Evet, kendi evimiz olsun istiyorum ama onun tüm ailesi oradan başka bir yerde yaşamadı, ben de deneyeyim dedim."

"Büyük, yapmalısın. Çok sevebilirsin," diyor teyzem.

Karşı çıkmak istiyorum ama onun yerine gülümsüyorum. Benim için endişelenmelerini istemiyorum. Ne olursa olsun, Declan mutlu olmamı sağlayacaktır. Bunu defalarca kanıtladı.

"Sırada sen varsın Fiona, canım," diyor amcam sırtarak.

Fiona şaşkınlıkla başını kaldırıp bana bakıyor, muhtemelen bir şey söylediğimden şüpheleniyor ama söylemedim. "Ne, baba?"

"Sırada taşınmak ve evlenmek var," diyor ve sonra sırtıyor. "Onun elini istediğinden emin ol, Kane."

"Oh, uh," diye kekeliyor Kane ve Fiona başını sallıyor.

"Henüz evliliğe hazır değiliz baba," diyor Kane'e dirsek atmadan önce. Kane boğazını temizliyor ve "Ama hazır olduğumuzda, kesinlikle yapacağım efendim," diyor. "Güzel. Declan unuttu," diye dalga geçerek Declan'a bakar. Tatlı nişanlımın yüzü kızarıırken başını sallıyor. "Yaptım ama telafi ettim."

Teyzem Kane'e dönüp bakarken, "Yaptı," diyor. "Ama sakın unut."

"Söylemeyeceğim," diye söz veriyor Kane. "Ve sana söylemek için beklemek istediğini biliyorum ama düğünden sonra benim yanıma taşınacak."

Fiona'nın ağzı açık Kane'in anonsuyla gözlerim kocaman oluyor. Hemen teyzem ve amcama bakıyorum, ikisi de Kane'e bakıyorlar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Declan ve ben de ona dirsek atıyorum. Siper alsak mı almasak mı emin değilim. Amcamın yüzü biraz kızarıyor ve sanırım yengemin gözleri yaşlarla doluyor. Aman Tanrım. Zavallı Fiona.

"Bu doğru mu?" diye soruyor amcam sonunda, kızına bakarak.

Fiona hemen bir şey söylemiyor, sadece parmakları birbirine kenetlenirken bakışlarını tutuyor. "Evet."

"Neden düğünden sonra?" diye soruyor teyzem. "Şimdi mi gitmek istiyorsun?"

Omuz silkerken boğazını temizliyor. "İstiyorum ama ikimizin de seni terk etmesini istemiyorum."

Bugünün sürprizlerle dolu olduğunu söylemek kolay çünkü teyzem ağlamaya ya da bağırmaya bile başlamıyor, gülüyor ve çok geçmeden amcam da ona katılıyor.

"Biz bunak değiliz! Gitmek istiyorsan git aşkım," diyor amcam başını sallayarak. "Biz iyi olacağız."

"Gerçekten mi?" Fiona ve ben aynı anda sorduk.

"Evet," diyor teyzem sırtarak. "Seni doğru yetiştirdik, Fiona, ve Seninle iyi iş çıkardık Amberlyn. Siz ikiniz dünya için hazırsınız. Gidin ve bilin ki ne olursa olsun burası her zaman sizin eviniz olacak."

Declan'a doğru eğilerek Fiona'nın bana bakmadan önce ailesine baktığı yere bakıyorum.

"Bu biraz fazla kolay oldu," diye karar veriyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Biliyorum," dedikten sonra tekrar onlara bakıyorum ve bir kez daha onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Belki de bunamışlardır?"

Kısa süre içinde oda kahkahalarımızla doldu ve bunun artık benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Eskiden sadece annem, babam ve ben vardık ve evim her zaman gürültülü ve eğlenceli olsa da kendimi hiç şu anki gibi hissetmemiştim. Etrafımdaki ailemin yüzlerine bakıyorum. Teyzem, amcam ve kuzenim. Kalbime girmeyi başaran Kane'e ve sonra da aşkım Declan'a. Ben tamamladım. Garip ama aynı zamanda annemin yapmamı istediği her şeyi yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Yaşamamı istedi ve ben de bunu yapıyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

EIGHTEEN

Declan

Michael Maclaster'ın benim için çalışmasını istiyorum.

Konu tatlar ve viski demleme yöntemleri olduğunda çok zekidir. Jameson için çalıştığını hep biliyordum, ama nasıl olduğunu fark etmemiştim. İçki fabrikasının iç işleyişine çok yakındı. Onu dinlemek büyükbabamla konuşmak gibi ve bu çok ferahlatıcı. Bundan büyük keyif alıyorum ve onu ekibime katmaktan başka bir şey istemiyorum ama bu konuyu açar beni geri çeviriyor.

"Ah, Declan, bununla işim bitti."

"Asla," diyorum ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Hayır, öyle. Fiona'nın taşınması bana ve Shelia'ya kendimize zaman kazandırdı. Artık bir iş bulamam."

Ona doğru eğilerek, "Ne kadar istersen öderim." dedim.

Başını sallarken bana sırıtıyor. "Declan, delikanlı, Amberlyn'le evlendiğinde, zengin olmanın o kızın sana bakıp gülümsemesi olduğunu çok çabuk öğreneceksin. Paraya ihtiyacım yok; Sheila ile kaybettiğim zamanı geri istiyorum çünkü o zaman şimdi bildiklerimi bilmiyordum." Sandalyesinde arkasına yaslanıp viskisinden bir yudum aldıktan sonra beni ve ardından Kane'i

bir bakış. "Bu yaşlı adamı dinleyin çocuklar. Ölümüne çalışmayın çünkü günün sonunda ne olursa olsun sizi sevecektir."

Onu aksi yönde ikna etmek istiyorum ama gözlerinden bunun faydasız olduğunu görebiliyorum. Amberlyn'in odasına çıkan merdivenleri tırmanırken, onun sözleri kafamda tekrar tekrar çalışıyor. O'Callaghan'ı daha iyi bir yer haline getirmek için çalışmaya başlamak beni çok heyecanlandırıyordu. ama belki de bu benim hatam. Zaten çok fazla çalışıyorum ve aşkımı çok az görebiliyorum. Bay Maclaster'ın gözlerinde kızından ve karısından uzakta geçirdiği yıllar için duyduğu pişmanlığı görebiliyordum ve ben bunu yapamam.

Dikkatli olmalıyım.

Amberlyn işimden önce gelir. Ne olursa olsun.

Amberlyn'in odasına ulaştığımda kapıyı iterek açıyorum ve onu yatağında buluyorum.

Dizleri göğsüne kadar çekilmiş ve dizlerinin üzerinde bir kitap var. Artık elbise giymediği için değişmiş, üzerinde sadece bir çift eşofman ve tişört var. Saçları başında toplanmış ve uykulu seksi bir hali var. Yanına uzanmak, burnumu boynuna sokmak ve nefesini yanağımda hissederek uykuya dalmak istiyorum. Bu benim gelinim. Benim hayatım.

Bana bakıp gülümsüyor. "Buraya gel."

Sorgusuz sualsiz yanına geliyorum, onunla birlikte yatağa giriyorum. Göğsüme sarılıyor ve bacaklarımız boyunca uzanan kitabı açıyor. İlk gördüğüm şey küçük bir Amberlyn. İlk bakışta o olduğunu anlıyorum. Melek gibi yanakları ve parlak akuamarin gözleri. Çocukken de şimdiki gibi göz alıcıydı.

"Bu benim dokuzdaki halim."

Gülümsüyorum. "Muhteşem, tabii ki."

Sayfayı çevirdiğimde, yine babasının olduğunu tahmin ettiğim kişiyle birlikte. Onun gözlerine, dudaklarına ve yüzünün şekline sahip. Görebildiğim kadarıyla mutlu bir adamdı. Kolları Amberlyn'in küçük bedenini sımsıkı sarmış, kameraya sırtlıyor. Kahkahalarını neredeyse duyabiliyorum. Karşı sayfada Amberlyn, babası ve annesinin bir fotoğrafı var. Babasına benzediğini sanıyordum ama annesinin makyajlanmış hali. Tek kelimeyle büyüleyici.

"Bunlar annem ve babam." "Çok mutlu görünüyorsun."

"Öyleydin," diye yanıtlıyor ve yavaşça sayfayı çeviriyor. Her fotoğrafta anne ve babasıyla birlikte çeşitli yerlerde, evlerinde, tatilde ve spor karşılaşmalarında. Mutluydular, çok . Bir resimde durakladığında, parmakları da'sının yüzüne geliyor ve derin bir nefes alıyor. Onlar

İkisi de Mickey Mouse tişörtleri giymiş, bir kapının önünde duruyorlar. "Bu o ölmeden üç gün önceydi. On iki yaşımdaydım."

"Siz neredeydiniz?"

"Disney World," diye yanıtlıyor gülümseyerek. "O gün yola çıktık; hayatımın en büyüğü seyahatiydi. Çok eğlenmiştik. Annem hep geri döneceğimizi söylerdi ama hiç gitmedik. Sanırım bu onu çok incitti."

Kolumu ona dolayarak şakağına bir öpücük konduruyorum. "Gideceğiz, değil mi? Sen ve ben, Amerika'ya uçar ve bunu tekrar yaparız."

Bana bakıyor, alt dudağı gözleri biraz sulanıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, elbette. Düğünden önce mi sonra mı gitmek istersin?"

"Muhtemelen sonra. Öncesinde çok işimiz var."

"Elbette, ama umurumda değil. Sen söyle, biz gidelim."

Bana sarılıyor ve kalbim göğsümde ağrıyor. Onun mutlu olmasını istiyorum. İçindeki boşluğu doldurmak istiyorum ve dua ediyorum ki yardım etmek için yeterince şey yapıyorum. Bu hayatı onun gurur duyacağı bir hale getirmek için. Ailesinin gurur duyacağı bir hayat.

"Seni seviyorum, Declan."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum o sayfayı tekrar çevirirken. O her sayfayı kaydırırken hiçbir şey söylemiyoruz ve annesinin gittikçe daha izliyorum. Son resim görüldüğünde, annesinin başında bir eşarpla yatakta yattığı, yüzünün çöktüğü ve gözlerinin renginin donuklaştığı bir resim, kendi gözyaşlarımı yutmak zorunda kalıyorum. Amberlyn'in tatlı yüzünden döküldüklerini hissedebiliyorum ama onun için güçlü olmam gerektiğini biliyorum.

"O gece öldü," diyor usulca, dudağını ısırarak. "Bunun olacağını biliyordum. Bunu kalbimde hissettim. Onu defalarca öptüm, onu ne kadar çok sevdiğimi söyledim ve o da bana karşılık vermeye devam etti. Gitmek istemedi; istemediğini biliyorum."

"Seni kim terk etmek ister ki Amberlyn?" diye sordum. "Bunu aklım almıyor. Hayatımı senin sevgin olmadan hayal edemiyorum ve bunun annen ve baban için çok zor olduğunu biliyorum. Ama seni izlediklerini ve gurur duyduklarını biliyorum, *mo stór*. Çok gururlular."

Yüzünü boynuma gömüp ağlıyor. Ailesinin ölümü için hıçkırırken tüm vücudu bana karşı titriyor. Kitabı yanıma koyuyorum ve ona sarılarak içindekileri izin veriyorum. Kalbimin onda olduğunu fark etmeden önce bile günler olacağını biliyordum. Yaşadığı kayıplar yüzünden kendini kaybettiğinde. Bu kadar acı çekmesinden nefret ediyorum.

Ailesi onun büyümesini ve hayatını yaşamasını izlemek için burada değil. Elimde olsa hepsini geri verirdim. Onunla tanışmak, onu sevmek ve nihayetinde onunla evlenmesine izin vermek, eğer annesini ve babasını geri alabilirse, ya da sadece annesini. Onu bulacağımı biliyorum. Bulurdum çünkü o benim için yaratılmıştı. Birlikte olmak için yaratılmışız. Başka yolu yok, sadece biz.

Şakağını öpüyorum, onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldıyorum ve o sadece bana karşı ağlıyor. Onu teselli etmek istiyorum ama gerçekten ne yapabilirim ki? Böyle bir kaybı nasıl onarabilirsin? Bunun olacağını sanmıyorum. Her ne kadar onu teselli ettiğime inanmak istesem de, bunun yeterli olmayacağını biliyorum. Zaman iyileştirecek ve umarım ben de biraz yardımcı olurum. Geri çekildiğinde, gözleri yaşlarla doluydu.

Gözleri yüzümü ararken başparmaklarını çenemde gezdiriyor.

Dudakları titrek bir sırtıyla kıvrıldığında, gerçekten içim parçalanıyor. O çok güzel ve çok güçlü. Bu beni öldürüyor. Keşke ben de onun çeyreği kadar olsaydım.

Öyle. Bu kadar acı çekip yine de tüm kalbinle sevmek neredeyse bir azize gibi. O benim meleğim. Benim tatlı, muhteşem meleğim.

"Yemin ederim Declan, sen benim kurtuluşumsun," diye fısıldıyor, gözyaşları yanaklarından hızla süzülüyor. "Sen olmasan bu kadar mutlu olamazdım. Mutlu olmak, diğer insanları mutlu etmek ve herkesin istediği kişi olmak için çabalıyorum. Ama seninleyken sadece kendim olmak zorundayım. Bazen bu gözyaşlarıyla dolu bir karmaşa oluyor ama beni her zaman seveceğini biliyorum."

"Yapacağım," söz veriyorum. "Ne olursa olsun."

Dudağı titremeye başlıyor ve gözleri kapandığında onu kollarımın arasına almak istiyorum, ama sonra bana bakmadan önce derin bir nefes alıyor. "Bunu duygularını incitmek için söylemiyorum ama sen asla benim ailem gibi olamayacaksın-"

"Bunu biliyorum-" Diyorum ama o başını sallayarak başka bir şey söylemiyor.

"Ve öyle olmaya çalışmadığımı biliyorum. Sen benim için Declan'sın, sadece Declan'sın ve ihtiyacım olan tek şey bu. Ailemi özlüyorum, gerçekten özlüyorum ve biliyorum ki yıllar geçtikçe acım azalacak, ama bilmenizi isterim ki siz olmadan bunu başaramazdım. Kendimi gösterirdim, gösterirdim ama hayatı asla tecrübe edemezdim.

sen içindeyken olduğum gibi."

Gülümseyerek ellerini kendi ellerimle kapatıyorum. "Ve düşününce, daha yapacak çok şeyimiz var. Düğünümüz, balayımız ve sonra hayatımız. Ne olursa olsun, senin yanında olacağım."

"Güzel çünkü ben boşanmaya inanmıyorum."

"Ben de inanmıyorum. Bu kadar. Sen ve ben,
mo stór."

"Ben de öyle istiyorum."

Dudaklarımızı birbirine bastırmadan önce bir sırtış paylaşıyoruz. Onu sıkıca kollarımın arasına alarak öpücüğü derinleştiriyorum, içimdeki sevginin ne kadar büyük olduğunu göstermeyi umarak

Bu kadın. Tüm hayatımın ona adanmış olduğunu. Ta ki kapı çalınana kadar.

Amberlyn, "İçeri gel," dediğinde hızla ayrılıp bacaklarımı yatağın üzerine sarkıtıyorum.

Bayan Maclaster asık bir ifadeyle içeri girdi. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama postayı yeni aldım ve içinde bu vardı."

Odayı geçiyor ve mektubu Amberlyn'e uzatıyor. Kendi işime bakmak istiyorum ama Shelia'nın yüzündeki ifade beni geriyor. Göz ucuyla bakınca mektubun kimden geldiğini görüyorum ve çok geçmeden kanım kaynıyor.

Casey Burke.

"Bunu bana nasıl gönderebiliyor?" diye soruyor mektubu yırtıp açarken.

Shelia yatağın yanındaki sandalyeye , "Mahkûmlar isterlerse posta gönderebilirler," diye cevap veriyorum. "Okuyabilir miyim?"

Boğazını temizlemeden önce başını sallıyor. "Yüksek sesle okuyacağım."

Sevgili Amberlyn,

Umarım her şey . Mutlusundur ve iyi iyileşiyorsundur.

Öncelikle sana yaptığım her şey için özür dilemek istiyorum. Sana asla dokunmamalı ya da seni hiçbir şekilde incitmemeliydim. Her zaman herkesin benim hakkımda söylediklerini değil de beni gördüğünü hissettim. Bu sarhoş ediciydi; sen sarhoş edicisin. O'Callaghan'ın sana neden bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyorum.

Sen özel birisin. birlikte, seni asla vurmak istemedim. Onu sevdiğini biliyorum ama o beni defalarca incitmekten başka bir şey yapmadı. Ailesi adımı kirletti. Kız kardeşi kalbimi kırdı, babası ayrılmam için bana para vermeye çalışıyor ama yapamıyorum. Annem hasta ve bana ihtiyacı var. O ölüyor, Amberlyn, ve eğer bana karşı tanıklık edersen, benim bakımım olmadan ölecek. Orada olmak . Lütfen, tanıklık etme. Bu mektubu teslim edebileceğini biliyorum. beni hapiste çürütecek, ama umarım bana yardım etmek için kalbinizde bir şeyler bulursunuz. Benim için değilse bile, annem için. Lütfen. Kalbinde bul. Lütfen. Casey

Kelimeler dudaklarından çıkarken, onlardan nefret ediyorum. Her bir kelimesinden nefret ve hepsini o aptalın boğazına tıkmaktan başka bir şey istemiyorum. Onlar

hepsi yalan. . Ama Amberlyn'e bunu söylemeye gittiğimde gözleri yaşlarla doluyor ve mektubu yavaşça katlarken başını sallıyor.

Bayan Maclaster, "Peki o zaman," dedi.

Teyzesine bakmadan önce dudağını çiğniyor. "Annesinin nerede olduğunu biliyor musun? Hâlâ evde mi?"

Bayan Maclaster başını sallıyor. "Evet, bir evde kalıyordu ama para gelmiyordu, bu yüzden şimdi ona bakmak için gelen bir arkadaşı var."

Bana doğru bakan Amberlyn bakışlarımla buluştu. "Yine de ona karşı tanıklık edeceğim, suçunun cezasını çekmeli ama annesi onun hatalarının bedelini ödememeli."

"Yani, o salağı o yetiştirdi," diyorum ama bana ters ters bakıyor.

"Declan."

Başımı sallarken başka tarafa bakıyorum. "Yine de doğru," diyorum ve hatta Mrs.

Maclaster da benimle aynı fikirde.

"Bu doğru, ancak uygun bakım olmadan öleceğini bilerek oğlunu bir kenara yardımcı olamam."

Ne yaptığını çok iyi bildiğim için yine başımı sallıyorum. "Altın gibi bir kalbin var Amberlyn."

"Ve bunun için beni seviyorsun," diyor ve ben başımı sallayarak ağzının kenarını öpüyorum.

"Biliyorum ve yarın asistanımı arayıp onu tüm karşılanmış olarak tekrar eve yerleştirmesini isteyeceğim."

Başını iki yana sallar. "Hayır, kendi paramla yapacağım. Babanı kızdırmak istemiyorum."

Elini tutuyorum, bakışlarıyla buluşmadan önce avucunu öpüyorum. "Babam için endişelenme, onunla ben ilgilenirim. Ama Amberlyn-"

Gözleri tekrar sulanmaya başlar. "Öyle mi?"

"Benim param senin paran, aşkım. Bunu asla unutma. Ve eğer bunu o otuzbircinin annesi için yapmak seni mutlu edecekse, o zaman tamamdır."

Yüzünde en parlak gülümseme belirdiğinde, onu asla ailesinin sevdiği gibi sevemeyeceğimi hatırlıyorum, ama onu daha da çok sevmek için elimden geleni yapacağım.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

NINETEEN

Declan

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Amberlyn odadayken bu sözleri en az bir düzine kez söylediğimi hissediyorum.

Ama bu gece, önyargılı olduğum ve ona tamamen aşık olduğum için olamaz. Hayır, o hepimizin üzerinde parlayan bir güneş olduğu için olmalı. Güzelliğiyle hepimizi kutsuyor. Yani, pırıl pırıl.

Benimle buluşmak için merdivenlerden yavaşça inerken, her bir ayrıntıyı içime çekiyorum. Saçlarının yumuşak, gevşek bir örgüyle yana yatırılmış olması, biliyorum ki biraz zaman almış olmalı. Örgüyü vurgulamak için mükemmel noktalarda küçük çiçekler var. Giydiği elbise vücuda tam oturuyor, tüm kıvrımlarını ve onun için aklımı kaçırmama neden olan kısımlarını ortaya çıkarıyor.

Elbise daha önce üzerinde hiç görmediğim bir renk. Korse neredeyse yumuşak pembe bir gül rengine, çok güzel ve cildini parlatıyor. Elbisenin üzeri ve annemin onaylayacağını bildiğimden daha aşağıya, göğüslerine doğru iniyor. Kalçalarının ortasına kadar onu sarıyor ve sonra etek kısmı krem rengi firfırlardan oluşuyor. Çok çarpıcı bir elbise ama yine de bir O'Callaghan kadınının giyeceği bir şey değil.

Bu hoşuma gitti. Onun kendi kişiliğine sahip olmasını istiyorum. O bu hayatın içine doğmadı, bu hayata katılıyor ve ben onun eğlenceli, ilginç tarzının ailemin klasik tarzına uyum sağlamasını istiyorum. Bence o muhteşem. Sevdüğimden daha fazla makyaj yapsa da, çok dramatik bir şekilde yapılmış ama işe yarıyor. Öne çıkması gerekiyor. Tüm odanın, herkesin nişanlığının düpedüz muhteşem olduğunu bilmesini istiyorum.

Elimi uzatıyorum ve elimi dudaklarımda bir sırtış beliriyor, açık ten rengi dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Göz kamaştırıcı, aşkım. Tek kelimeyle nefes kesici," diye fısıldıyorum dudaklarımı ağzının kenarına bastırmadan önce. Çok yumuşak ve cennet gibi kokuyor. Geri çekilip sırttan yüzüne bakıyorum ve elimde olmadan bir sonraki nefesim için savaşıyorum.

"Teşekkür ," diyor parmaklarını benimkilerle birleştirerek. "Smokin içindeyken seni gerçekten seviyorum."

Kıyafetimi onaylaması hoşuma gittiği için kıkırdıyorum. Büyüleyici akuamarin gözlerinin derinliklerinde dönen arzuyu görebiliyorum ve bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu partiye bir saat veriyorum. Ondan sonra, o benim.

Derin bir nefes çekerek elini kaburgalarımın pazum arasına sıkıştırıp bırakıyorum. "Seni duvara yapıştırmadan önce gidelim, tamam mı?"

"Bu elbisenin şişman bir adamın üzerindeki küçük bir palto kadar dar olduğunu düşünürsek, bunu yaptığın için seni alkışlardım" demeden önce nefes nefese bir kahkaha atıyor.

En sevdiğim filmlerden birine yaptığı gönderme hoşuma için gülüyorum ama sonra ona bir bakış atıyorum. "Bir erkekle kadını arasına elbise girmez."

Bana sırtarak, "Not edildi." dedi. "Harika, şimdi gidip şu partiyi bitirelim."

Tereddüt ediyor ve sonra bana . "Gerçekten gitmek istemiyorum."

Parti gürültülü, müzikle de değil, seslerle. Çok korkutucu ve ben de gitmek istemiyorum ama ikimiz de gitmek olduğumuzu biliyoruz.

"Ben de öyle, ama annem ikimizin de kellesini alır."

"Biliyorum," diyor nefes vererek. "Partisinde düzgün bir hanımefendinin nasıl davranması gerektiği konusunda bana ders veriyor. Delicesine sıkıcıydı. O'Callaghan tarafından yetiştirilmiş bir kadın ama suratımı asıp avizelerden sarkacağımı sanmıyorum."

Alay ediyorum. "Gösteri için yapmalısın," diyorum göz kırparak. "Seni olduğun gibi seviyorum. Onu görmezden gel ve asıl eğlence başlamadan önce bir saat eğlenelim."

"Hangisi?" diye soruyor ama ikimiz de neden bahsettiğimi biliyoruz.
" elbiseyi çıkarıp ilk seferdeki felaketi telafi edeceğim."
Kıkırdıyor, bu da sinirlerimi ateşliyor. Onun seksi kıkırdamasına bayılıyorum.
"İlk seferimizi seviyorum."

"Saçmalık, tam bir felaketti."
Başını omzuma yaslamadan önce sevgiyle "Bizim felaketimiz," diyor. "Yine de önümüzdeki altmış dakikayı geri sayıyorum."

Şakağını öpmeden önce ona daha sıkı sarılıyorum. "Ah, ben de, *mo stór*. Gel hadi. Şu işi bitirelim."

Partinin kapısına doğru ilerlemeye başladığımızda küçük bir iç geçiriyor.
"Çok fazla insan olacak mı?"

Başımı sallıyorum ve ona bakmadan edemiyorum. Onun da benim gibi insanlarla uğraşmak istemediğini biliyorum. Elimizde olsa, küçük bir duyuru gönderirdik. Ama benim ailemde işler böyle yürümez.

Lena'nın nişan partisi çok büyük ve , ama benimkinin onunkini utandıracağına eminim. Malikane bütün gün parti modundaydı.

En son Lena'nın partisi için bu kadar çok insanın gelip , bir şeyler kurduğunu ve bir şeyleri taşıdığını görmüştüm ve o da cehennem gibiydi. Bu yüzden kendimi bir jammer için hazırladım bile. Zavallı Amberlyn'in hiçbir fikri yok.

Kapıya vardığımızda Jimmy bize gülümsemeden önce selam veriyor. "Hazır mısınız, siz ikiniz?"

"Olabileceğimiz kadar hazırız sanırım," diyorum ve küçük bir gülümseme almak için elini sıkıyorum.

Kapıları açmadan önce "Evet efendim," diyor. Görebildiğim kadarıyla oda ağzına kadar dolu.

Amberlyn "Aman Tanrım" demeden önce keskin bir nefes alıyor.

"Evet."

"Umalım da çikolata çeşmesi olsun."

Ona bir sırtıma ve göz kırpması gönderiyorum. "Bir tane olduğundan emin oldum." "Sen gelmiş geçmiş en iyi müstakbel kocasın."

Jimmy boğazını temizlerken eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Ayrılırken gülümsüyorum ve fısıldıyorum, "Seni seviyorum Amberlyn."

"Seni seviyorum."

Sonra Jimmy gür bir sesle bağıyor: "Karşınızda Bay Declan O'Callaghan ve nişanlısı Bayan Amberlyn Reilly."

Başım dik, yanımda kadınımınla birlikte kalabalık balo salonunun içinde yürürken herkes ayağa kalkmış bizi alkışlıyor. Şunu söylemek istiyorum.

Herkes gülümsüyor, nişanım için seviniyor ama ben sevinemiyorum. Her yüzün farklı bir ifadesi var. Bize ya gülümsüyorlar ya da kaşlarını çatıyorlar. Kıskanıyorlar tabii ki. Amberlyn ya da ben olmak istiyorlar. Bu çok rahatsız edici olsa da görmezden . Gördüğüm tek şey yakında evleneceğim karımken nasıl umursayabilirim ki?

Yüzünde kocaman bir gülümseme var, yüzü parlak ve sarhoş edici, ama gözlerindeki gerginliği görebiliyorum. O da en benim kadar nefret ediyor bu şeyden. Ben önderlik ederken Onu dans pistine götürdüm, çünkü düğünde olduğu gibi önce çiftlerin dans etmesi adettendir, elini tuttum, uzakta durdum, böylece Herkes hayatımın geri kalanında tadını çıkarabileceğim bu güzelliği içebilir. Benim gibi utangaç bir şekilde gülümsüyor, alkışlar yükselirken eliyle ağzını kapatıyor.

bir oktav yükseliyor. Erick Baker'dan "Unbroken Promises" başladığında onu kollarıma alıyorum ve kolları boynuma dolanırken ona sırtıyıyorum.

Ona sarıldığımda, arambir kağıt parçası bile sokamazsınız, o kadar yakınız. Müzik eşliğinde yavaşça sallanırken gözleri benimkileri tutuyor. Onu bana bu kadar yakın hissetmeyi seviyorum; onun tatlı gözlerine bakmayı ve şunu bilmeyi seviyorum

Beni her zerremle seviyor. Hayatım boyunca beni, her şeyimle sevecek bir kızla birlikte olmak için bekledim. Ve bu kızın acılar içinde kıvranan güzel bir Amerikalı kız olacağını asla hayal edemezdim.

İstediğim bu olmasa da, sümüklü, çay içen, para saçan bir kızla evleneceğimi düşünmüştüm. Annemin benim için seçtiği bir kızla. Onu sevmezdim ama o görürdü. Bana yoldaşlık edecek birine ihtiyacım vardı. Ben Anlaşması kolay, herkesin yapabileceği biriydi ve evden çıkıp kendime bir kız bulmazsam işlerin bu noktaya gelmesinden endişeleniyordum. Hayatımın aşkını bulmayı ne kadar istesem de bulacağıma inanmıyordum. Ama gölün karşısındaki okumayı seven ve kış parlaklığında bir cilde sahip olan kızla göz göze geldiğimde her şey değişti.

Amberlyn'im.

İnsanlar bizi izlerken ya da Amberlyn ve ben dışarı çıkmadan önce ne yapıyorlarsa ona devam ederken, keşke buradan başka bir yerde olsaydık diyorum. Teşhir edilmekten nefret ediyorum ve onun gözlerinin içine bakarken kendimi bunu söylerken buluyorum.

Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ben de öyle. Kaçarak evlenmeliyiz," göz kırparak. Beni hayal kırıklığına uğratmamak için şaka yapıyor gibi görünmek istediğini biliyorum ama bunu gözlerinde görebiliyorum. Tam da bunu istiyor.

"Annem bizi öldürür."

Başını sallıyor, parmaklarını boynumun arkasına doluyor. "Biliyorum, ayrıca büyük bir düşün istiyorum."

"Evet, biliyorum," diyorum başımı sallayarak. "Ama bu kadar büyük değil, değil mi?"

Sinirli bir kahkaha atarken bakınıyor. " olmaz. Bunun bir parçasını bile istemiyorum."

Etrafıma baktım ve kabul ettim. "Annemle konuşacağım."

Göğsüme sarılırken gülümsüyor. "Beni çok mutlu ediyorsun, Declan."

"Sen de öyle, *mo stór*."

Dudakları dudaklarıma değdiğinde şarkı bitiyor ve beklenen alkışlar geliyor. Ellerini ellerime alıp her birini öpüyorum ve onu pistten Fiona ve Kane'in durduğu yere götürüyorum. Kuzeni gibi Fiona da kendisini sımsıkı saran turuncu elbisesiyle göz kamaştırıyor. En iyi arkadaşımın manzaradan hoşlandığını söyleyebilirim.

Çünkü beni selamlamaya bile zaman ayırmıyor, gözleri sadece güzel kız arkadaşına dikilmiş durumda.

"Harika görünüyorsun Amberlyn," diyor Fiona, yanağından öperek. "Çok seksi."

Amberlyn'in yüzü kızarıyor ve onu savıyor. "Oh sus, seksi olan sensin."

"Evet, ama sen de öylesin," diye karşılık veriyor ve kollarım beline dolanırken gülüyorum.

İçkiler sunulduğunda, Fiona ve Amberlyn rahat bir sohbe dalınca ikimize de birer tane alıyorum. Çok komikler ve kısa sürede hem Kane'i hem de beni konuştukları şeye güldürdüler.

Kane kıkırdarken Fiona başını sallayarak, "Her şeyi kapının önüne koydum ve babam o anda beni korkutmak istediğine karar verdi," diye açıklıyor. "Yani ağlıyor Amberlyn, hüngür hüngür ağlıyor ve benim kafam o kadar karışık ki ne yapacağımı bilemiyorum. Kane'e bakıyorum ve o sadece orada duruyor!"

"Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu! Gözyaşlarıyla aram iyi değildir, bunu biliyorsun!" Kane savunmasında şöyle diyor.

"Biliyorum, ama yine de. İstersem söyledi, o yüzden gidiyorum!"

"Oradaydım; öyle söyledi. Bu sabah benimle birlikte gözleri buğulandı ama benim için ağlayan daha çok Shelia Teyze'ydi," diye açıklıyor Amberlyn ve bu sabah orada olmadığım için kendimi kötü hissediyorum. Partiden önce bitirmem gereken bazı işler vardı ve bana her şeyi getirebileceğinin garantisini verdi. Eve geldiğimde, benim yatağında kitap okuyordu. Zayıflığımı telafi etmek için onun üstüne çıkmak üzereydim.

ama her zamanki gibi kapı çaldı. Sonra annem makyaj ekibiyle birlikte içeri süzüldü ve Amberlyn merdivenlerden inene kadar onu görmedim.

Müstakbel gelinime bakarken, önce uzaklaşıp sonra da onun içine girmeyi düşünmezdim.

Ama her zamanki gibi annem mahvediyor.

"Declan, Amberlyn, şimdi gelin. Herkesi selamlamalıyız."

Gözlerimi devirerek, Amberlyn gülerken yüksek sesle inliyorum, annem bizi aileden aileye sürüklerken elimi tutuyor ve Amberlyn'i tüm arkadaşlarıyla tanıştırıyor. Orada öylece durup çok sıkılmış görünmemeyi umuyorum ama görünüşe göre pek de iyi yapmıyorum çünkü Amberlyn kaburgalarımın dirsek atarak beni azarlıyor

O seksi akuamarin gözleri. Hayatıma gerçekten uymadığını düşündüğünü biliyorum, ama aileden aileye gitmesini, sohbetler başlatmasını izlerken, ben onun yanlış olduğunu biliyorum. O doğuştan yetenekli ve hayatımı bu kadınla geçireceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam.

O'Malley ailesinin yanına vardığımızda diğer tarafa gitmek istiyorum ama Amberlyn ve annem çoktan partiden ve Amberlyn'in düğün için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsediyorlar. Amberlyn'eli benim elime kayarak beni kendine çekerken başımla onları selamlıyorum.

Başını omzuma yaslayarak, "Keeva?" diye soruyor.

Olduğu yere bakarken, podyuma hazır siyah elbisesi, omuzlarına dökülen saçları ve kırmızıya boyanmış dudaklarıyla Keeva'yı fark etmediğime şaşıyorum. Anneme karanlık bir bakış gönderdiğimde gözlerini kaçırıyor ve onunla daha sonra konuşmaya niyetliyim.

"Harika, teşekkürler. Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Her zamanki gibi," diyorum, bana sırtımdan onu daha da yakın tutuyorum.

Amberlyn ona dönüp bakmadan önce "Teşekkür ," diyor. Keeva bir şey söyleyecek oluyor ama annesi sözünü kesiyor.

"Sana saygısızlık etmek istemem Amberlyn ama..." Sonra Keeva ve bana baktı. "Hep ikinizin evleneceğini düşünmüştüm, değil mi?"

Ben alay ederken Keeva bana özlemle bakıyor. Annem gülerek onu başından savıyor ve ben de ona aksini söylemeye gidiyorum ama Amberlyn benden önce davranıyor.

"Eminim öyledir, ama iyi ki Declan'ın aklı başında, yoksa O'Callaghan'lar iflas ederdi."

Herkes bize şaşkınlıkla bakarken ben kahkahalarla gülüyorum.

"Amberlyn," diye azarlıyor annem ama ben kızımı kollarıma alıp dudaklarından öpüyorum.

Kendimi çekerek, "Mizahı ve dürüstlüğü beni ona aşık ediyor. Seni görmek güzeldi ama ben neredeyse karımla dans etmek istiyorum."

Gülüşerek dans pistine doğru ilerliyoruz ve sırtımda bir delik açtıklarını hissedebiliyorum ama onlara aldırmiyorum. "Annem çok kızacak yarın."

"Biliyorum. Yine de umurumda değil. Seni incittiğinden beri Keeva'dan hoşlanmıyorum." "Ne kadar tatlı. Erkeğinin onurunu savunuyorsun."

"Her zaman," diye söz veriyor onu kollarımın çekmeden önce etrafımda döndürürken. Başımı eğip tekrar dudaklarına yapışıyorum ve yumuşak müzik eşliğinde yerde yavaşça sallanırken tatlı öpücükler konduruyorum. Parmaklarıyla ensemin gıdıklıyor ve yavaşça ayrılırken dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Seni seviyorum," diyor, gözleri geleceğimizin vaadiyle parlıyor. "Seni seviyorum," diye söz veriyorum, ona sıkıca sarılıyorum. "On dakikamız daha var ve sonra gideceğiz."

"Bizi kutlayan bu muhteşem partiden seni ne çekebilir ki? Daha çikolata çeşmesine bile uğramadık."

Gülümsüyorum. Gözlerim gülmekten parlarken, "Tekrar bir performans tabii ki," diye takılıyorum.

Gülüyor. "Tekrarlanan bir performans. Kulağa bir parti gibi geliyor ama şu çeşme de öyle."

"İstersen lanet olası fiskyeyi odaya getirmelerini sağlarım, ama en fazla yirmi dakika içinde seni yatağında çırılçıplak bulurum," diyorum kollarımı ona dolayarak.

Başını arkaya atarken vücudu kollarımda titriyor, kahkahası yüksek ve çok mutlu. Bana bakarak yüzümü kavırıyor, gözlerimi ararken başparmağıyla çenemi okşuyor.

"Seni seviyorum. Çok mutluyum, umurumda değilsin."

Onu yanımda tutarken başparmağını ısıırıyorum. "Benim de umurumda, *mo stór*. Ne hissettiğini, ne istediğini ve seni neyin mutlu ettiğini önemsiyorum." Yüzü ısınırken gülümsüyor, gözleri biraz parlıyor. "Ama böyle olmamın nedeni Senin sayende. Beni değiştirdin. Sevginle ve hayata bakış açınla beni büyüledin. İhtiyacın olabilecek her şeyi ve her şeyi sana vermekten başka bir şey istemiyorum."

Sanki söylediklerimi anlamıyor bile, ama anlamış olmalı ki "Tek ihtiyacım sensin" diyor.

yakınımda tutarak, tatlı gözlerinin derinliklerine dalmadan önce burnunu öpüyorum. "Beni yakaladın."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TWENTY

Declan

Onu uzaklaştırmak istediğim kadar kolay değil.

Her ne kadar partiyi istemediğini söylese de, eğleniyor gibi görünüyor. Partideki herkesle konuşuyor, birkaç hafta sonraki duruşmayla ilgili soruları ve hatta gelinliğiyle ilgili tüm soruları duymazdan geliyor. Gelinliğiyle ilgili bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum ama konuştuğumuz her bayan bilmek istiyor gibi görünüyor. Ben kendi adıma sadece o lanet günün bir an önce gelmesini ve tüm bu tantananın geride kalmasını istiyorum.

Özellikle de duruşma.

Onun orada oturup o geceyi yeniden yaşadığını her düşündüğümde, yemin ederim derimden çıkmak istiyorum. Bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor, ama o buna hazır görünüyor. O serserinin annesinin evinin parasını ödemek istediği için deli olduğunu sanıyordum ama bunun onu mutlu ettiğini söyleyebilirim. Bu beni memnun , ama sadece bu değil. Beni gururlandırıyor. Çok büyük bir kalbi var. Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. O aileye yardım etmek umurumda olmasa da, serseri oğlu üzerinde kontrolü olmayan biri için bir şeyler yapmak iyi hissettiriyor. Amberlyn'in dediği gibi, bu onun hatası değildi.

Yine de o pislği affetmeyeceğim.

Elimi kolunun iç kısmına doğru kaydırarak, kulağının yanındaki noktayı öpmeden önce parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Bana bakıyor ve ben de yüzündeki Gözlerindeki arzu. Sonunda gitmeye hazır. Elini diğer elimle tutarak parmaklarını bırakıyorum ve çıkışa doğru ilerlerken elimi sırtının alt kısmına yerleştiriyorum.

Ama gerçek bir şekilde, annem bizi durdurdu.

Bu gece muhteşem görünüyor, her zaman farklı görüldüğünden değil, ama bu gece gerçekten bir kraliçe gibi görünüyor. Saçlarını kocaman bir topuz yapmış, tüm vücudu elmaslarla ışıltıyor. Elbisesi büyük ve kabarık, açık pembe renkte. Tek eksiği bir taç.

"Nereye gidiyorsun?"

"Ayakta duracak halim yok anne, yatmaya hazırım," diye açıklıyorum, elim Amberlyn'in çıplak sırtına kayıyor.

"Ama parti daha bitmedi."

"Bizim için bitti."

"Ama geç kaldın!" diye neredeyse bağıracaktı.

"Yani? Bu bizim partimiz. Yatmaya hazırız," diyorum omuzlarını sıkmak için uzanmadan önce. "İyi geceler anne."

"İyi geceler Bayan O'Callaghan," diyor Amberlyn, biz onun yanından geçip koridora çıkarken. Bizi takip etmemesine şaşıyorum ama buna da şükrediyorum. Nişanlımı yatağa götürmek istiyorum. Birlikte yakın adımlarla yürüyerek

yanımızdan geçen herkese iyi geceler dileyerek merdivenlerden iniyordum. O kadar da kötü değildi sanırım ama yine de bu lanet partide hoplayıp zıplamaktansa yatakta olmayı tercih ederdim.

"O kadar da kötü değildi," diyor Amberlyn ve ben gülüyorum.

"Komik, ben de aynı şeyi düşünüyordum," diyorum ona . "Evet, katlanılabilirdi."

"Çok eğlendim."

"Harika, ben de," diye katılıyorum. "Ama herkesin o serseriye ve davayı getirmesi beni rahatsız etti."

Köşeyi dönüp bir sonraki merdivenleri çıkarken omuz silkiyor. Ailemin bir asansöre yatırım yapacağını düşünebilirsiniz, ama Lena ve ben bunu önerdiğimizde, ailemiz bize deli olduğumuzu söyledi. Evin orijinal kemiklerini korumakla ilgili bir şey ve ben de aynı fikirde olsam da, yemin ederim Hogwarts'ın merdivenlerini falan tırmanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Gerçekten önemli bir şey değil. Hiç gergin değilim" diye beni temin ediyor. Yüzünün başka bir şey söyleyip söylemediğini görmek için ona bakıyorum ama kendinden emin görünüyor. "İçeri gireceğim, gerçeği söyleyeceğim ve o da . Oldukça açık ve net. İşte

olanları gören üç tanık var. Suçunun bedelini ödemek zorunda ve avukatlar bunun başka bir yolu söylüyor. Uzaklaşacak, ki en iyisi de bu. Sinirli olduğun için etrafta dolaşp insanları vuramazsın."

"Özellikle de hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadınla," diyorum şakağından öperek.

"Gergin misin?"

Başımı salladım. "Hayır, dediğın gibi, her şey ortada. Avukatlar birbirimizden hoşlanmadığımız gerçeğini gündeme getirmeye çalışacaklarını düşünüyorlar ama yine de bu ona beni vurma hakkı vermez. Yine de Lena için endişeleniyorum."

"Evet, ben de. Büyük ihtimalle ilişkilerini gündeme getireceklerdir."

"Evet, hiçbir işe yaramayacak olsa da. Ayrılmaları ona seni vurma hakkı vermez."

Sonunda odamıza ulaştığımızda "Kesinlikle," diye kabul ediyor. Beni sarıyor Daha fazla hareket etmesini engellemek için kollarımı beline doluyorum, dudaklarımı boynunda aşağı yukarı gezdiriyorum, dişlerimi omzuna batırmadan önce kulağını ve boynunu ısıriyorum. Nefes nefese kalıyor, bana doğru eğilirken elleri benimkileri kavıyor ve boynunu benim için uzatıyor.

"Mm," diye fısıldıyorum boynuna karşı, ellerim vücudunda gezinirken, elbisesinin kumaşından göğüslerini avuçluyorum. "Hadi şunu ."

"Odada," diye soluk soluğa bağıriyor, kıcı büyüyen sikime doğru bastırıyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, onunla birlikte yürüyorum, vücutlarımız birbirine bastırılıyor.

odaya girdi.

Kapıyı arkamdan kapatıp kilitledikten sonra onu kollarımın arasına alıp şehvet dolu gözleriyle buluşuyorum. Ellerimi yavaşça çıplak kollarında gezdirip parmaklarımı onunkilerle birleştirirken dudaklarında küçük bir sırtış beliriyor. Onu kendime çekerek, ağzını ağzımla yakalıyorum. Yavaşça öpüşürken, dişlerimiz ve dillerimizle birbirimizi kızdırırken, elini bırakıyorum ve elbisesinin fermuarını buluyorum

yavaşça aşağı çekmeden önce. Öpüşmemizden geri çekiliyor, elbisesinin önünü yakaladığımda bana bakıyor. Gözleri , elbiseyi yavaşça vücudundan aşağı indiriyorum, kumaşı dudaklarımla değiştiriyorum ve onu öpüyorum elbisesi yere düşerken çeşitli noktalar. Ben ayağındaki altın topuklu ayakkabıların kayışlarını yavaşça çözerken o da elbisesini kenara . Her birini çıkarıp ayak bileklerini öpüyorum, ardından öpücüklerimi uyluklarına kadar götürüp uyluklarının arasındaki noktada duruyorum.

Onu dantel külotunun üzerinden öpüyorum, kumaşı kalçalarından yavaşça aşağı indiriyorum, çıkarırken bakışlarıyla buluşuyorum.

Yüzümü avuçlayarak gülümsüyor. "Seni seviyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyor, vücudum bu muhteşem kadınla bir kez daha birlikte olma beklentisiyle titriyor, ama en önemlisi kendimi tamamlanmış hissediyorum. Kalbime çok şey katıyor ve umarım bu his hiç bitmez. Böyle. Sanki dünyanın tepesindeymişim gibi.

Islak dudaklarını öptüğümde, ağzıma karşı sarsılıyor ve ben de ona "Seni seviyorum" diyorum.

Onu bana doğru açarken, dilimi gergin yumruğuna değdiriyorum, ağzıma karşı sarsılıp çırpınırken zevk çığlıkları odayı dolduruyor. Yapabilirim Bacaklarının kopmak üzere olduğunu hissediyorum ama böyle durması hoşuma gidiyor. Parmaklarımı kıkına sokarak ağzımı ortasına gömüyorum ve güzel amını doyasıya yalıyorum. Tadı hiç sahip olmadığım bir şey gibi. Tamamen benim olan bir şey. Hayatımın sonuna kadar arzulayacağım bir şey.

Parmakları omuzlarıma gömüldüğünde haykırıyor, bana karşı tekrar sarsılırken adım dudaklarından dökülüyor.

Ama daha işim bitmedi.

Hala dizlerimin üzerinde, onu yatağa geri götürüyorum, başı yastıkların üzerine düşüyor ve kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. Bacaklarını daha geniş açarak, klitorisini tekrar bulduğumda parmaklarımı içine kaydırıyorum, dilimi ona doğru hafifçe vuruyorum ve onu çıldırtıyorum. İnlemeleri yüksek ve vücudu titriyor çünkü ben

her şeyini alıyorum. Ağzımın içine doğru eğildi ve ben de onu tuttum.

Parmaklarımı dilimle değiştirerek dilimi onun derinliklerine sokuyorum.

Uyarılmasını ve doruğa ulaşmasını emerek, başparmağımı klitorisine bastırıyorum, durmam için yalvararak haykırırken ağzıma doğru sallanmasını sağlıyorum.

"Declan!" diye bağılıyor, ağzımın altında çırpınıyor.

Parmaklarımı tekrar onun dar, güzel amının içine sokuyorum, dilimi klitorisi boyunca gezdiriyorum ve parmaklarımla onu becerirken emiyorum. Kısa süre sonra doruk noktasıyla beni sıkıyor ve o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki, yemin ederim kendi yükümü patlatmak üzereyim. Ayağa kalkıp ona bakıyorum ve

Gördüğüm şeyi seviyorum. Tüm vücudu kızarmış, saçları yatağımız boyunca bir yelpaze gibi uzanıyor. Çok sevilen bir kadın gibi görünüyor ve ben daha yeni başlıyorum.

Ayağa kalkarak papyonumu çıkarıyorum, yavaşça çıkarıp yana atarken gözlerim ona dikilmiş durumda. Sırada ceketim ve çıkardığım her giysi parçasıyla gözleri daha da koyulaşıyor. Gözlerinin akuamarin rengini seviyorum ama bu fırtına mavisini de nefes kesici. Pantolonumu indirdiğimde, sikim yukarı fırlıyor, otururken gözleri büyüyor.

"Benim sıram mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır bebeğim, senin içinde olmak istiyorum," diye fısıldıyorum prezervatife uzanıp kendimi kılıflamadan önce.

Yavaşça üstüne çıkıp dizinin arkasından tutarak onu açtığımda dili dışarı çıkıyor, ağzını ıslatıyor. Kendimi ona doğru yönlendirerek, içinde kayboluşumu izleyerek onu itiyorum. Nefes nefese kalıyor, ben onu tamamen doldururken parmakları pazılarımı kazıyor. Sıkı bir uyum ama muhteşem bir uyum, günün her saniyesinde arzuladığım bir uyum.

Tamamen içine girdiğimde, üzerine düşüyorum. Saçlarını yüzünden çekerek ağzını, burnunu ve yanaklarını öperken dudaklarında küçük bir sırıtiş beliriyor. Elimi başının yanına koyarak bacağını geriye itiyorum ve yavaşça çekip tekrar içine sokuyorum, bu da güzel dudaklarından bir zevk sesi çıkmasına neden oluyor. Kapüşonlu bakışlarıyla buluşup tekrar tekrar yapıyorum, onun Parmakları pazularımı ısırırken benimkiler yatağın çarşafına gömülüyor. O kadar sıkı, o kadar mükemmel ve tamamen bana ait.

Pozisyon değiştirmem gerektiğini yoksa sertçe boşalacağımı bildiğimden dizlerimin üzerine çöküp onu yukarı kaldırıyorum ve kıcını tutuyorum. onu sertçe öpüyorum. Kollarını boynuma doluyor, ben onu öperken bacakları da aynı şekilde belime doluyor, dilim ağzını keşfediyor. benimkine de aynısını yaptı. Daha fazla dayanamayarak geri çekildim ve kaymasını engellemek için onu kıcından tutarak içine girmeye başladım. Göğüsleri göğsümde zıplıyor, çığlıkları kulağımı dolduruyor, ben ona doğru iterken, geri çekilmiyor. Başka bir orgazmla beni sıktığını hissediyorum ve artık kendimi tutamıyorum, onun içine girmesine izin veriyorum. Başım geriye düşüyor, sıcak, sıkı, küçük bedenine boşalırken tüm vücudum geriliyor.

Parmakları çenemde tozlanırken, ağzımı ağzına almadan önce boynum boyunca öpücükler bırakıyor. Üstüne düşerek öpüşmeye devam ediyoruz, bedenlerimiz birbirine karışmış durumda ve ona daha fazla yaklaşamayacakmışım gibi hissediyorum.

Onu olabildiğince sıkı tutarak, gözlerinin derinliklerine bakmadan önce alt dudağını öpüyorum.

"Çok daha iyi, değil mi?" Yüzünün her yerinde görebildiğim halde soruyorum. Onun dünyasını sarstım.

Başını sallarken gülümsüyor. "Çok daha iyi," diye fısıldıyor burnunu boynuma sokarken. "Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?"

Kulağına bir öpücük kıkırdıyorum. "Bana biraz vermen gerekecek."

Bana bakmak için geri çekilmeden önce kıkırdıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başımı salladım. "Ne istersen."

"Prezervatif olmadan farklı hissediyor musun? Öyle olduğunu duymuştum." Omuz silktim. "Bilmiyorum; hiç prezervatifsiz yapmadım."

"Oh," diyor, kaşları içeri giriyor. Sonra bana bakıyor, parmaklarını boğazımda gezdiriyor. "Kaç kişiyle birlikte oldun?"

Bakışlarını tutarken dudağımı ısıyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet, sanırım istiyorum."

Yüksek sesle yutkunarak bir an düşündüm. Ona cevap vermek istemiyorum ama yalan da söylemeyeceğim. Derin bir nefes çekerek bakışlarını karşılıyorum ve "On yedi, şimdi on sekiz." diye cevap veriyorum.

Gözlerini kaçırdığında ne diyeceğimi bilemedim. Belki de yalan söylemeliydim? "Üzgünüm-"

Başını sallıyor ve tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Özür dileme. Benden önceki hayatın buydu. Şimdi ise ben varım," diyor göz kırparak.

Yüzünü ellerimin arasında tutarak ona sırtıyorum. "Haklısın amına koyayım."

Bakışlarımı tutarken yüzü biraz kızarıyor. "Sen ilkim ve sonumsun. Bu hoşuma gitti."

"Ben de," diye katılıyorum ve bundan ne kadar hoşlandığımı ifade edemem. Onun olmamla ilgili özel bir şey var. Onun bedenine giren tek kişi olacağımı , onu boşaltmak ve şişmiş dudaklarından benim adım dökülsün. O tamamen ve bütünüyle benim, her açıdan. Bunda çok korkutucu bir şey de var. Yeterli olacak mıyım? Dudaklarını çenemde gezdirmeye başladığında geri çekiliyor ve bana sırtımadan önce dudağını ısırtıyor.

"Duş almak ister misin, belki orada bir şeylere başlayabiliriz? Seni gerçekten istiyorum."

Düşünme şeklini ve hatta benden daha fazlasını istemesini seviyorum. Az önceki soru hızla beynimden uçup gidiyor. bir şeyim yok; ben ona yeterim. Dudaklarımı onunkilere değdirerek bakışlarını tutuyorum. Onu öpmek istediğimi söylemiyorum, çünkü her zaman istiyorum, ama gözlerimde onu ne kadar sevdiğimi görmesini istiyorum. Parmakları saçlarıma dolanırken seksi sırtışı yerini tatlı bir sırtışa bırakıyor. Aşkımız boğucu ama onu son görüşüm olsa bile mutlu bir adam olarak öleceğim.

Bir cevap bekliyor ve benim de onun istediğini yapmakla ilgili bir sorunum yok.

Onu çabucak öptüm, "Evet, gidelim" demeden önce sırttım.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

TWENTY-ONE

Amberlyn

Son iki haftadır yataktan sadece işe gitmemiz gerektiği zaman çıkıyoruz. Bunu seviyorum. Bayılıyorum. Declan'ın kollarına sarılmak, bana sağladığı sevgide tamamen kaybolmak gerçekten harika, ama bir şey beni rahatsız ediyor.

Kendimizi yetişkin gibi hissetmiyorum.

Kendimiz için bir ev yapmamız gerektiğini hissediyorum. Akşam yemeği yapmak - her akşam altıda teslim ediliyor ya da ailesiyle yemeğe gidiyoruz, çamaşır yıkamak - yine benim için yapılıyor ve ertesi gün öğlene kadar teslim ediliyor ve temizlik - benim için yapılıyor. Dekorasyon yapamıyorum çünkü ev zaten dekore edilmiş! Burada yaptığım tek şey nişanlımla seks yapmak, kitap okumak ya da televizyon izlemek. Yani, beni yanlış anlamayın, bu harika, ama sanki onun odasında ailesinden saklanan çocuklarmışız gibi hissediyorum.

Ama iyi saklanamıyoruz bile.

Yemin ederim ki Bayan O'Callaghan'ın benimle ve Declan'la konuşmaya gelmek tüm nedenleri içeren bir kitabı var. Düşünle, içki fabrikasıyla, çay saatiyle ya da aklına gelen herhangi bir şeyle ilgili bir konu olsun, kapımızı çalıyor. Bu delilik ve açıkçası beni çileden çıkarıyor. Beni rahatsız eden şey en çok Declan'ın her şeyden tamamen memnun görünmesi. I

Tüm hayatını sadece içki fabrikası söz konusu olduğunda çalışarak biliyorum ama hayatım boyunca istediğim her şey için çalıştım ve kendimi bir damla gibi hissediyorum. Neredeyse onunla yaşıyorum.

Bu korkutucu bir duygu ve ne zaman Declan'a bu konuyu açmak istesem bir şey çıkıyor ya da annesi lanet olası kapıyı çalıyor!

Tam da bu sırada, bluzumu giyip üst düğmesini iliklerken kapı çalınıyor. Ona karanlık bir bakış attım ve o da omuz silkti.

"Öyle mi?"

Kapı açıldı ve yüzünde küçük bir sırıtışla içeri girdi. "Sadece gitmeye hazır olup olmadığınızı kontrol ediyordum."

Bugün bir ilkokula gidip yüz çocuğun hepsine kitap çantası dolusu malzeme dağıtacağız. Bu konuda çok heyecanlıyım ama keşke sadece Declan ve ben gitseydik diyorum.

"Evet anne, şimdi hazırlanıyoruz. Birazdan aşağıda oluruz."

"Tamam!" der ve kapıyı kapatarak uzaklaşır.

Declan'a baktığımda onun da sessizce güldüğünü görüyorum. "Hiç komik değil," diye tersliyorum ve o da gülümsüyor.

"Biliyorum ama de. O küçük haçlı suratınla çok tatlısın."

"et dostum, yoksa sana da yönelir," diye uyarıyorum ve o hâlâ kıkırdayarak başını sallıyor.

"Anlamıyorum. Buraya gelmek için her türlü sebebi buluyor. Sanırım fark ediyor, ya da en azından babam öyle diyor. Bu saçmalığı Lena'ya yapmaz."

şekilde düşünmemiştim ve oğlunuzun bir erkek olduğunun farkına varmasını anlayabiliyorum, ama yine de can sıkıcı. "İyi güzel de Declan, neredeyse hiç yalnız kalmıyoruz! Bu beni çileden çıkarıyor," diyorum, niyetimden çok daha sert bir şekilde.

Elleri haki giysili beline giderken kaşları içeri giriyor. "Ne yapmamı istiyorsun o zaman? Buraya gelmemesini mi isteyeyim?"

"Bu bir başlangıç olabilir. Ya da belki kendi alırız. Ben sadece-" Ve lanet kapı bir kez daha çalınır!

O kapıya doğru uzanırken ağzımı kapatarak ters ters bakıyorum. "Anne?"

"Özür dilerim, mavi giydiğinden emin olmanı söylemeyi unuttum.

O'Callaghan iğnesi. Oh! . İşte Amberlyn'inki. Resmi olarak bir O'Callaghan olmayabilir ama ben öyle olduğunu hissediyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Bu kadının samimi olduğuna inanmak istiyorum ama hadi ama. Muhtemelen kapının dışında oturmuş, kavga etmemize kıs kıs gülüyordur.

"Teşekkürler anne, birazdan aşağıda oluruz," diyor kapıyı kapatmadan önce ve sonra bana dönüp bakıyor. Bana doğru gelirken, bir kolunu uzatıp beni çekmek için etrafımda dolaştırıyor. Gözlerimin bakarken, ağzının bir tarafı yukarı doğru çekilirken tüm öfkem uçup gidiyor. "Bana kızma."

"Değilim," diyorum gömleğinin yakasını parmaklayarak. "Sadece yetişkin olduğumuzu hissetmiyorum. Her şey bizim için yapılıyor."

Kıkırdıyor. "Çünkü bu benim hayatım Amberlyn. Hayatının çoğunu istediğin şey için çalışarak geçirdin. Zor şeyler yaşadın.

Bunu kucakla. Bu artık sizin hayatınız. Birbirimize odaklanabilmemiz için insanlar bizimle ilgilenmek üzere para . Daha ne isteyebilirsiniz ki?"

"Kendi yemeğimi pişirmek için, belki? Ya da kendi çamaşırlarımı yıkamak? Kendimi bir leke gibi hissediyorum, Declan!"

Gülüşüyor ve ailesinin armasını gömleğime iğnelememe izin veriyor. Beyaz bir rozet, üzerinde zırlı bir miğfer, miğferden çıkan yeşil bir çiçek ve altında bir aygır var. Neden bilmiyorum ama bakışlarımla buluşmadan önce parmağını iğnenin üzerinde gezdirirken içimdeki kelebekler çıldırıyor. "Sen bir blob değilsin Amberlyn, sen bir O'Callaghan'sın. Benim müstakbel karım. Bizim hayatımız böyle. Bahsettiğin şeyleri biz yapmıyoruz; bunları yapan ve iyi para kazanan insanlarımız var. Şimdilik tek endişelenmen gereken beni sevmek, okula gitmek ve barda çalışmak. Evlendikten sonra eminim her şey yerli yerine oturacaktır."

"Yerine oturmak mı? Ne demek istiyorsun?"

Bana sarılırken kaşları birbirine . "Annem bizi rahat bırakacak ve sen de ne kendi yemeğini ne de benimkini pişirmek için endişelenmeyeceksin.

Bunu kucaklayacaksın çünkü biz ." "Daha fazlasını

istemiyor musun?"

"Daha fazla mı? Hayır," diyor gülerek. "Çamaşır yıkamak ya da bahçe işleri yapmak istemiyorum. Sen, içki fabrikası ve bir gün çocuklarımız var. Bırak da tüm bu sıradan işlerden personelimiz sorumlu olsun."

"Vay canına," diyorum başımı sallayarak ve kucağından geri çekiliyorum.

Ceketime uzanıp, o "Vay canına, ne?" diye sorarken ceketimi giyiyorum.

Şaşkın yüzüne dönüp baktığımda, böyle düşündüğüm için nefret ediyorum ama nasıl yapmayayım?

"İlk defa senin bir züppe olduğunu düşünüyorum." Bana sanki ona vurmuşum gibi bakıyor. "Züppe mi?"

"Evet. Sıradan şeyler mi? tek yaptığım buydu, hasta anneme . Sıradan değil. Yetişkinler böyle yapar!"

Şaşkınlığı güzel yüzünü terk ediyor ve başını sallarken yerini şefkat alıyor. "Özür dilerim, kabalık ettim."

Başımı sallıyorum, öfke hâlâ vücudumda dolaşıyor. " değil. Gidelim, annen ve baban bekliyor."

Gitmek istiyorum ama beni durduruyor, kolunu belime doluyor ve ona bakmam için yüzümü kavırıyor. "Declan-" diyorum ama cümlemi bitiremeden başını sallıyor.

"Amberlyn, bu iyi değil. Hâlâ üzgün olduğunu görebiliyorum ve lütfen özür dilememe izin ver."

"Özrünü kabul ," diyorum ve kabul ediyorum, ama bu hala üzgün olmadığımı anlamına gelmiyor.

"Elbette var, ama izin ver açıklayayım," diyor, hala gitmeme izin vermiyor. İsteksizce ona bakıyorum ve gözlerimdeki ateşi gördüğünü biliyorum. Söylediği şey doğru değil. Bana bir bakış atarak devam ediyor: "Ben böyle . Ağzımda gümüş bir kaşık ve şükürler olsun ki başka yaşamak zorunda değilim. Akşam yemeği yapmak , tamam, istediğin zaman yemek yapman için ayarlamalar yaparım. Çamaşır yıkamak ister misin? Buraya bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi koydururum. Ne istersen söyle, gerçekleştiririm."

Bana karşı çok iyi ama beni dinlemiyor. İstedğim bu değil. Yani, evet öyle, ama ben daha fazlasını istiyorum. "Kendi evimizi istiyorum. Yalnız kalabileceğimiz ve birilerinin bizi el pençe divan beklemesi konusunda endişelenmeyeceğimiz bir yer. Ya da annenin bizi basmasından."

Bunu istemediğini biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum ama yine de başını sallıyor. "Hayatım boyunca buradaydım. Sizi o eşikten geçirmek, bebeklerimizi buraya getirmek ve burada yaşlanmak için planlarım vardı. Ben ve sen."

"Bunu anlayabiliyorum ve ben de bunları istiyorum, bu ev hariç." Gözleri benimkilere takılı kalırken kafasının içindeki dişlilerin hareket ettiğini görebiliyorum.

Uzun bir nefes alarak sorar: "Bana düğüne kadar süre verebilir misin? Eğer o zamana kadar hala bunu istiyorsan, o zaman ayarlamaları yaparım."

Buna sadece iki ay kaldı.

O kadar uzun süre dayanabilir miyim? Belki hoşuma başlar. Bu şekilde yaşıyor. Ya da kendimi tamamen delirteceğim. Buna katlanacağımı biliyorum çünkü onu seviyorum.

"Evet, bekleyebilirim."

"Harika, aşkım, teşekkür ederim. Gel buraya," diyor ve beni uzun, şehvetli bir öpücük için kendisine getiriyor. Sorun, odadaki koca bir fil gibi hâlâ orada duruyor ama en azından bir uzlaşmaya vardık.

Biriyle yaşayabilirim.

Bir limuzin olan arabaya bindiğimizde, Mayo'nun dışındaki okula doğru yol alırken Declan'ın koluna yaslanıyorum. Neredeyse bir saat uzaklıkta ve ben bu yolculuktan korkuyorum. Oraya gideceğim için heyecanlıyım ama Bayan O'Callaghan'la arabada sıkışıp kalmak tek kelime bile edemeyeceğim anlamına geliyor. Sanırım uyuyabilirim, ama gözlerimi kapattığım anda benimle konuşmaya başladı.

"Amberlyn, tatlım, oturma planını onayladın mı?"

Gözlerimi açıp Declan'a bakıyorum, kafam karışmış. "Bunu biz mi yaptık?" Başını sallarken gülümsüyor. "Evet anne, yaptık."

"Harika," diyor başını sallayarak, ama sonra bir iç geçiriyor. "Bunu bugün yapmak zorunda olmamızdan nefret ediyorum. Tüm günümü düğün uğraşarak planlamıştım."

"Düğünün acı çekmeyeceğinden eminim," diyorum gülümseyerek. "Ne olursa olsun hepimiz orada olacağız. Bu çocuklar okula gitmeyecek. bizim yardımımız olmadan."

Lena başını sallayınca garip bir sessizlik çöküyor. "O haklı anne, düğün yarın değil. Topluma yardım etmenin tadını çıkaralım, tamam mı?"

Ellerini kavuşturan Bayan O'Callaghan, bir şeyler kokuyormuş gibi bir yüz ifadesi takınır ve başını sallar. "Evet, tabii."

Declan bana bakıyor ve burnumu öpüyor. "Hâlâ kızgın , değil mi?" fısıltıyla soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil."

"Harika."

" oldu? Bir şey mi yaptım?"

Gözlerimi devirmek, işimize karışmaması için ona bağırarak istiyorum ama Bunun karşılanmayacağını biliyorum. Ayrıca Declan'ın babası beni hâlâ korkutuyor ve Declan başını sallarken o da bana bakıyor.

"Hayır, anne. Amberlyn her şeyin onun için yapılmasına alışık değil. Bu bir alışma süreci."

"Öyle," diyor Bay O'Callaghan gülümseyerek. "Bu yüzden genellikle sadece kendimiz gibi insanlarla evleniriz."

Bu kabaydı, değil mi? Kaba olduğunu hissediyorum. Declan'a inanamayarak baktığımda gözlerini devirdiğini görüyorum. "Ve çoğu zaman, onlar

gerçekten mutlu, değil mi?"

Ailesi ters ters bakarken Lena'nın dudaklarını ısırarak Micah'dan uzaklaştığını fark ediyorum. "Ben aşk için evleniyorum. Gerçek, mükemmel aşk. O alışıacaktır," diyor Declan, bir kolunu bana doladı.

"Seni kırmak istememiştım oğlum," diye geri adım atıyor babası ama Declan başını sallıyor.

"Ama yaptın ve muhtemelen onu gücendirdin. Bu konuyu kapatalım, olur mu? Bizim sahip olduğumuz avantajlara sahip olmayan insanlara yardım etmek için güzel bir gün olması gerekiyor."

Bu herkesi susturdu ve Declan'ın kendini tutma şeklinden çok etkilendim. Önceden çok utangaçtı ama şimdi çok asil. Son birkaç aydır onun büyümesini izlemekten keyif alıyorum ve şu anki haline gelmesine yardımcı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.

Müstakbel kocam.

Herkes ne yaptığından bahsederken, Declan ve ben birbirimize sarılıyoruz, birbirimizin parmaklarıyla oynuyoruz ve sadece birbirimize yakın olmanın tadını çıkarıyoruz. Onun yanımda olduğunu hissetmek hiç eskimiyor. Onu arzuluyorum, onun yakınlığı beni tamamlanmış hissettiriyor. Bu çok güzel bir duygu ve biliyorum ki

Annemin sahip olmamı isteyeceği bir şey.

Gülümserken bir şey fark ediyorum. "Bir süredir annemi rüyamda görmemiştım," diye fısıldıyorum ve o da başını sallıyor.

"Biliyorum. Rüya görmediğinden, emin olana kadar uyumuyorum. Çok sessizsin."

"Demek uykumu takip ediyorsun, ucube," diye takılıyorum ve o da gülüyor. "Kötü uyumamı istemiyorum.

Endişeleniyorum, biliyorsun."

"Biliyorum; çok tatlı," diyorum onu öperek. "Ama evet, onu özlüyorum."

Beni kollarının arasına aldı, çenemi öptü. "Biliyorum, özür dilerim. Keşke daha iyi yapabilseydim."

"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Ama hiçbir şeyin yapabileceğinden şüpheliyim." "Evet," diye kabul ediyor ve beni tekrar öpüyor.

"Ama denediğin için teşekkür ederim," diye ekliyorum hemen ve o da gülümsüyor. "Her zaman, *mo stór*, her zaman."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TWENTY-TWO

Amberlyn

Okula vardığımızda, Declan'a karşı koltuğumda zıplıyorum. Dışarı çıkmak ve bunu yapmak için çok heyecanlıyım. Çocukları seviyorum ve iyi bir okul yılı geçirmelerini sağlamaya yardımcı olduğumu bilmek çok ödüllendirici. Arabadan ilk atlayan ben oluyorum, sırtıyorum ve çok uzun boylu sarışın bir kadın da benim sırtışıma uyararak bize doğru geliyor. İri yarı, neredeyse Declan'la aynı boyda ve kısa süre sonra sırtışının bana değil, ona olduğunu fark ediyorum.

"Bay ve Bayan O'Callaghan, sizi tekrar aramızda görmek çok güzel," diyor kalın İrlandalı aksanıyla. Hepimiz el sıkışıyoruz ve Declan ona sıkıca sarıldıktan sonra beni tanıştırıyor.

"Müstakbel gelinin bu mu?" diye soruyor sırtarak.

Declan sırtıyor. "Evet, öyle. Amberlyn, bu benim arkadaşım Amy. Birlikte büyüdük."

Bana dolu dolu bir sırtış gönderiyor. ". Yıllardır Dec'in evlenmesini bekliyordum. Benim tipim olmaması çok kötü, değil mi?"

İkisi de buna gülüyor ve ben bunun bir iç şaka olduğunu hissediyorum. Çok rahat bir tavırları var; Declan'ı böyle biriyle görmek çok ferahlatıcı. benden başka biri. Amy çok güzel bir kız olduğu için en ufak bir kıskançlık hissetmediğime de şaşırdım. İri ama güzel.

Elimi uzatıp onun elini tutarken gülümsüyorum. "Sizinle tanışmak harika. Onunla evleneceğim için heyecanlıyım."

"Bence ikiniz de öylesiniz!" diyor ve bana yandan sarılıyor, ben de geri çekilmiyorum. Onu sevmek çok kolay. "Tamam, hadi gidelim. Çocuklar yeni eşyaları için heyecanlı."

"Ben de heyecanlıyım," diye bağıyorum ama Declan dışında kimsenin pek heyecanlı görünmediğini fark ediyorum.

İçeri girdiğimizde tüm kitap çantalarıyla birlikte bu durum kısa sürede değişiyor. Çocuklar her yerde ve çantaları dağıtıp içinde ne olduğunu görmek için yırtmalarını izlemek çok eğlenceli. İlk kez, Bay ve Bayan O'Callaghan'ın yüzlerinde gerçek bir gülümseme görüyorum, çünkü çocukları giydiriyorlar ve düşündükleri her şeyi anlatırken onları dinliyorlar. Çok eğlenceli ve heyecanıma engel olamıyorum. Üç anaokulu öğrencisiyle yerde yatarken kendimi hissediyorum. Yapmak istediğim şey bu. Öğretmen olmak istiyorum. Bir yanımlı liseli çocuklarla çalışmak istese de, bu tatlı yüzlü küçük çocuklarla çalışmak da bir o kadar harika olurdu.

Her halükarda öğretmenlik yapmak ve bir sürü çocuğum olsun istiyorum. Ben tek çocuktum çünkü annem ve babam bana bakamayacaklarından endişeleniyorlardı, o zaman neden daha fazla çocuk yapsınlar ki? Bana bunun zor bir karar olduğunu söylediler, çünkü bana sahip olmayı çok seviyorlardı, ama kararlarına saygı duyuyorum. Ayrıca, bir kız ya da erkek kardeşim olmasını özlememe rağmen ailem tarafından şımartılmak hoşuma gidiyordu. Neyse ki şu anda Fiona'm var, ama en az iki, en fazla dört tane olmak üzere bir sürü çocuk sahibi olmayı planlıyorum.

Odanın diğer ucuna baktığımda, Declan'ı bir oyun koltuğunda, iki küçük kız çay fincanlarını onunkilerle tokuştururken, başında bir çay şapkasıyla buluyorum. Tatlı kızlarla neşeyle oynarken yüzünde kocaman, güzel bir sırıtiş var. Bakışlarımla buluştuğunda sırıtiş şaşırtıcı derecede büyüyor ve ben de gülümsüyorum. Harika bir baba olacak. İyi seçim yapmışım. Ona bir öpücük verdiğimde, hepimiz kahkahalar içinde dağılmadan önce, birlikte yattığım küçük çocuklar iğrenme homurtuları çıkarıyor. Çok geçmeden ben de beş yaşındaymışım gibi yerde yuvarlanıyorum.

Kısa süre sonra başka bir sınıfa gitme zamanı geldi ve sonraki iki saat boyunca her sınıfa gidip oynadık ve her sınıfla ziyaret ettik. Çok eğlenceliydi ve bir noktada ağlamamak için duygularımı bastırmak zorunda kaldım. Çocukların hepsi belli ki paralı değil, yoksa burada olmazdık, ama şimdiye kadar ne kadar kötü durumda olduklarını fark etmemiştim. Bazılarının ayağında uygun ayakkabıları ya da kıyafetleri bile yok. Hepsini eve götürmek istiyorum ama bunun olamayacağından eminim. Ama yapabileceğimiz daha fazla şey olmalı.

Bir sonraki sınıfa ilerlerken Declan'a, "Bundan sonra giysi yardımı yapmalıyız," diyorum. "Ya da ceket ve ayakkabı getir. Amerika'daki Target ve Walmart'tan bir sürü sipariş verebilirim."

Başını salladı. "Evet, ayarlayacağız."

"Bu çok pahalıya mal olabilir," diyor Bay O'Callaghan ve ben başımı sallıyorum. "Olabilir, ama eminim bunu başarabiliriz."

"Evet, belki bar işinden gelen parayı kullanabiliriz, değil mi?" diyor ve sesindeki asidi kaçırmıyorum.

Ona bir bakış atarak kollarımı kavuşturdum ve "Evet, bunun için kendi paramı kullanmakta bir sakınca görmüyorum" dedim.

"Sonra konuşuruz, tamam mı?" Declan kolunu omuzlarıma dolayarak, "Sonra konuşuruz, tamam mı?" diyor.

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum ama yan odaya ulaştığımızda babasının bana gönderdiği kızgın bakışı kaçırmıyorum. Ben yere oynamak isterken Amy dostça bir sırtısla beni kapıda durduruyor.

Declan ve ailesi kitap çantalarını dağıtırken kollarını kavuşturup kapı pervazına yaslanarak, "Çocuklarla aran gerçekten çok iyi," diyor. "Declan iyi bir seçim yapmış."

"Teşekkür ederim."

"Harika bir anne olacaksın."

"Umarım," diyorum, yanaklarım biraz yanıyor. "Yine de öğretmen olmak istiyorum."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet, belki lise, edebiyat öğretmenliği ya da o tarz bir şey. Kütüphaneci olmak, bütün gün çocuklara kitap okumak isterdim."

Başını sallarken gülümsüyor. "Keşke burada da olsaydı."

Başımı ona doğru çevirdiğimde kaşlarım havaya kalkıyor. "Ne demek istiyorsun? Burada bir kütüphaneniz yok mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, bu okul yeni. Daha yeni inşa ettiler ama yolda paraları bitti. Kütüphane ve arasında seçim yapmak zorunda kaldılar. Spor salonunu seçtiler ve her sınıfa kitap koyacaklarını söylediler."

"Şaka yapıyorsun," diyorum, tamamen afallamış bir halde. "Bunu yapabilirler mi ki?"

Omuz silkiyor. "Sanırım öyle. Birisi fonlar toplandığında geri döneceklerini söyledi ama bunun her zaman olacağını sanmıyorum. yakında."

"Bu delilik."

"Öyle," diye katılıyor. "Ama içinde yaşadığımız çağ bu. Para her şeyi yönetiyor. Okul sonrası faaliyetlerimizin, öğretmen ya da ekipman için fonumuz kalmadığında sona ereceğini görüyorum. Bu eğitim zor bir iş. Yardım etmek istediğiniz çocuklara yardım edemiyorsunuz ve tek ihtiyaçları biraz sevgi ve yardım iken sistem içinde kaybolup . Çok üzücü ama aynı zamanda yardım edebildiğim ve işe yaradığı zamanlar da oluyor, anlıyor musun?" Kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Kütüphanemizi alacağız ve sonra belki Seni kütüphanecimiz olarak işe alalım, olur mu?"

Gülümsüyorum, kalbim bu okuldaki herkes için kırılıyor. "Onur duyayım."

"Tabii bebek yapmaktan ve Declan'ın kol şekeri olmaktan daha fazlasını yapmana izin verirlerse."

Beni kırmak istediğini sanmıyorum ama yüzümün beni ele verdiğinden şüpheleniyorum. Hemen geri adım atıyor ve "Biraz kaba oldu. Seni kırmak istememiştım."

"Hayır, değil. Görünüşe göre herkes Declan'la evlendiğimizde ne yapacağıma dair aynı fikre sahip ama gerçek şu ki öyle değil. O çok tatlı biri ve ne istediğimi önemsiyor. Ne yapacağımıza birlikte karar veriyoruz. Bu gerçekten harika ve kütüphaneci olarak çalışmamı destekleyeceğini biliyorum."

Odanın diğer ucuna bakarken başını sallıyor ve bakışları Declan'a takılınca gülümsüyor. "Gerçekten öyle," diye neredeyse fısıltıyla onaylıyor. Bana dönerek, "Ona ilk ben açıldım. Ona aşık olduğumu sanıyordu ama aslında onun gibi olmak istiyordum. Güçlü, popüler ve her yönüyle harika bir adamdı. Bir keresinde beni öpmeye çalıştığında ona hemen kızlardan hoşlandığımı ve onun kızı yerine eşi olmak istediğimi söyledim. Komikti; şimdi gülüyoruz ama o zamanlar korkutucuydu. Ne olursa olsun benimle ilgilendi, ailem desteklemediğinde ya da kendi ailesi bile desteklemediğinde bile." Boğazını temizliyor ve ben

Yeni tanıştığım bu kadın için kalbimin göğsümde nasıl çarptığına inanamıyorum. "Yani evet, ne demek istediğini anlıyorum ve haklı olduğunu biliyorum. Ne olursa olsun seni destekleyecektir. Sorun yaşayabileceğin tek şey onun ailesi."

Nereye baktığını fark edince başımı sallıyorum. "Evet, biraz sorun oldular ama kendi evimizi almayı düşünüyoruz."

Güldüğünde ona şaşkınlıkla bakıyorum. "O evden ayrılmayacak. Orada doğdu, orada ölecek, gelini ve çocukları da orada yaşayacak."

Yanağımın içini ısııyorum. "Yani sıkışıp kaldığımı söylüyorsun."

"Yani, seni seviyor ve evlendiğinde seveceği birini bulmayı hiç beklemiyordu. Etrafı o kadar çok sahte kuşla doluydu ki, parasının peşindeydiler ve şimdi onu kendisi için seven birini bulduğuna göre, fikirlerini biraz değiştirebilir. Ama ben olsam fazla ümitlenmezdim."

"Bu beni endişelendiriyor çünkü oraya dayanamıyorum."

Gülüyor. "Onlardan başka kim olabilir ki? Micah bile orayı sevmiyor. Ayrılmak için eline geçen her fırsatı değerlendiriyor ama Lena onu gerçekten sevmiyor. İyi bir görüntü çiziyor ama kalbinin istediği o değil. Senin aleyhinde tanıklık ettiğin serseriye istiyordu."

Yine tam bir şok içinde başımı ona doğru çevirdim. "Ne?" "Evet, onu deli gibi seviyordu, ama bir kez ona tecavüz etti ve Bunu yaptı çünkü o kız kendini evliliğe saklıyordu ve buna dayanamadı, her şey tepetaklak oldu. İlk aşık olduğunuz insandan geri dönemezsiniz, özellikle de Casey'nin yaptığı gibi sizi incittiyse. Sadece tecavüz etmekle kalmadı, aynı zamanda kızın düşündüğü gibi bir adam olmayarak kalbini de kırdı."

"Aman Tanrım," diyorum Lena ve Micah'nın etkileşimini izlerken başımı sallayarak.

"Ama onunla evlenecek çünkü ailesinin doğru olduğunu düşündüğü şey bu ve sevecek. Şimdiye kadar sevmiş olabilir ama onunla evlenmeyi ilk kabul ettiğinde sevmediğini biliyorum."

"Vay canına," diyorum, hâlâ inanamıyordum. "O çok tatlı bir kız."

"Evet, Micah da Casey'den yirmi kat daha erkek. Bu arada, kendini tutma. O otuzbircinin kilitli kaldığından emin ol, tamam mı?"

Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda yanağımın içini ısıırıyorum. Casey'nin işlediği suçların cezasını çekmesini istiyorum ve çekeceğine de çoktan karar verdim ama tek gördüğüm annesinin yatağında sakat bir şekilde yattığı, bana ve Shelia Teyze'ye barınma masraflarını karşıladığımız için tekrar tekrar teşekkür ettiği. Ona kim olduğumu söylemedim, ama dışarı çıktığımda Casey'ye karşı tanıklık etmemeyi düşündüm, böylece annesinin yanında olabilirdi. Ama sonra, bu nasıl adil olur? Hatalarının bedelini ödemeli. Ödeyecek. Hepsi bu kadar.

Declan bana doğru gelirken, kolunu bana gülümserken, "Evet, öyle olacak," diyorum.

"Hanımımla dedikodu yapıyorsun, değil mi Amy?"

Onu savarken gülüyor. "Ben dedikodu yapmam."

O da onunla birlikte gülüyor. "Seni aptal inek! Yüzüme karşı yalan söyleme."

Ben orada şaşkın şaşkın dururken onlar daha çok gülüyorlar, çünkü inek olarak adlandırılmak pek hoş bir şey değil, ama dışlanmamak için kıkırdıyorum.

"Her neyse. Sus sen," diyor başını sallayarak. "Ama gerçekten. Ondan çok hoşlanıyorum."

Declan bana sırtıyor. "Harika biri, değil mi?" "Senin için mükemmel."

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve onun gözlerinde parlayan sevgiyi görebiliyorum. O gerçekten başıma gelen en güzel şey.

Çok geçmeden ayrılma vakti geldi ve Amy'ye sarılırken gittiğim için üzülüyorum. "O kütüphaneyi aldığımda seni arayacağım" dediğinde ona bir kez daha sarılıyorum.

"Ve açıldığı gün haber vereceğim," diyorum ayrılırken ve Declan elimi tutuyor. Arabaya doğru gidiyoruz ve ben ona yaslanıyorum, bugün kendimi çok güçlü hissediyorum. Ki bu iyi bir şey. Kendimi iyi hissetmemi sağlayacak bir şeye ihtiyacım var. Duruşma yakında başlıyor ve ben bundan korkuyorum ama Declan'ın dudakları şakağıma değdiğinde her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Yüzümü çevirip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve gülümsüyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Babasının yanındaki koltuklarımıza otururken söylüyorum.

"Tabii ki."

"Okul için bir kütüphane satın almak istiyorum."

Beni kucağına alırken dudaklarında bir sırıtış beliriyor. O cevap vermeden babası, "Önce çocuklara kıyafet, şimdi de kütüphane mi? Paranın peşinde olmadığını söylemiştin, Declan."

"Değilim," diye cevap veriyorum ama Declan elini bana doğru kaldırarak başka bir şey söylememi engelliyor.

"Eğer benden arabalarını, kıyafetlerini falan almamı isteseydi, o zaman evet, paramın peşinde olurdu. Ama insanlara yardım etmek istemek farklı bir şey," diyor sert bir şekilde. "O yüzden lütfen ona böyle saygısızlık etme."

Babası bir şey söylemiyor ama gözlerinden mutlu olmadığını anlayabiliyorum. "Özür dilerim."

Declan bana dönüp bakmadan önce "Teşekkür ," diyor. Sonra başparmağıyla dudağımla okşarken yüzümü tutuyor. "Bir kütüphane ister misin? Okul mu?"

Başımı salladım. ". Bunun onlar için harika olacağını düşünmüyor musun?" "Evet, Amy bana söylediğinde ben de öyle düşünmüştüm."

"Gerçekten mi?"

"Ben yaptım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye ekliyor Lena. "Zavallı çocuklar."

Bayan O'Callaghan başını sallayarak, "Bu çok pahalıya mal olabilir," diyor. "Ama yazılı kelimelere adanacak bir yere ihtiyaçları olduğuna katılıyorum."

"Öyle," diyorum. "Bunu yapmak çok güzel olurdu."

"O zaman bir tane inşa edeceğiz," diyor Declan başını sallayarak. "Annenin adına da."

Nefes almak için savaşıırken gözlerimden yaşlar akıyor. Bunu annem için yapmayı hiç düşünmemiştim ama bu ne kadar dahice? Mükemmel olurdu. Ona ulaşmak için uzandığımda yüzümden bir damla gözyaşı süzülüyor ve sadece adını söyleyebiliyorum: "Declan."

"Bunun erken bir düğün hediyesi olduğunu söyleyelim, tamam mı?"

Eğer benim düğün hediyem buysa, yaşlanıp saçlarımız ağardığında, ellinci yıldönümümüzü kutlarken bana ne verecek bilmiyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şey bu adama karşı hissettiklerimi ya da onun benim hayatımı nasıl değiştirdiğini uzaktan bile olsa özetleyemez. Annemi kaybetmenin üstesinden nasıl daha kolay gelebileceğimi bilmediğini ama bana onun için bir kütüphane vermenin bunun bir yolu olduğunu söyledi. O dünyadaki en muhteşem insan ve Tanrı'nın bir lütfuyla o benim.

Bu muhteşem, cömert adamla uyandığım sürece onun boktan ailesiyle başa çıkabilirim. Herkes nişanlısının merhum annesini istediği bir şeye dahil etmeyi düşünmez ama Declan bunu yaptı. Onu kendime sımsıkı sararak, bakışlarıyla buluştuğumda başımı sallıyorum. Sonra sulu bir gülümsemeyle, fısıltıyla "Teşekkür ederim" diyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

TWENTY-THREE

Declan

Onu orada görmek hoşuma gitmiyor.

Tüylerimi diken diken ediyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Çoktan gittim, kendi tarafımı anlattım. Tabii ki savunma bana saldırmaya çalıştı, o serseriye karşı bir tür nefret söylediler. Ben de yalan söylemedim. Doğruyu söyledim, evet ondan nefret ediyordum ama de beni vurmaya ya da Amberlyn'i öldürmeye hakkı yoktu. Bunu söyledikten sonra biraz geri çekildiler ve ben de ona olan tiksintimi gizlemeye çalışmadım bile. Gözlerinin içine baktım ve o da tıpkı bir korkak gibi başını çevirdi.

Ama Lena ona bakmıyor. Gözleri ellerinde ve sesi yumuşak. Bu beni öldürüyor.

Amberlyn'in eli benimkine kayıyor, parmakları benimkilerle birleşiyor, ona bakıyorum ve savunmanın Lena'ya sorduğu soruları onun da dikkatle izlediğini görüyorum. Onun için zor olduğunu bildiğim sorular. Bunu her halinden okuyabilirsiniz. Yerinde gergin duruyor; neredeyse solgun ve gözyaşlarının eşiğinde. Oraya koşmak, onu vücudumla sarmak ve gözyaşlarından korumak istiyorum.

Bir daha asla cevaplamak zorunda kalmayacağını düşündüğü sorular, ama yapamam. Bu olmak zorunda ve sonra Amberlyn gidecek.

Eğer kız kardeşimi orada görmek bu kadar zorsa, hayatımın aşkıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Yanımda, annem gergin. Tırnaklarını karıştırıyor ve zor nefes alışı duyabiliyorum. Babam da aynı şekilde, hepimiz tatlı küçük kızımız olarak gördüğümüz kadın için çok gergin ve korkmuş durumdayız. O şerefsizin mahvettiği bir kız.

"Yani Bay Burke ile bir ilişkiniz vardı, öyle mi?" Lena başını sallarken sesli bir şekilde yutkunuyor. "Evet."

"Aşık mıydın?"

"Onunla birlikteydim, ama diğer türlü değil."

"Neden böyle söylüyorsunuz?" diye sorar savunma avukatı. Ufak tefek bir adamdı, biraz yuvarlaktı ama çok gençti. Onu tanıdığımı sanmıştım ama emin değildim. Belki de onu televizyonda falan görmüştüm. Her iki şekilde de, ondan nefret ediyorum. I

Kız kardeşimle konuşma şeklini ya da benimle konuşma şeklini beğenmedim. Götün teki.

"Çünkü bana hiç söylemedi."

Kürsüye yaslanırken başını sallıyor. "Bay Burke ile çıkmaya başladığınızda on beş yaşında mıydınız? O on sekiz yaşında mıydı?"

"Evet."

"Yani bu duyguları çok fazla hissetmesine rağmen size söylemediğini, ancak çok genç olduğunuz için endişelendiğini söylemek kolay mı?"

Lena başını sallarken "Saçmalık," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, ona sayısız kez söyledim ve o sadece başını salladı, bir gün kendisinin de aynı şeyi hissedeceğini söyledi."

"Ama yine de babana seni sevdiğini söyledi."

"Evet, böylece evlenebilecektik ama bana hiç söylemedi," diyor kadın, sonunda adama bakarak. "Paramın peşindeydi ve bu süreçte kalbimi kırdı."

"Bunun kanıtı var mı?" diye sertçe soruyor ve ben onun lanet suratını parçalamak istiyorum.

"Evet."

Kanıt beklerken kaşlarım birbirine yaklaştı. Kanıt olduğunu bilmiyordum. "Lütfen beni aydınlatın, çünkü dosyanızı defalarca okudum Bayan O'Callaghan ve bu ifadeyi doğrulayacak bir şey görmedim."

"Dosyada kalçalarımın morluklar, elbisemde yırtıklar ve vücudumda ısırtık izleriyle kapımın bırakıldığımı okudunuz mu?"

Mahkeme salonuna ürkütücü bir sessizlik çöküyor ve gözlerim yaşlarla dolarken annem hızla elimi tutuyor. Uzun zaman önce yaptığım gibi, ayağa fırlayıp o lanet olası kışını tekmelemekten başka bir şey istemiyorum. Kız kardeşimi kırdı, ona tecavüz etti ve sonra neredeyse aşkımı öldürüyordu. Ne cüretle bu dünyada yargılanma hakkına sahip olur? Neredeyse adil görünmüyor.

"Bunu okudum."

"O dosyada yazmayan şey, ondan önce ona beni sevip sevmediğini sormuş . Bana hayır dedi. O zaman bunu neden babama söylediğini sordum, o da başkası söylemeden önce benimle evlenmek istediğini söyledi. Ben söylemedim. Anlıyorum; genç ve aptaldım. Cazibesine kapıldım, ama sonra artık bu konuda güzel kafamı söyledi." Gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor ve gördüğüm manzarayı saklamak için gözlerimi kapatıyorum. Ama hâlâ duyabiliyorum. Keşke duymasaydım, ama o devam ettikçe sözleri ruhumu sarsıyor. "Babam evlenmemize izin vermezdi, bu yüzden sadece eğlenirdik. Yine anlamadım ve gömleğimi çıkarmaya başladı. Hayır dedim, evlenmeyi beklediğimi söyledim. O da çocukça bir cevap ama anlıyorum dedi. Sonra dedi ki, hadi içelim. Onun dediği gibi çocuk gibi görünmek istemiyordum. Bir kadın olmak istiyordum. O da sevecekti, ben de içtim. O kadar sinirlendim ki size adımlı bile söyleyemedim. Kendimden geçtim ve uyandığımda neredeyse donmuştum ve canım yanıyordu.

Her yerde," diye ağlıyor, gözyaşları sel olup akıyor. "Belli ki bütün bunları okumuşsun. Lütfen bana beni nasıl sevdiğini açıkla mısın? O gece onun sorumluluğundaydım ve beni sarhoş edip tecavüz ettikten sonra resmen ölüme terk etti. Eğer aşk buysa, hiçbirini istemiyorum."

Savunma avukatı ondan uzaklaşıp Casey'nin oturduğu masaya yöneliyor. Lena bize bakıyor ve ben de burada olduğumu göstermek için zayıf bir gülümsemeyle yetiniyorum ama bunun bir faydası olmadığını biliyorum. Micah'ya baktığında onu teselli edebileceğini umuyorum ama onun telefonunda oyun oynadığını görüyorum. Annemin elini bırakarak Amberlyn'e uzanıyorum ve telefonu elinden alıyorum. Şok olmuş bir şekilde kafasını kaldırdı ve ben de ters ters baktım.

"Kız kardeşim yukarıda, kimsenin iki kez yaşamaması gereken bir şey yaşıyor ve sen lanet olası telefonunla mı oynuyorsun?" Yüksek sesle fısıldıyorum.

Gözleri kocaman ve ağzı hareket ediyor ama dudaklarından hiçbir kelime çıkmıyor. Kekeleyerek telefonuna uzanıyor ve bir özür mırıldanıyor cebine geri sokmadan önce. Avukat dönüp küçük kardeşime bakarken gözlerimi devirerek doğruldum.

" yok," diye fısıldıyor Amberlyn kulağıma, lobunu öperek. "O çok güçlü, Declan. Buna sahip."

Ona inanmak istiyorum ama kız kardeşim çok zayıf, çok küçük görünüyor. Bir milyon dolar gibi giyinmiş olmasına rağmen, saçının bir teli bile yerinde değil.

Bir bebek gibi. Benim küçük kız kardeşim.

"Bayan Burke'ü vurduğu iddia edilen gece Bay Burke'ün yanındaydınız. Amberlyn Reilly."

"İddia edildiği gibi onu vurmadı. O vurdu."

"Bu henüz belirlenmedi."

"Amberlyn buraya gelmediği için. Kardeşimi kurtardığı yerde yara izi var."

Amberlyn'in hareket ettiğini hissediyorum ve kalbinin üzerindeki noktayı ovduğu yere bakıyorum. Kalın bir yara izinin olduğu yerde. Ne olduğunu sürekli hatırlatıyor.

oldu, zor bir şey. Onu gördüğümde hala acıyor. Sadece öpüp uzaklaştırmak ya da çıkarıp üzerime koymak istiyorum. O sonsuza dek yaralı ve geçen gece bunu ona söylediğimde bana bunun bir

onur rozeti. Bunu düşünmek çok hoştu ama keşke takmak zorunda olmasaydı.

"Neden kardeşini 'kurtardı'? Bay Burke'ü fiziksel ve zihinsel olarak taciz ettiği için mi?" diyor ve kızgınlığım hızla artıyor.

"Hayır, Declan ona hiçbir şekilde kötü davranmadı. Birbirlerinden hoşlanmıyorlar, iyi bir sebepleri var. Casey aldığından daha fazlasını verdi."

"Tamam, lütfen bana neler olduğunu tekrar açıkla mısınız?"

"Savcılık için zaten anlattım."

"Biliyorum ama bazı sorular sormak ve tekrar dinlemek istiyorum."

Derin bir nefes alan Lena, tekrar ellerine bakmadan önce nefesini bırakıyor. "Bana mesaj attı. Yıllar sonra ilk kez ve benimle konuşması gerektiğini söyledi. Bana nerede olduğunu söyledi ve ben de gittim. Bir aptal gibi, ama yaptım-"

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Onu hâlâ sevdiğin için mi?" diye . Kadın alay ediyor. "Hiç de değil."

"Yani ona o sokakta onu hala sevdiğini mi?"

Kalbim daha yüksek sesle çarpmaya başlarken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Hayır, söylemedim. Ona değer verdiğimi ve muhtemelen her zaman vereceğimi söyledim, ama onu sevmiyorum. onu."

"Birine değer vermek sevginin bir biçimidir," dediğinde Lena başını kaldırıp ters ters bakıyor.

"Elbette öyle, ama birini öldürmek istemek de öyle. Yani Casey Burke'ün kardeşimi sevdiğini ama beni asla sevemeyeceğini mi söylüyorsunuz?"

Amberlyn yüzünde bir gülümseme belirerek, "Tam bir ateş parçası," diye gözlemliyor. "Ona parasının karşılığını veriyor."

"İma etmeye çalıştığım şey bu değil."

"Tamam, o zaman lütfen bana tecavüz eden ve neredeyse kardeşimi öldüren ama onun yerine müstakbel baldızımı vuran adamı hala sevdiğimi ima etmeyin."

Aşağı baktığımda avukatın yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Amberlyn haklı; Lena onu delirtiyor.

"Yani onunla birlikte sokağa mı çıktınız?"

"Evet, ve bana onu hala sevip sevmediğimi sordu. Hayır dedim, ona ve annesine değer verdiğimi söyledim. Tekrar sordu, ben de ona hayır dedim, ona karşı bir şey hissetmediğimi söyledim. Gelecek yaz evleniyorum; sevdiğim tek kişi nişanlım."

Duraklıyor ve avukata bakmadan önce başını sallıyor. "O çok sinirlendi, bana bağırdı, babama geri çekilmesini söylememi istedi, çünkü babam kargaşaya neden olduğu için ona gitmesi için para ödemeye çalışıyordu gittiği her yerde. Annesi yüzünden gidemiyordu ve ben de bunu anlıyordum. Ama durmasını söylemeyecektim çünkü bana yaptıklarının bedelini ödemesi ya da beni rahat bırakması gerektiğine inanıyordum."

"Ama seni yalnız bırakmıştı. Yıllardır seninle iletişime geçmemişti."

"Hayır, yapmadı ama beni dışarıda gördüğünde yanıma gelmeye, birlikte olmamız gerektiğinden falan bahsetmeye özen gösterdi. Ama her seferinde onu geri çevirdim."

Avukat dudağını ısırıdıktan sonra ona el sallıyor. "Lütfen devam edin."

"Kardeşim Declan nişanlısıyla dışarı çıktı ve sonra her şey kızgındı. Casey'nin benden uzak durması için birbirlerine bağıyorlardı ve Casey Declan'ı hayatını mahvetmekle suçluyordu ve sonra silah çekildi. Silah büyükbabasınındı; bir keresinde onunla birlikte tarlaya gitmiş ve silahı ateşlerken onu izlemiştim. Kabzasının yan tarafında çok dikkat çekici büyük bir geyik vardı. İndirmesi için bağırdım ama . Ateş etti ve Amberlyn kurşunun önüne atlayıp onu kalbinin üzerine alırken çılgılık attım. Kardeşimi vurmaya niyetlenmişti; bunu kendi gözlerimle gördüm."

Avukat masaya dönmeden önce burnunu sıkıyor. "Elimdeki hepsi bu."

Savcılık avukatı, "Yargıç, Bayan O'Callaghan'ı yeniden sorgulamak için izin verir misiniz lütfen?" diye sorar ve avukat ayağa kalkıp Lena'ya doğru ilerlerken yargıç başıyla onaylar.

"İki gözünle mi dedin?" Başını sallıyor. "Evet."

"Yani Casey Burke Amberlyn Reilly'yi vurdu ama hedefinde kardeşiniz Declan vardı. Sence onu öldürmek mi istedi?"

Bana bakıyor ve derin bir nefes çekerken bakışlarını tutuyorum. Sonra Casey'ye bakıp başını sallayışını izliyorum. "Bir Casey Burke'ün kardeşimi öldürmek istediğine dair en ufak bir yoktu. Bunu gözlerinde görebiliyordum."

"Neyi gördün?"

"Öfke. Nefret. Bizden nefret ediyor ve ölmeden önceki son sözleri 'Benim hayatımı mahvettiğin gibi senin hayatını da mahvedeceğim' dedi ve sonra ateş etti."

"Sizce aklı başında mıydı?" "Evet, öyle düşünüyorum."

"Yani delilik savunması-"

"Hatalarını örtbas etmeye çalışıyor. Bunu çok yapar."

Savcılık avukatı başını sallar. "Teşekkür , Bayan O'Callaghan." Ve çantada keklik olduğumuzu biliyorum. Amberlyn'in yaptığı gibi Lena'nın var.

Savcılık avukatı, Lena aşağı inip bize doğru gelirken yerine oturmuyor. Bunun yerine elindeki kâğıttan bir şeyler okuyarak, "Sayın Yargıç, Bayan Amberlyn Reilly'yi kürsüye çağırıyorum" dedi.

Bana bakıyor ve dudaklarım buluşmadan önce gülümsüyor. Geri çekilip yüzümü kapattığında gülümsüyorum ve standı doğru ilerliyorum. Onun yerini Lena alıyor ve ben de kolumu ona dolayarak şakağını öpüyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve ben gülümsüyorum.

"Seni daha çok seviyorum," diye cevap veriyorum, onu kendime sımsıkı sararak. Amberlyn yemin ederken Micah'nın bir milim bile ve onun elini tutmaya çalışmadığını fark ediyorum. Amberlyn yerine oturduktan sonra, geceyi tekrar tekrar anlatışını dinliyorum.

Onun hikâyesi de Lena'ninkine benziyor ve her şeyi anlattığında hiç şaşırmadım.

"Declan utandığı gerçeğini saklamak için beni eve götürmeye çalıştı. babasının bana evliliğin son tarihi hakkında bilgi verdiğini söyledi. Bu yüzden yan kapıdan çıktık. Tartışmamızın tam ortasındaiken Lena ve Casey'nin de tartıştığını duyduk."

Her şeyin nasıl devam ettiğini anlatmaya devam ediyor ve kalbim onun için çarpıyor.

O kadar güçlü ki, hikayesini anlatırken kendinden emin bir şekilde oturuyor. Pantolon takım giymiş, saçlarını yüksek topuz yapmış ve son derece güzel görünüyor.

"Yani seni değil de Declan'ı vurmak istediğinden emin misin?"

"Evet, tam ona nişan aldı ve Declan'ı öldürmesine izin veremezdim. Uğruna yaşayacağı çok şey var. Benimse sadece onun için yaşamam gerekiyor, bu yüzden aşık olan her kızın yapacağını yaptım. Erkeğimi korudum."

Avukat başını salladığında mahkeme salonundan toplu bir "aww" sesi yükselir. "Teşekkür ederim, Bayan Reilly."

Savunma avukatı ayağa kalkarken gülümseyerek teşekkür ediyor. "Bay Burke ile çıktınız, değil mi?"

"Kısaca."

"Neden yürümedi?"

"Çünkü Declan'a aşıktım." "Yani Declan seni ondan mı çaldı?"

Amberlyn gülüyor ve ben de sırıtişımı gizleyemiyorum. "Declan hakkında bir şeyler biliyorsan, onun çok onurlu biri olduğunu ve asla birinin kız arkadaşını çalmayacağını da bilirsin. İstemiş olabilir ama Declan bunu yapmaz. Bunun yerine kenarda durdu ve bana bekleyeceğini söyledi. Casey ile birlikteyken Declan'a karşı hissettiklerimi hissetmediğim için Casey'ye artık onunla görüşemeyeceğimi söyledim. Casey çok sinirlenmeye başladı ve ellerini üzerime koyarak beni onu öpmeye zorladı. Onunla savaşmak zorunda kaldım ve ona bir daha asla güvenmeyeceğimi biliyordum. O günden sonra benimle birçok kez konuşmaya çalıştı ama ben hep kaçmaya çalıştım. Reddedilmekle arası pek iyi değil, bunu fark ettim."

Bu, avukatı raydan çıkarmış olmalı çünkü dönüp bir kâğıt parçasına uzanıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Avukat Bey?" diye soruyor yargıç ve avukat dönüp başını sallıyor. Oturmadan önce "Affedersiniz," dedi. "Elimdekinin hepsi bu."

Savcılık avukatı "Yargıç, Bayan Reilly'yi tekrar sorgulayabilir miyim?" diye sorar ve yargıç ayağa kalkarak Amberlyn'e doğru giderken tekrar kabul eder.

"Bayan O'Callaghan'a sorduğum soruyu size sormayı ihmal ettim," diyor sesinde bir özürle. "Sizce Bay Burke tetiği çektiğinde aklı başında mıydı?"

"Evet. Kızgındı ama ne biliyordu." "Onu affediyor musun?"

Amberlyn yukarı bakıyor ve ben gülümsüyorum. O çok güzel bir ruh. "Evet, ."

Avukat konuşmasını sürdürürken salonda nefesler tutulur ve bazı kişiler fısıldaşmaya başlar. "Jüri onun suçunu affetmeli mi?"

Sonra başını sallar. "Hayır. Bana ve aileme yaşattığı acının bedelini ödemesi gerekiyor. Herkes çok perişan oldu çünkü ölebilirdim. Beni vurmak istememiş olabilir ama nişanlımı vurmak ve nihayetinde onu öldürmek istedi. Ben kendi adıma böyle bir insanın benimle aynı sokaklarda yürümesini, hatta çalıştığım barda içki içmesini istemiyorum."

"Teşekkür ederim, Bayan Reilly."

"Teşekkür ederim," diyor ve sehpadan inerken ben de kalkıp onu bekliyorum. Bana ulaştığında kollarıma çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

"Sanırım sana bir keresinde sensiz hayatımın hiçbir anlamı olmayacağını söylemiştim."

Bana daha sıkı sarılırken sırtıyor, parmakları kürek kemiklerimi ısırtıyor.

"Evet, sanırım bana evlenme teklif etmeden önce yapmıştın."

"Söyledim ve bu sözler hâlâ geçerli. Seni seviyorum Amberlyn."

"Güzel," diyor göz kırparak. "Çünkü seni hâlâ ve her zaman seveceğim."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

TWENTY-FOUR

Amberlyn

Declan'ın kolunun altında, Bay O'Callaghan'ın duruşmanın nasıl geçtiğiyle ilgili övünmesini dinliyorum. İyi geçti, ama yalan söyleyip kolay olduğunu söylemeyeceğim. Declan kürsüye çıktığında ve ona saldırdıklarında, temelde Casey'nin gitmesine ve onu öldürmeye çalışmasına neden olduğunu söylediklerinde harap olmuşum. Yine de olduğu gibi soğukkanlılığını korudu ve hiç tereddüt etmedi. Lena oraya çıktığında ise tüm gücü gitmişti. Çok gergindi ve Lena'nın kendi başının çaresine bakabileceğini söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştım ama zavallı adam bunu göremedi. Kız kardeşinin mercek altında olduğunu gördü.

Başından korkunç olaylar geçti ve tabii ki onu kurtarmak istedi. Yine de onu suçlayamam. Ben de onu aşağı çekmek ve ona sarılmak istedim.

Hayal bile edemezdim.

Çok kolay bir hayatım vardı, tüm kötü insanlardan korunuyordum. Ama yine de, Lena'nın ve hatta Declan'ın şeytanlarla savaşmak zorunda olmasam da, benim de kendime ait şeytanlarım var. Aptal sarhoş sürücüler ve kanser. Kurtulmak için hiçbir gücümün olmadığı iki şey.

"O gulyabani , buna hiç şüphe yok. İyi gösteri, harika iş çıkardınız," diyor Bay O'Callaghan ve bize kocaman, mutlu sırıtışlar gönderiyor. Bakıyorum

Lena'nın pencereden dışarı baktığını ve babasının mutluluğunu tamamen görmezden geldiğini fark eder.

"Amberlyn'in senin onurun hakkında konuştuğu kısma bayıldım, çok tatlı."

"Ve doğru," diyorum bakışlarımı Lena'dan ayırarak. "Söylediğim her şey doğru."

"Hâlâ çok güzel!" diye elini sallayarak mırıldandı. "Yani yarın, Burke stand-"

Declan, "Muhtemelen dışlarının arasından yalan söylüyor," diye ekleyince Bay O'Callaghan başını sallar. "Elbette, sonra jüri karar verir. Ancak bugünden sonra

bizim lehimize olmayacaktı."

Pencereden dışarı bakıyorum ve nefes alıyorum. Bugün için kendimi iyi hissediyorum. Gerçeği söyledim ve hapse girmesi gerektiğine inanıyorum ama gözlerinin içine bakmak beni gerçekten biraz üzdü. Sanki mektubunu bana yüksek sesle okuyor, yalvarıyor gibiydi.

ama bunu yanına bırakamazdım. Annesi iyi ve kesinlikle çok uzun süre yatmayacak. Umarım hapiste geçireceği zaman onu düzeltir ve iyi, namuslu bir vatandaş olarak çıkar, tatlı bir kızla tanışır, belki çocuk sahibi olur ve yaşlanır. Sadece umut edebilirim ama yine de annesi için üzülüyorum.

Omzuma yaslanan Declan yanağımı öpüyor. "İyi misin?" Başımı sallıyorum. "İyiyim, sadece çok."

"Evet," diye onaylıyor, beni kollarının arasına alıyor ve yanağımı tekrar öpüyor. Ona sarılırken, Lena'nın pencereden dışarı baktığı yere bakıyorum, Micah onun yanında sessiz. Genelde telefonuyla oynardı ama Declan yere düşürdüğünden beri telefonuna dokunmadı. Belki de kırmıştır?

Araba durduğunda kapılar açılıyor ve dışarı çıkıyoruz. İçeri gireceğimizi sanıyorum ama Declan beni durduruyor, beni kendisine ve diğer yöne doğru çekiyor.

"Declan, tatlım, nereye gidiyorsun?"

Annesine dönüp bakarak, "Yürüyüşe çıkacağız, kafamızı biraz toparlayacağız" diyor.

"Oh, yemek istemiyor musun?"

Başını sallıyor ama sonra bana bakıyor. "Aç mısın?"

Başımı sallıyorum. "Yürüyüş kulağa harika geliyor."

"Büyük, biz iyiyiz anne. Sonra geliriz."

Lena bize özlemle bakıyor ve içeri girmektense bizimle yürümeyi tercih edeceğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Declan'ın neden içeri girmek istediğinden emin olmadığım için

Annesi "Tamam, sonra görüşürüz" derken o içeri girerken ben bir şey söylemiyorum.

Kolunu bana doluyor ve göle doğru yola çıkıyoruz, rahat bir sessizlik içinde yürüyoruz, sıcak güneş üzerimizde parlıyor. Düşündüğüm yere, iskeleye gitmediğimizde ona bakıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sadece yürüyordum," diye açıklıyor bana daha sıkı sarılırken. "Bugün harikaydın, aşkım."

Kollarımı beline dolayarak gülümsüyorum. "Sana da."

"Oraya çıkıp bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu işe hiç karışmamalıydın."

Gözlerimi devirerek gitmesine izin verdim ve ona baktım. "Önünüze geçip kurşunu yemeseydim bile, olanları gördüğüm için tanıklık etmek zorunda kalacaktım."

Omuz silkiyor. "Elbette, ama yine de. Keşke bunların hiçbiri olmasaydı."

Bir süredir böyle bir şey söylememişti ve biliyorum ki bunun nedeni ona bu işin peşini bırakmasını söylememdi. Duruşma falan derken tekrar gündeme gelmesi kaçınılmazdı.

"Bu senin hatan değil."

"Eh, bilmiyorum. Bazen öyle olduğunu hissediyorum."

"değil," diye hatırlatıyorum ona. "Ben kendi seçimimi yaptım. Sevdiğim adamı kurtarmak için kendi riskimi aldım."

Bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet, ama kurtarmayı ben yapmalıyım, biliyorsun değil mi?"

Ona sırtarak karşılık veriyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Ama sen . Beni mümkün olan her şekilde kurtardın."

"Nasıl yani?" diye sorar, kafası karışmış bir halde.

"Bir yetim olduğum için ağlamaktan ve üzülmekten başka bir şey yapmayan bir gözyaşı birikintisi olabilirdim," diyorum bakışlarını tutarak. "Ama bunun yerine mutluyum ve hayatım için heyecanlıyım. Sen içimdeki tüm iyiliği ortaya çıkarıyorsun."

"Senin benim için yaptığın gibi," diye yanıtlıyor burnumu öperek. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum büyük bir taş binanın bulunduğu bir tepeye ulaştığımızda. "Vay canına," diye soluk soluğa kalıyorum, binanın güzelliğine bakarken.

"Evet, atalarımın çoğunun evlendiği eski kilise. 1790 yılında inşa edilmiş. Güzel, değil mi?"

Beni bir zamanlar kapısı olduğuna emin olduğum bir girişten içeri sokarken başımı sallıyorum. Her şey çok eski, ancak iyi kemikleri var; hissediyorum

burada hala bir ayin düzenleyebilirler. Çok güzel ama pencereler gitmiş ve sadece bir sıra var.

"Neden penceresi ve kapısı yok? Hâlâ kullanılabilir." "Eh, kimse ona ayak uyduramadı. Burayı istila etmemesinin tek nedeni Hayvanlar ve kirli çünkü annem iki ayda bir gelip temizletiyor."

"Neden ?"

"O burada doğdu."

"Ne?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

"Annemin annesi arazide çalışıyordu ve hamileydi ama kimsenin bilmesini istemiyordu çünkü hamile kalmıştı ve evli değildi. Bu yüzden hamileliği boyunca çalışmış, annemi kilisede bırakıp birinin gelip onu kurtarmasını falan istemiş ama annemin gözlerinin içine bakmış ve bunu yapamamış."

"Aman Tanrım," diyorum ağzımı kapatarak. "Bu çok çılgınca."

"Evet, annemi elinden geldiğince iyi yetiştirdi, çok ama annem çok güzel bir kadındı ve hala da öyle. Büyükanнем bu topraklarda doğduğunu çünkü burayı yönetmek için yaratıldığını söylerdi. Babamla evlendi ve işte buradayız."

Gülümsüyorum. "Kiliseyi temiz tutması çok hoş."

"Evet, mantıklı. Buraya bazen sadece oturmak ve kendime gelmek için geliyorum," diyor ve sonra sıraya çöküp bana bakıyor. "Lena bulunduktan sonra saatlerce yerimi bulamadılar çünkü burada oturup ağladım ve kendimi suçlama partisi verdim. Çok kötüydü ama kendime geldim ve kardeşimin yanında durmaya hazır bir şekilde geri döndüm."

Yanına oturup elini avucumun içine alıyorum. "Sen tanıdığım en harika insansın Declan," diyorum avucunu öperek.

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Kendini biliyorsun, değil mi?"

Sırıttıyorum ama başımı sallıyorum. "O kadar da harika değilim."

"Haklısın," diyor yüzümü avuçlayarak. "Muhteşem birisin, değil mi?"

Kalbim göğsümden çıkıp bulutlara doğru uçarken beni öpüyor.

Kollarımı boynuna dolayarak öpüşmeyi derinleştiriyorum ve üzerine düşünüyorum. Beni tutarak ağzımı yalayıp yutuyor, ikimiz de birbirimizi öpmenin muhteşem ihtişamının tadını çıkarıyoruz. Eli yukarı çıkıp gömleğimin altına girdiğinde, ellerinin üzerimde olmasını isteyerek sırtımı eğiyorum. Öpücüklerimi aşağıya doğru

Yavaşça çekilmeden önce göğüslerimin vadisini kemiriyor ve o sarhoş edici mavi gözleriyle bana bakıyor.

Ceketimi kollarımdan aşağı iterek gömleğimi çıkarıyor, sonra tekrar boynumu, göğsümü öpüyor ve yavaşça sütyenimi öpüyor. Parmaklarımı saçlarına doladığımda, sütyenim kollarımdan aşağı kayarken ve ağzı göğsümdeyken başımın geriye düşmesine izin veriyorum. Dilini dolaştırıp meme uçlarımı kemirerek beni ağlatıyor ve ağzına doğru eğilmemi sağlıyor. Gözlerimi sımsıkı kapatarak, ağzını yavaşça karnımdan aşağıya, pantolonumun düşmesine doğru kaydırırken içimdeki her şeyle ona tutunuyorum.

Ayağa kalkıp önce ceketini, sonra da boxer'ıyla birlikte pantolonunu çıkarırken başını kaldırıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor.

"Pantolonunu çıkar," diyor ve ben ona soru sormuyorum ya da itiraz bile etmiyorum. Ayağa kalktım, külotumla birlikte onları da bacaklarımdan aşağı ittim.

Nişanlımın önünde çırlıçıplak durmadan önce. Bana doğru uzanıp göğsümü avuçlarken dudaklarında bir sırıtış beliriyor, beni içine çekerken gözleri yanıyor. "Göz kamaştırıcısın, *mo stór*."

Beni kollarına aldığımda nefesim kesiliyor, ağızlarımız sıcak bir kucaklaşmada buluşuyor. Onun sıcak, sert bedeninin yumuşak bedenime karşı farkındalığıyla . Parmakları tenimde dans ediyor, beni şekillendiriyor ve yoğuruyor, ağzı ise aklımı alıyor. Biraz eğilip beni arkasından tuttuğunda, beni kaldırıp kucağına oturtmadan önce kendisi otururken tutunuyorum.

Aleti karnıma bastırıyor, beni anlamsızca öpmeye devam ederken ıslak merkezim onun için damlıyor. Parmakları ıslak noktamı bulduğunda, parmağını klitorisim boyunca döndürdüğünde, ağzına karşı haykırıyorum, parmağına karşı sürüyorum, serbest bırakılmamı istiyorum. Beni ensemden tutarak yoğun bir şekilde öpüyor ve klitorisime hafifçe vurarak beni boşluğa gönderiyor. Kısa süre sonra vücudum titriyor, sarsılıyor ve kendiliğinden yanacağımdan eminim.

Bu adam bana daha önce vücudumda eksik olan her şeyi veriyor ve hayatımın geri kalanında onu doyurmak için zamanım var.

Gözlerimi kapatarak, boynumu ısırıp beni ne kadar çok sevdiğini fısıldarken orgazm oluyorum. Geri çekildiğinde, gülümserken kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum.

"Aşkım, pantolonuma ulaşabilir misin? Seni hareket ettirmek istemiyorum," diyor usulca, eli göğsümü şekillendirirken.

Arkama bakıyorum ve onlara ulaşabileceğimden eminim. Arkama yaslandım, o kalçalarımı tutuyordu, pantolonunu kavradım, ama tam yukarı çıkmak üzereyken

Ağız vajinamda ve ben . Beni tutuyor ve klitorisimi ağızına alırken başım sallanıyor ve ben haykırıyorum, topuklarım

Pew.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum ve bunun pek çok açıdan yanlış olduğuna eminim.

Ama bunu düşünmek için zamanım yok, pembe orgazm bulutlarının üzerinde , vücudum tamamen gevşemeden önce tutukluk yapıyor. vajinam bu adamı arzulamaktan zonkluyordu. Beni kolumdan tutup yukarı çekiyor ve pantolonunu çıkarmadan önce ağızımı ağızına alıyor. Ben gerçekten Sonra ne olacağını bilmiyorum ama çok geçmeden beni kaldırıyor ve ben de onun üzerine iniyorum. Beni tamamen dolduruyor, kalçalarımı hareket ettirmeye başlamadan önce parmaklarım omuzlarına girerken tüm vücudum onu sıkıyor ve bana ona nasıl bineceğimi gösteriyor.

"İşte böyle aşkım. Biraz daha hızlı, evet," diye kulağıma koçluk yapıyor, kalçalarımı daha hızlı hareket ettirirken beni sıkıca tutuyor, aleti içime girip çıkıyor, her vuruşta daha derin ve daha derin. "Evet, aşkım, evet," diyor, kontrolü ele geçirene kadar parmakları sırtımın küçük kısmını ısıyor. Ya da belki de kaybediyor çünkü kalçalarımı tutuyor ve içime doğru itiyor, vücudu benimkine çarpıyor, aleti o kadar derine giriyor ki nefesimi kesiyor. Elimden gelenin en iyisini yaparak, her itişinde haykırıyorum, o durmadan önce bu hissi seviyorum, yavaşça içime girmeden önce beni yakınına topluyor. Durduğunda, o Burnunu boynuma sokmadan önce kollarını etrafımda sıkıyor.

Derin nefesler çekiyorum, nefes almaya çalışıyorum ama bunun bile olmayacağından eminim. Her şeyimi aldı. Her şeyimi. Her bir parçamı. Yüzünü boynumdan çektiğinde gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor.

"Aklımı başımdan aldın, *mo stór*. Tamamen, bunu biliyor musun?"

Ben de gülümseyerek parmağımı omzundan dirseğine doğru gezdiriyorum. "Şu anda nefes alabileceğimi bile sanmıyorum," diye itiraf ediyorum ve o da gülüyor.

"Ama öylesin," diyor dudaklarını dudaklarıma bastırarak.

Onun öpücüklerinde kayboluyorum. Onu öperken düşünmek zorunda değilim. Sadece yok olabiliyorum.

Kendimi geri çekerek yüzünü avuçluyorum, onu vücudumdaki her zerreye seviyorum. Dudaklarını çeneme bastırmadan önce dudaklarında bir sırıtış belirliyor. Hâlâ gülümseyerek, "Kilisede seks yaptığımız için cehenneme gideceğimizi mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Gülüyor ve alt dudağıma bir öpücük daha konduruyor. Beni tekrar öpmeden önce "Ondan sonra, tekrar yapabildiğim sürece tek yönlü bir bilet alırdım" diyor. "Ve yine," diye fısıldıyor beni bir kez daha öpmeden önce dudaklarıma karşı

Daha fazla. "Ve sonra biraz daha. Sana doyamıyorum ve bunu denemeyeceğim."

"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum beni sıranın üzerine yatırıp boğazımdan aşağı öperken. "Bunu denemeni asla istemiyorum."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TWENTY-FIVE

Declan

Hepimizin bildiği gibi, Casey dişlerinin arasından yalan söyledi.

Yumruğum yanımda sıkılıyken, diğer elimle Amberlyn'in elini tutuyorum ve o otuzbircinin ağzından çıkan saçmalıkları dinliyorum.

"Lena'yı çok sevdim," diye iddia ediyor. "Ona asla tecavüz etmedim. O gece yatmadık bile. Söylediklerini aldım; onunla başka bir şekilde nasıl evleneceğimi . Her zaman yaptığım gibi onu kapıya bıraktım ve Her zaman yaptığım gibi arabayı sürdüm. Sonra bir baktım, ona tecavüz etmekle suçlanıyorum ve o andan itibaren O'Callaghan ailesi benimle uğraşmaya başladı. Beni hep küçük düşürdüler, adımları çamura buladılar, herkesin içinde geldiler ve beni mahvetmeye çalıştılar."

Savunma "Kendinizi tehdit altında hissettiniz mi?" diye sordu.

O herifin yüzünde korkmuş bir ifade belirlediğinde, onu istiyorum, özellikle de "Evet, tabii ki. Onlar zengin. İnsanları ortadan kaldırma yöntemleri var."

Ben başımı sallarken babam alay ediyor; Lena bile gözlerini deviriyor. "Seni ortadan kaldırmayı hiç denediler mi?"

Başını salladı. "Evet. İhtiyar O'Callaghan bana birçok kez ödeme yapmayı teklif etti. Kasabayı terk yoksa Lena ile ilgili davayı tekrar açacağını söyledi. Ben masumum ama onlar devam ediyor. Hiçbir suçlama yapılmadı, o yüzden neden bunun için yanmam gerektiğini düşünüyorlar anlamıyorum."

"Amberlyn Reilly'yi vurduğunuz iddia edilen gece ne oldu?"

Başını sallıyor ve ben de onun tiyatrosuna gülmek istiyorum. Düpedüz acınası. Gözlerinden yaşlar süzüldüğünde, ayağa kalkıp ona saçmaladığını söylememek için kendimi zor tutuyorum. Bu tamamen delilik!

"Siktiğimin otuzbircisi," diyor Kane arkamdan ve ben ondan tamamen öğrenerek başımı sallıyorum.

"Onu incitmek istememiştim. Amberlyn'i seviyorum."

Amberlyn bana bakıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Aşk mı? Bu herifin farklı bir aşk anlayışı var.

"Çıktık ve mutluyduk. Declan'ın onu benden çalmadığını söylüyor ama o çaldı. Parasını kızın yüzüne ve kız gidici oldu. Tabii ki, mücadele eden bir sanatçı yerine zengin bir adamı, bu ülkenin lanet olası prensini seçecekti."

Kane alay ediyor ve ben de fikirdeyim. Bu adam aklını kaçırmış.

"Kalbim kırılmıştı, hatta perişan olmuştum. Onu geri kazanmaya çalıştım, ama o

Buna katlanamazdım," diyor ve yüzünü silmek için duraklıyor. Derin bir nefes çekerek avukatına bakıyor ve şimdiye kadarki en acınası ifadeyle, "Lena'yı sevmekten asla vazgeçmedim, onu hala seviyorum. Amberlyn'i bir ribaund olarak kullandığımı fark ettim, bu yüzden Lena'ya ulaştım ve o da geldi.

Birbirimize aşkımızı itiraf ettik ve birlikte kaçacaktık, sonra Declan çıktı ve gitmemi söyledi. Ve Lena'nın her zaman yaptığı gibi,

Kardeşini dinliyor ve beni terk ediyor. Amberlyn orada durmuş bana değersiz biriymişim gibi bakıyordu ve içimden bir şey koptu. Kendimi bile kontrol edemiyordum. Ben asla birini öldürmeye çalışmazdım. Bunu asla yapmam.

Asla," diye ellerini kaldırarak yalvarıyor. "Sonra ne olduğunu bile bilmiyorum. Evde uyandım ve sonra polis geldi, bir kızı vurduğumu söylediler. Bunu asla yapmam," diye ağlıyor. Ve Amberlyn'e baktığında, yemin ederim, eğer bakışlar öldürebilseydi, ölmüş olurdu. "Asla yapmazdım."

"Ama senin yaptığını söylüyorlar."

"Ben orada değildim. Zihinsel olarak ben değildim. Aklımı kaçırmışım" diye ağlıyor ve sonra . kadar çok ağlıyordu ki, boktan bir piç olduğunu bilmesem ona inanırdım. Jüriye baktığımda görüyorum ki

Bazıları gözyaşlarını siliyor ve ben onların aptal olduğunu haykırmak istiyorum. Hepsiyle oynuyor. Uyanın artık! O lanet bir yalancı!

"Yani kurban sen misin?"

"Hastayım. Beni mahvettikleri için kafadan hastayım" diye yalvarıyor ve hepimiz inanamıyoruz.

Bu gerçekten oluyor mu? Ona bir kutu mendil uzatan avukat, hâkime bakmadan önce omzunu sıvazlar. "Elimde başka bir şey yok."

Savcılık avukatı otomatik olarak ayağa kalkıyor ve Casey'ye bakmadan önce ellerini cebine sokuyor. Bir şey için heyecanlanıyor ve bunun ilk duruşması olmadığı anlaşıyor.

Saldırmaya hazır.

"Açıklayın bana Bay Burke," der ve Casey başını kaldırıp onu izlerken gözleri kızarır. "Bayan O'Callaghan ve Bayan Reilly'ye aşık olduğunuzu söylüyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Lena gelen en güzel şey." "Hmm, bunu ona neden hiç söylemedin?"

"Yaptım, her zaman."

"Yani yalan mı söylüyor?"

"Evet, o ailenin yaptığı şey bu. Yalan söyler ve aldatır."

"Hmm, bu çılgınca çünkü bu aileyi çok uzun tanıyorum. Viskilerini harika hale getirmek için çok çalışmadıkları zamanlarda topluma yardım ediyorlar. Partiler veriyorlar ve herkesi davet ediyorlar. Cömertler. Son duyduğuma göre Brighton İlkokulu için yeni bir kütüphane inşa ediyorlarmış. Annenizin evde kalması için de para ödediler, bu yüzden üzgünüm ama onları yalancı ya da hilekar olarak görmüyorum."

Casey'nin annesini duyunca ağzı açık kalıyor ama hemen toparlanıyor ve başını sallayarak "Muhtemelen acımdan, iyi görünmelerini sağlamak için!" diyor.

"Hmm, belki, ama yine de," diye mırıldandı ama sonra muhtemelen savunma itiraz etmek üzere olduğu için hızla başka bir cümleye başladı. "Silahı çıkardığınızı ya da tetiği çektiğinizi hatırlamadığınızı söylemişsiniz, değil mi?"

Casey yukarı baktı ve içimden bir ses bana olduğunu söyledi. Savcılığın heyecanlandığı şey buydu.

"Hayır, bilmiyorum."

"Silahı neden aldın? Büyükbabanın eski tabancası mı?"

"Um," diyor Casey, duraksayarak. Babam bacağıma vuruyor ve Kane omzumu sıkıyor. Amberlyn , biz onun cevap vermesini beklerken koltuğunun kenarında oturuyor. "Korunmak için tabii ki."

"Ne için koruma? Mayo'da silah taşımak yaygın değildir. Ben .
bir tane var ve kötü adamları hapse atıyorum. Bu insanları biraz kızdırıyor."

Casey çılgınca avukatına bakarken mahkeme salonu gülüyor. Savcı onun görüş alanında durur, gülümser ve tekrar sorar: "Lütfen bana O'Callaghan malikanesine neden silahla gittiğini söyle. Kullanmayı planladın mı?"

"Hayır," kaçırdı. "Korunmak içindi. Bende olduğunu bile unutmuşum."

Savcılık bir an için bir şey söylemiyor ama sonra ellerini tekrar ceplerine sokuyor. "Korunmak içinse, onu kullanmak istemenize ne sebep oldu sizce?"

"Bilmiyorum; ben değildim."

"Hmm, ama söylemiştin. Neden silahı çıkarıp masum bir kızı vurduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Declan O'Callaghan'dan nefret ve silahı herkesten korunmak için değil de Declan ortaya çıkarsa onu öldürebilmek için bulundurduğun için olabilir mi? Bu da eylemlerinizin kasıtlı mı? Silahı zarar verme niyetiyle mi aldınız?" "Hayır, asla" dedi.

"Ya da belki de aslında Lena'yı öldürmek içindi? Belki de o aradan çıkınca tüm tecavüz suçlamaları ortadan kalkacak ve sen de hayatını yaşayabileceksin. Çünkü dediğim gibi, Mayo'da kimse silah taşımıyor, yani yasal olarak silah taşımak için ruhsatlı olması gerekiyor. Büyükbaban çok eski olduğu için silahını kaydettirmemişti, dolayısıyla kimse silahın izini sana kadar süremezdi. Yanılıyor muyum?"

Vay be. Bunu hiç düşünmemiştim. Lena'ya baktığımda, kucağına bakarken gözlerinin yaşlarla dolduğunu görebiliyorum. Amberlyn elini onun elinin içine sokuyor ve Lena ona sulu bir gülümseme veriyor.

"Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Bunların hiçbirini." Amberlyn başını sallar. "Ben de, ama o yaptı."

"Evet," diyor başını sallayarak ve yüzünü silerek Casey'ye bakıyor. Tekrar kürsüye baktığımda Casey'nin avukata baktığını görüyorum, ağzı açık, gözleri kocaman. Lanet yüzündeki suçluluk duygusunu görebilirsiniz. Kabul etmezse kız kardeşimi öldürecek, ya da belki beni, kim bilir. Ama o otuzbirinci aklını kaçırmamıştı; ne yaptığını biliyordu. O lanet olası bir psikopat.

"Asla yapmam," diye söz veriyor Casey. "Onu seviyorum."

"Elbette var," diyor savcı. "Elimde başka bir şey yok."

Dört saat sonra mahkeme salonundan çıktığımızda hepimiz çok mutluyduk. Jürinin ne yaptığından emin değilim, pasta mı yiyorlardı ne, ama oybirliği ile karar verdiler.

Casey Burke suçluydu.

Onu mahkeme salonundan çıkarırlarken yaptığı gösteri neredeyse komikti. Etrafta çırpınıyor, çığlık atıyor ve ağlıyordu. Kız kardeşimi seven biri olarak ona hiç bakmadı ya da normal bir insan gibi ondan af dilemedi ama hepimiz onun bir yalancı olduğunu biliyoruz.

Arabada giderken Lena ve Micah dışında hepimiz gülümsüyorduk. Ne oldu bilmiyorum ama jüriyi beklerken mola sırasında birlikte gittiler. Geri döndüklerinde, o bizim arkamızda otururken, annem de onun yanında oturdu. Çok kavga ettiklerini görmedim ama genelde çabuk barışırlar, umarım bu sefer de öyle olur. Aptal olabilir ama iyi bir adamdır.

Eve döndüğümüzde içki ve tatlı için oturma odasında toplandık. Annem, Bayan Maclaster, Amberlyn ve Fiona pencere oturmuş hararetli bir şekilde konuşurken, babam, Bay Maclaster, Kane ve ben viskimizi yudumlayıp dava hakkında konuşmaya devam ediyoruz. İnaniyorum ki savcılık o küçük ayrıntıları yakalamasaydı Casey kurtulabilirdi. Adamı öpmek istedim ama onun yerine elini sıktım ve kendisini bekleyen röportajları yapmak üzere uzaklaşmadan önce ona en büyük viski şişesini vaat ettim.

Babam, "Oğlum bana sana burada, içki fabrikasında ihtiyacımız olduğunu söyledi," Bay Maclaster gülüyor.

"Declan'a olmayacağını söyledim. Zamanım yok." "O zaman belki yarı zamanlı?" Acımasızca soruyorum.

Başını sallarken yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Karımla konuşmama izin ver, olur mu?"

"Hiç olmamasından iyidir," diyor babam. "Cathmor'un beta testlerini neredeyse tamamladığını duydum. Her şey yolunda."

"Bu çok iyi bir viski. İyi satacağını hissediyorum," diyor Bay Maclaster ve ben sessizliğe gömülüyorum.

"Katılıyorum. Harika işler başaracak," diyor babam ve bana kendinden emin bir sırıtış gönderiyor.

Kane içkisine kadeh kaldırarak, "Evet, öyle olacak," diye ekliyor. Hepimiz kadehlerimizi birbirimizinkiyle buluşturuyoruz ve yudumlamadan önce başımla teşekkür ediyorum ama annemin dikkatimi çeken bir şey söylediğini duyunca duraksıyorum.

"Yakın zamanda değil," diyor Amberlyn gülerek. "Biraz yaşamak istiyoruz, sadece biz."

Annem Amberlyn'i başından savarken gülüyor. "İvor ve ben evlendik ve iki ay sonra Declan'a hamileydim. Burada çok çabuk bebek sahibi oluyoruz."

Kaşlarımı içeri çekerek bulundukları yere doğru ilerliyorum ve elimi Amberlyn'in omzuna koyarak, "Pekala, bekleyeceğiz. Önce okulu bitirmek istiyorum."

"Üniversite mi? Üniversiteye mi gidiyorsun?"

"Anne, bırak öyle olsun," diyorum, bu konuşmayı onunla yapmak istemediğim için.

Buradaki herkes, onu ilgilendiren bir şey değil zaten. "Onun da dediği gibi biraz bekleyeceğiz. Birbirimizin tadını çıkarmak istiyoruz."

"Peki, ne kadar sürecektir?" diye soruyor, yüzü hayal kırıklığıyla dolu. Bu bakıştan nefret ediyorum ama omuz silkiyorum.

"Emin değilim. Hazır olduğumuzda. Henüz hazır değiliz." "Belki düğün zamanı geldiğinde hazır olursunuz."

Amberlyn gülüyor. "Bu bir buçuk ay içinde. Bundan şüpheliyim. Önce okulu bitirmek istiyorum."

Annem bana bakıyor ve ben de avuçlarımı yukarı kaldırıyorum. "Bunlar onun istekleri ve benim için sorun değil. Çocuğuma ilgi gösterebilmek istiyorum. Çocuklarımızı dünyaya getirmeden önce kendi yerimizi bulalım."

"Peki o zaman," diyor başını sallayarak ve ayağa kalktığı anda Amberlyn'in omzunu sıkarak bana bakmasını sağlıyorum.

"Sanırım anneni yine kızdırdım," diye fısıldıyor ve ben gülüyorum. "Son kez olmayacak, değil mi?"

Onu öpmek için eğildiğimde biri elimi tutuyor. Ağzımı onunkinden ayırıp döndüğümde Lena'nın orada olduğunu ve gözlerinde yaşlar olduğunu görüyorum. Başını hızlıca sallıyor ve kütüphaneyi işaret ederek başını sola doğru sallamadan önce bir sonraki cümlemi durduruyor.

"İzninle aşkım," diyorum ve Lena'yı odadan çıkarken takip etmeden önce Amberlyn'i bir kez daha öpüyorum. Kapı kapandıktan sonra dönüyor ve gözyaşları akmaya başlıyor.

yüzüne hücum etti. "Lena, sorun ne?" Kollarından tutarak soruyorum. "Yaralandın mı?"

"Hayır, sorun da bu." "Ne?"

"Micah'dan ayrıldım."

Şaşırmış bir halde sallayarak "Affedersiniz?" diye sordum.

"Ona gitmesini, onunla evlenmeyeceğimi söyledim."

Boğazımdaki yumruyu yutarak kollarını sıkıyorum. "Neden? Lütfen o otuzbirciyi hâlâ sevdiğini ve onu bekleyeceğini söyleme."

Başını sallarken gülüyor. "Kesinlikle hayır!" "Oh,

Tanrıya şükür, o zaman neden?"

"Micah'ı sevmiyorum."

Kafam karıştı, "Ne?" diye sordum. Gerçekten mi?"

"Hayır, öyle bir şey yaptığımı bile sanmıyorum. O sadece kolay bir çıkış yoluydu ve şimdi çıkış yolu istemiyorum. İstedğim hayatı yaşamak istiyorum. Amberlyn ile yaşadığın aşkı istiyorum. Uğruna ölebileceğim bir aşk. Biriyle evlenmek istemiyorum çünkü bu benim için uygun."

"Bu asla iyi bir sebep değil," diye kabul ediyorum ama sormak zorundayım.

"Emin misin?" "Evet."

"O zaman seni destekliyorum," diye söz veriyorum ve o da gülümsüyor. "Annem çıldıracak."

"Evet," diyorum gülerek. "Seni vazgeçirmeye çalışacak." "O zaten gitti."

"Vay canına, tamam, ama Noreen O'Callaghan'ın gazabına hazır olun."

Başını sallarken dudağını ısırıyor. "Ama doğru şeyi yapıyorum, değil mi?"

Ona sıkıca sarıldım ve alnından öptüm. "Evet, eğer onu sevmiyorsan, onunla evlenme."

Emin olamayınca bana baktı. "Ama belki bir gün yapabilirim."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır," diyor otomatik olarak, sırtımama ve ona daha sıkı sarılmama neden oluyor. "O zaman doğru yapıyorsun, aşkım. Endişelenme, tamam mı?"

"Tamam."

Onu kollarımda tutarken, yaşadığı tüm o saçmalıkları ve Micah'nın onu bu durumdan kurtaracak kişi olduğunu düşündüğümü düşünmeden edemiyorum. Belki de onun bir rol oynaması gerekiyordu ama gerisini Lena halledecekti. Yine de iyi olacak. O güçlü bir kız; iyi olacak.

Özellikle de o salak önümüzdeki on dört yıl boyunca hapiste olacağından.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TWENTY-SIX

Amberlyn

Lena onlara Micah ile yollarını ayırmaya karar verdiklerini söylediğinde Bay ve Bayan O'Callaghan'ın çılgına döndüğünü söylemek hafif kalır.

Sanki kederin beş aşamasından geçiyorlardı.

İlki inkârdı. Ona inanmadılar; Bayan O'Callaghan onu aramaya çıktı, sürekli onu aradı. Bu oldukça çılgıncaydı. İkincisi öfkeydi. Lena'yı parçalara ayırdılar ve ona hayatının en büyük hatasını yaptığını söylediler. Micah eski bir aileden geliyordu, harika bir koca olacaktı, vesaire, vesaire, vesaire. Sonra üçüncü aşamaya geçmeye karar verdiler, pazarlık. Bayan.

O'Callaghan Micah'yı geri getirecek her türlü durumu , Bay O'Callaghan da onu sevmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Ne olursa olsun, dinlemiyorlardı. Bayan O'Callaghan dördüncü aşamaya geldi ve Lena'ya Micah'yı geri alması için yalvarmaya başladı.

Declan sonunda devreye girmesi gerektiğine karar verdi çünkü Lena'yı dinlemiyorlardı. Tanrı kalbini korusun, o kadar çok ağlıyordu ki, kendisini dinlemeleri için yalvarırken burnundan sümükler akıyordu. Micah'ı sevmediğini söylüyordu. Declan otoriter bir rol üstlenip onlara bunun böyle olacağını söylerken ona sarıldım, kalbim kız için parçalanıyordu. Micah'la birlikte olmayacaktı ve bu sondu.

Bu da son aşama olan kabullenmeye götürdü. En azından Bay O'Callaghan kabul etti. Bayan O'Callaghan'ın hâlâ Lena'yı düzeltmenin bir yolunu aradığına eminim. Çılgınca. Olayın üzerinden üç hafta geçti ve evde işler hala çok gergin. Lena odasından pek çıkmıyor ve Bayan O'Callaghan da çıkmıyor. Tabii ki Declan ve benim yanıma gelmek dışında. Müstakbel kayınvalidemin bana arkadan gerektiğinden eminim. Bu beni delirtiyor ama düğünümüz için geri sayıyorum. Ondan sonra bu tımarhaneden kurtulacağım.

Bayan O'Callaghan'ın bizi basması ve bu düğünle beni delirtmesi arasında, o burada dikte etmeye çalışırken düzgün bir hayat yaşayamayacağıma oldukça ikna oldum. Lena'ya yaptığı gibi, benim üzerimde de denedi. Nasıl giyineceğimi, nasıl davranacağımı, ne yapacağımı ve hatta ne zaman çocuk sahibi olacağımı. Üzgünüm ama üzgün değilim, bununla uğraşamam. Bugün olduğu gibi, burada durmuş, benim için seçtiği kıyafetlere bakıyorum ve ağlamak istiyorum. Bu çirkin, sade çay elbiselerinden, ayaklarımı acıtan lanet ayakkabılardan ve her zaman çok düzgün olmaktan çok yoruldum. Çaya gitmek bile istemiyorum ama hayatımı kolaylaştırmaya çalışıyorum.

Mutlu bir Bayan O'Callaghan, Declan'a söylenmiyor demektir.

"Gitmene gerek yok," diye sesleniyor Declan yataktan. Görkemli bir şekilde çıplak, sadece çarşaf yaramaz kısımlarını örtüyor, az önce sevişmemizle yatağı ateşe verdiğimiz yerden. Daha önce acemiymdim ama şimdi öğreniyorum ve dokunuşlarımla vücuduna şarkı söyletebiliyorum. Ona gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Gitmezsem yer," diyorum, kollarımı karnımın üzerinde kavuşturup hangi elbiseyle kendime işkence etmek istediğime karar vermeye çalışıyorum.

"Bu doğru, ama umurumda değil. Belli ki gitmek istemiyorsun."

"İstemiyorum."

"Yapma o zaman," diyor, doğruluyor ve beni üstüne çekiyor. Popomu kavrayarak kendini içime bastırıyor, yüzünde bir sırıtiş beliriyor. "Benimle yatakta kal."

O boynumu kemirirken ben saate bakıp gülüyorum. "Ne için, on dakika mı? Bu sabah bir toplantın var."

Boynuma doğru inliyor, bana bakmak için geri çekilmeden önce hafifçe ısırıyor. "Tamam. Toplantıya gideceğim ve döndüğümde seni bu yatakta, çıplak istiyorum."

Alay ediyorum. "Yani bütün gün yatakta çıplak yatıp seni beklememi mi istiyorsun?" Sırıtışı büyüyor. "İşte bu beni bütün gün sıcak tutacak bir hayal, değil mi?"

Dudaklarıma sert bir öpücük kondurmadan önce beni ters çevirip üstüme çıkıyor. Geri çekilip gözlerimin içine bakmadan önce ağzımın kenarını öpüyor. "Mutlu musun aşkım?"

Ona sırtıyorum. Gözleri parlıyor, yüzü kızarıyor ve ben onu ne kadar çok sevdiğime inanamıyorum. Her şeyi tüketiyor. Hayatı değiştiriyor. Vay canına, bu son düşünce daha doğruymuş. Yüzünü kavrarken, ona yalan biliyorum. "Sen ve ben olduğumuzda öyleyim."

Elime doğru eğiliyor, elime yaslanırken kirpikleri yanaklarını öpüyor. "Hâlâ seni deli ediyorlar mı?"

"seks yaparken annenin bizi basmasından endişe etmek hoşuma gitmiyor."

"Evet, onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama bunun kendi hatası olduğunu düşünmüyor."

Evlenene kadar beklemediğimiz için bizim suçumuz. Görünüşe göre evlendiğimizde buraya gelmeyecek."

"Buna inanmıyorum," diyorum hemen ve o da gülümsüyor.

"Yapacağını düşünmemiştim," diyor ve bana bakmadan önce avucumu öpüyor.

"Bu evden taşınmayı gerçekten istemiyorum."

"Biliyorum," diyorum dudağımı ısırarak. "Ama kalabileceğimi sanmıyorum." "Bu bir sorun."

"Öyle."

"Yani hala taşınmak istiyor musun?"

"Ben yaparım. Kendi mobilyalarımızı alalım ve bir evi evimiz yapalım."

Yataktan kalkmadan önce burnundan derin bir nefes çeker. O Havluya uzanıp omzuna atıyor. Bana bakıyor ve ben de onu içime çekerken gülümsüyorum. Ondan bunu istediğim için kendimi kötü hissediyorum. Yanlış mı? Fiona ile konuşmam gerekecek. Yarın nedime elbisesini seçeceğiz. Geleneksel bir gelinlik giymesini istemedim; daha sonra bir baloda ya da başka bir yerde giyebileceği bir gelinlik olsun istedim. İkimiz de okula kayıt yaptırmakla ve sonra da başlamakla meşguldük, bu yüzden bunu yapabileceğimiz ilk gün bugün.

Düğünden üç hafta önce.

"Duşa girmem lazım, ama sonra konuşuruz?"

Başımı sallayacağım ama bunu yapamadan kapı çalınıyor ve ardından açılıyor, Bayan O'Callaghan kafasını içeri uzatıyor. Battaniyeyle üzerimi örtüyorum, Kadın gülerken Declan ters ters bakıyor ve "Declan, aman Tanrım, oğlum, üzerine bir şeyler giy" diyor.

"Anne! Farkında mısın bilmiyorum ama burası benim odam, bizim . Çıplak olacağız. Şu lanet kapıyı çal ve bekle!"

Ona el sallarken gülmeye devam ediyor. Bir parçam bizi yakalamaktan hoşlandığını düşünmeye başlıyor. "Ah, iyisin. Seni daha önce çıplak görmüştüm." "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor havluyu beline bağlarken. "Neye ihtiyacın var?"

"Amberlyn'in ne zaman çay içmeye geleceğini kontrol ediyorum," diyor bana bakarak.

Cevap vermeye gidiyorum ama Declan benden önce . "O gitmiyor. Çok yorgun anne, çalışmak, okula gitmek ve düğünü planlamak onu yoruyor. Bu sabah biraz daha uyuyacak."

Onu normalde öptüğümünden daha çok öpmek istiyorum.

"Hayal kırıklığına uğradım," diyor ve sanki onun söylediğinin tam tersini yapacakmışım gibi bana bakarak dudağını dışarı çıkarıyor.

Ben değilim.

"Evet, çok kötü. Şimdi lütfen gidin."

"Declan!" diye azarlıyor ama Declan başını sallıyor.

"Ben çıplağım, nişanlım zar zor giyinmiş. Bırak bizi anne. Kapıyı çalmaya başla."

Kapıyı kapatmadan önce, "İnsanların içeri girmesini istemiyorsan kapıyı kilitle," diyor. Sanırım bir şey anlatmak için gidip kapıyı kilitliyor ve dönüp bana bakıyor.

"Seni yatağa götürmek üzereyken hatırlat da şu lanet kapıyı kilitleyeyim!" O banyoya yönelirken gülüyorum ama banyoya varmadan önce sesleniyorum, "Ya da taşınabiliriz. En azından o zaman her yüzeyde seks yapabiliriz ve kimse bir şey söyleyemez."

"Ah, annemi tanıyorum, sırf bizi görmek için o kadar yolu gelirdi."

Kapı kapanıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Muhtemelen haklıydı ama eminim bu kadar çok olmazdı. Kapı tekrar açıldığında bana ve "Ama bunu düşüneneğim, tamam mı?" diyor.

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Ağzı yan tarafa doğru çekiliyor ve sonra kapı kapanıyor. Orada uzanırken biraz ikilemde kalıyorum. Bir yanım Declan'la kesintisiz birlikte olabilmek için gitmek istiyor ama diğer yanım onun da mutlu olmasını istiyor.

Biraz uyudum ama uyandığımda yatakta çıplak kalamıyorum. İnternetten okulumu kontrol ediyorum ve Fiona'ya mesaj atıyorum ama bana vermiyor. Declan'ı rahatsız edemeyeceğimi biliyorum. Bütün gün toplantıları var ve sanırım amcam da bugün içki fabrikasına gelecek. Declan bunun için gerçekten heyecanlıydı. Giyindikten sonra kütüphaneye gitmeye karar veriyorum. evi biraz. Burada yaşamaya başladığımdan beri sadece bir oda gördüm, o da Declan'ın odası. Burayı kontrol etme zamanı.

Belki kimsenin bilmediği bir oda bulabilirim, böylece nişanlımla huzur içinde seks yapabilirim.

Şaka yapıyorum.

Sayılır.

Kütüphanede iki saat geçirdikten sonra, tekrar okumak istediğim bir yığın kitap buluyorum. Onları kapının yanındaki sepete koyup üst kata çıkmak için dışarı çıkıyorum ama daha gidmeden biri beni durduruyor.

"Bayan Reilly, bunları odanıza götüreceğim."

Sepete uzandı ama ben tuttum. "Hayır, sen iyisin. Ben yaparım."

"Gerçekten sorun değil," diye beni bilgilendiriyor. "Bu benim işimin bir parçası."

Adı Annabelle ve neredeyse benim personelim sayılır. Bana atanan kişi o ve size el pençe divan durmak isteyen birine sahip olmak gerçekten çok garip. Tatlı biri ve onun arkadaşlığından hoşlanıyorum ama benim için bir şeyler yapacak birine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.

Ayrıca, neden bu işi seçtiğini gerçekten anlamıyorum. Başka bir şey yapamaz ? Okula gidemez miydi? Kendi başlarının çaresine bakabilecek durumda olan bir aile için çalışmaktan başka her şey. Ama sonra, ben kimim ki

Onu yargılamak mı? Declan bir keresinde bana buradaki personele çok iyi ödeme yapıldığını ve tüm sosyal haklardan faydalandıklarını söylemişti. Yani o çok mutlu olabilir ve ben burada onu yargılıyorum. Ne kadar da hatalıyım.

Sepeti ona verirken sırtışıım büyüyor. "Evet, tabii ki. Teşekkür ." " ederim.

İyi günler, duydun mu? Bir şey olursa bana haber ver.

bir şeye ihtiyacım var."

Yukarı çıkmak için döndüğünde "Tamam, teşekkür ," diyorum. Bunun beni iyi hissettirdiğini, hoşuma gittiğini söylemek istiyorum ama söylemiyorum. Nefret ediyorum. Çaprazlama

Kollarımda, evin içinde yürürken, her odayı keşfederken ve etrafta dolaşırken kendimi tutuyorum. Malikane çok büyük ve her oda bakılacak her türlü güzel şeyle dolu. İster bir kitap, ister muhteşem bir tablo ya da Declan ve ailesinin güzel resimleri olsun, birkaç saat boyunca tamamen eğlendiğimi fark ediyorum.

Ta ki Bay ve Bayan O'Callaghan'ın katındaki oturma odasına ulaşana kadar.

girdiğimde, tıpkı Bayan O'Callaghan gibi, çok pahalı ve çiçeksi bir parfüm gibi görünüyor. Buranın onun oturup her şeyden uzaklaşmak için kullandığı oda olduğunu düşündüm.

Her yere dağılmış kitaplar var, hatta örgü örmek için küçük bir yer bile var.

Bilgisayarlı bir masa ve yığınla evlilik kitabı var. Bu olmalı

düğünümü planladığı yer. Masasına gidip kitapların her birine bakıyorum ve masasındaki kimi arayacağıma dair notlara ve küçük notlara gülümsüyorum. Bunu neden kendisinin yaptığını merak ediyorum. Neden her şeyi yapması için birini tutmuyor?

Masanın arkasındaki sandalyeye oturup kitaplardan birine uzanıyorum ama gözüme bir şey takılınca duraksıyorum.

Bu bir resim.

Annemin bir fotoğrafı.

Ona uzanırken birkaç kez göz kırpyorum, gördüğüm şeyi gerçekten görüp görmediğimi anlamaya çalışıyorum. Ama öyle. Annem tüm genç ihtişamıyla karşımda. On altı yaşından büyük olamaz, çok taze yüzlü ve mutlu. Kolları en yakın arkadaşı olduğunu bildiğim Marla'ya sarılmış. Annem yirmi bir yaşındayken bir araba kazasında ölmüştü ve başlarını belaya soktukları tüm hikayeleri hala hatırlayabiliyorum. Bu resmi bile görmüştüm. Örgü ördüğü sandalyesinin yanındaki masanın üzerindeydi.

Bayan O'Callaghan'da ne var? "Amberlyn?"

Gözlerimde biriken yaşların arasından başımı kaldırıp odanın öbür ucundaki Bayan O'Callaghan'a bakıyorum.

Resmi çevirerek ayağa kalktım ve "Neden annemin fotoğrafı var sende?" diye sordum.

Ellerini eteğinin ön kısmında gezdirmeden önce bir resme bir de bana bakıyor. Onu tanıdığım kısa süre içinde, bunun onun gergin bir tiki olduğunu biliyorum, ama gergin olup olmadığı konusunda endişelenmiyorum. Annemin fotoğrafının neden onda olduğunu bilmek istiyorum.

Bana doğru gelerek resme uzandı ve yere bakmadan önce onu benden aldı. "Resimlerle ilgili en güzel şey nedir biliyor musun? canım?"

Devam etmeden önce bana bakmıyor ya da cevap vermemi beklemiyor: "Her şey olduğu yerde duruyor. Zaman geçmiyor. Anında sizi o ana geri götürüyor. Bu fotoğraf otuz yıl önce benim tarafımdan çekildi. Bunu çektikten sonra Ciara'nın göle atladığını ve başını bir taşa çarptığını hatırlıyorum. Marla ve ben ağlayıp dururken üç dikiş atılması gerekti." Resme bakarken yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Çok endişelendik, görüyorsunuz. Birden bayıldı ve aman Tanrım, annesi çok üzüldü, benim annem de öyle çünkü O'Callaghan gölünde yüzmememiz gerekiyordu. Çamaşır yıkıyor olmamız gerekiyordu ama sıkıldık ve Ciara beni ikna etti."

Parmağını resmin üzerinde gezdiriyor ve bir iç geçiriyor. "Bu çok komik Çünkü Ciara, yaralanmasına rağmen bunun olması gerektiğini çünkü eğer yaralanmasaydı Bay O'Callaghan'ın Ivor'la hastaneye gelmeyeceğini ve bizim de asla aşık olmayacağımızı söyledi.

"O zamanlar üç silahşördük. Yaptığımız her şey birlikteydi ve asla ayrılmayacağımıza söz vermiştik. Ama Ivor bana aşık olduğunda, gözünün önünden ayrılmamaya karar verdi. Başlarda Ciara ve Marla'nın orada olması onu rahatsız etmedi ama bu çok zordu. Üçümüz birlikteyken, sadece biz vardık, başka kimse yoktu ve Ivor'u da dahil etmeye çalıştım, ama o çok sessizdi, çok sertti, ama onu seviyordum.

"Bana onlarla kendisi arasında bir seçim yapmamı söyledi. Ciara ve Marla'yı seçmeye niyetliydim ama annem beni vazgeçirdi. Fakirdik, görüyorsunuz, çok fakirdik ve çok kârlı bir viski işinin zengin bir varisi beni istiyordu. Bunu geri çeviremezsin. Ben de Ivor'u seçtim. Onlara söylediğimde kalplerini kırdım. Marla benden nefret etti ama Ciara beni anladığını söyledi. Kalbimin sesini dinlemem gerektiğini. Her zaman çok iyi bir ruhu vardı, hemen sevdiğiniz ruh."

Orada oturmuş onu dinlerken dudağım titremeye başlamıştı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü çünkü o haklıydı. Annem güzel bir ruhtu, ama Noreen O'Callaghan gibi biriyle arkadaş olabileceğine inanmakta çok zorlanıyorum.

"Onlarla iletişim halinde kalmaya çalıştım. Marla, onlar yerine bir erkeği seçtiğim için benden nefret ettiğinden pek değil, ama Ciara'ya mektuplar gönderdim. Ama bir kez Ivor ve

Nişanlandım, çok zor oldu. Bir O'Callaghan kadınından beklenen çok şey var."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldanıyorum ve sonunda bakışlarımla buluşuyor.

Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Erkeğimizi kaldıran, en karanlık anında bile onu seven, bebekler doğuran ve partiler planlayan kişi olmalıyız. Arkadaşlarımızla dışarı çıkamıyoruz, istediğimizi yapamıyoruz. Bu bizimle ilgili değil; bu onları."

Başımı sallıyorum, kanım kaynıyor. "Declan ve benim aramda işler böyle yürümüyor."

"Belki o kadar değil ama bir gün olacak."

"Hayır, olmayacak," diye karşılık veriyorum ve olmayacak. O bana bunu yapmaz. "Babasını idolleştiriyor. Onun gibi olmak istiyor. Ben de senin gibiydim. Bir babam vardı.

ama aşkın bunu benden almasına izin verdim."

Bakışlarını tutarak başımı sallıyorum. "Onu sevebilir ve hâlâ kendim olabilirim." "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor üzgün bir şekilde, başını sallayarak

Ben. "Bebeğin olduğunda Declan'ın çalışmanı isteyeceğini düşünüyor musun?" soruyor ve ben ona cevap vermiyorum. Onun ne düşündüğü umurumda değil. Declan çalışmayacak.

bana istemediğim bir şeyi . "Hayır, yaptırmayacak. Sence çalışan ve üniversiteye gitmen onun için sorun olur mu? Hayır, değil ama bunu seni sevdiği için yapıyor ve seni kaybetmek sadece onu değil, içki fabrikasını da kaybetmek anlamına gelir."

"Bu doğru değil. Beni seviyor ve ne hissettiğimi önemsiyor," diye karşılık veriyorum ama o çoktan başını sallamaya başlamış bile. Beni zayıf olduğum yerden nasıl vuracağını nereden biliyor? Bunu neden yapıyor? Bunu sorduğumda, avuçlarını bana doğru tutarak başını sallıyor.

"Sana bir şey yapmak istemiyorum canım. Seni uyarmaya çalışıyorum. Ben de senin gibi . Ivor çok çekiciydi, beni seviyordu ve ne istediğimi önemsiyordu."

Ayağa kalkıyorum, ona ters ters bakarken sandalye arkama düşüyor. "Bundan şüphem yok ama sen ona boyun eğdin. Arkadaşlarını bıraktın, annemi! O yüzden lütfen bana Declan'ın bana nasıl davranacağından bahsetme."

Yavaşça başını sallıyor. "Özür dilerim," diyor usulca.

"Öyle olmalısın. Ne cüretle beni Declan'la karşı karşıya getirmeye çalışırsın?"

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Yaptığım şey bu değil. Seni uyarıyorum Amberlyn. Evlendikten sonra onu sevdiğin için hiçbir yere gitmeyeceksin. Çok geçmeden, o size en iyisini söyleyeceği için görmezden gelmeye razı olduğunuz şeyler birbiri ardına gelmeye başlayacak. Bu bana da oldu.

Her ne kadar benim yaşadıklarımı senin de yaşamayı istemesem de, oğlumun senden başka kimseyle mutlu olamayacağını da biliyorum."

"Bana bunu yapmayacak," diyorum ve bakışlarını tutarken gözyaşlarım bir kez daha yüzümden aşağı yuvarlanmaya başlıyor.

Annemi tanıdığı ve bana söylemediği için mi bilmiyorum.

Ya da arkadaşlığına ihanet , ya da ödümü kopardığına, ama duygularım aşırı yüklü. Başından beri onun bir züppe olduğunu düşünmüştüm ama annem onu sevdiyse, bir zamanlar iyi bir insan olmalı. Bu da söylediklerinin doğru olduğu anlamına geliyor. Bay O'Callaghan onu gerçekten bu kadar değiştirdi mi?

Sormaktan ne kadar nefret etsem de, Declan bana bunu yapar mı?

Kendimi kaybedip nefret dolu bir züppeye mi dönüşeceğim?

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

TWENTY-SEVEN

Declan

Masanın diğer ucuna uzanarak Bay Maclaster'ın elini tuttum ve gülümsedim.

"Geldiğiniz için teşekkürler."

Masanın etrafında dolaşarak yanıma geliyor ve omzumu tutuyor. "Aileme yardım etmek için her şeyi yaparım" diyor ve ben de gülümsüyorum.

"Henüz değil, üç hafta daha," diyorum göz kırparak ve o da gülüyor.

"Eh, seninle evlenmeyi kabul ettiğinden beri ailedensin."

Bu kesinlikle kalbimi ısıtıyor ve ona attığım sırtıştan bunu görebildiğini biliyorum. "Harika, teşekkür ederim," diyorum başımı sallayarak. "Yani her Çarşamba misin?"

Başını sallamadan önce ellerini birbirine vuruyor. "Evethanım şikayet edene kadar burada olacağım. Bu olduğunda, işim biter."

"Elbette," diyorum onaylayarak. "Bunun için minnettarım." "Başarılı olmanı istiyorum. Yeğenim için iyi olur."

Gülüyorum. "Sanırım ikimiz de bunun Amberlyn'le ilgili olmadığını biliyoruz."

O da gülüyor, yüzünde bir suçluluk ifadesi beliriyor. "Eh, biraz sıkılıyor olabilirim ama bunun bu odadan çıkmasına izin vermeyin."

"söylemeyeceğim," diye söz veriyorum. Elimi bir kez daha sıkıyor ve ben de onun uzaklaşmasını, merdivenlere yönelmesini izliyorum. Bir sonraki başlangıç

Çarşamba günü, Bay Michael Maclaster benim yarı zamanlı pazarlama danışmanım olarak çalışacak. Sadece gün çalışacağını söylüyor ama içimden bir ses düşündüğünden daha fazla gelebileceğini ya da evde çalışabileceğini söylüyor. Her iki durumda da daha mutlu olamazdım; işler ilerliyor. Babam artık ofise bile gelmiyor. Geçen haftaki emeklilik partisinden sonra yavaş yavaş ofisini temizliyor ve Cathmor üretime geçtiğinden beri onu son iki gündür görmedim.

Muhteşemdi.

Tek ihtiyacım olan Amberlyn'in mutlu olması ve her şey mükemmel olacak. Sanırım bunun için bir planım var. Toplantı odasından çıkıp ofisime doğru ilerliyorum. Babam bana kendi ofisini önerdi ama ben benimkini seviyorum. Muhtemelen Kane ve bana yetecek kadar büyük olduğu . En iyi arkadaşımı masasının arkasında otururken buluyorum ve kapıyı kapatmadan önce ona bir baş selamı gönderiyorum.

"Nasıl gitti?"

"Çok iyi, önümüzdeki hafta başlıyor ve harika fikirleri var. Mutluyum," diyorum sırtarak, birkaç e-posta göndermek için bilgisayarımı uyandırırken.

"Harika, Fiona heyecanlı olduğunu ve işi kabul edeceğini söyledi. Sheila bile destekliyordu. Sıkılmış olmalı." Gülüyorum. "Evet, bunu az önce bana söyledi."

"Büyük, bu onun için iyi olacak o zaman." "Ve içki fabrikası."

"Oh, elbette. Akıllı adamdır."

"Kesinlikle öyle," diye kabul ediyorum ve bir diğerini açmadan önce babama gönderdiğim e-postayı gönder tuşuna basıyorum. Babam burada olmasa da, yine de onu bu işin içinde tutmaya çalışıyorum. Ne olur ne olmaz, o her zaman günceldir ve bana yardımcı olabilir. "Sana hızlıca bir şey söyleyeyim."

Bana bakıp başını sallarken kaşları . "Öyle mi?"

"Amberlyn bir konuda benimle uğraşıyor ve ben bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

"Pekala..."

"Evde yaşamak istemiyor," diye açıklıyorum ve o bile buna şaşıyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet, bundan nefret ediyor. Annem sürekli içeri girip bir şeyler yapıyor. İnsanların onu el divan beklemelerinden hoşlanmıyor ve kendi deyimiyle mutlu değil."

Kane yavaşça başını sallar, yüzünde endişeli bir ifade vardır.

"Ne?" Ben soruyorum.
Başını sallıyor ve omuz silkiyor. "Hiçbir şey."
"Hayır, söyle bana. Ne oldu?"
Bir nefes veriyor ve elindeki kalemi karıştırarak yere bakıyor.
Bir süre sonra bana baktı. "Onu terk etmeyeceksin, değil mi?"
değil. Gülüyorum. Başımı sallayarak onun endişeli bakışlarıyla
karşılaşıyorum. "Milyon yıl geçse de olmaz."
"Oh," diyor uzun bir nefes vererek. "Tanrı'ya şükür!"
Sandalyemde arkama yaslanıp bacaklarımı masaya vururken Kane de bana
katıldığında hâlâ gülüyorum. Sakinleşerek tekrar ona bakıyorum.
"Tek gördüğüm ondan önceki haline geri döndüğündü ve ben o adamı
gerçekten geri istemiyorum. Ben mutluyum ve senin de mutlu olmanı
istiyorum."
Başımı sallarken dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. "Biliyorum ve mutluyum.
Ama o mutlu değilken ben olamam. Bize bir yer bulmak dışında onu nasıl mutlu
edeceğimi bilmiyorum."
"Evet, ama istediğin bu mu?"
Başımı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Ama," diyorum ve sonra
bir an durup düşünüyorum. "Sanırım bir keresinde bana evliliğin uzlaşmayla
ilgili olduğunu söyleyen babandı. Annenin dolabı pembeye boyadığı zamanı
hatırlıyor musun? Ama annem onun istediğinin olduğunu söylemişti ve babam da
gözle görülür bir şekilde onun istediği bir şey olmamasına rağmen buna izin
vermişti."
Kane tavana bakarken güler. "Bunu hatırlıyorum. Manyak herifler."
Başımı sallayarak onaylıyorum. "Elbette, ama o mutlu olmadıkça ben de
mutlu olamayacağımı anladım. Evimde yaşamak benim evlilik hayatım olacağını
düşündüğüm şeydi, ama bu hayatı isteyen biriyle evlenmiyorum. O sadece beni
istiyor."
"Başından beri istediğin de buydu zaten," diye ekliyor Kane ve ben de
fikirdeyim. "Her zaman bu hayatı istemeyen bir kız istedin ve onu buldun. O
yüzden senin yaşadığın hayatı yaşamasını bekleme."
"Hayır, biliyorum," diyorum başımı sallayarak. "Yani, o kısmı, evi, hizmeti ve
partileri istemiyor ama dostum Kane, insanlara yardım etmeyi seviyor."
Başını sallarken bana sırıtıyor. "O harika bir kız, Dec. İyi iş çıkardın."
", " diye kabul ediyorum, kalbim göğsümde lanet bir okul çocuğu gibi çarpıyor.
"O çocuklar için mont kampanyası başlattığını gördün mü?"
"Ben yaptım ve sonra siz ikiniz o kütüphaneyi inşa edeceksiniz."
"Evet," diyorum sırtarak. "Açıldığında orada çalışmak istiyor."

"Bu konuda iyi olurdu. bir inektir."

Gülüyorum. "Evet, okulda ya da işte olmadığı zamanlarda ya yatağında oluyor ya da kitap okuyor."

Başını sallarken bana sırtıyor ve bir şey söylemesine gerek kalmıyor. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. "Yani bir yer bulmalıyım, öyle mi?"

"Evet," diye kabul ediyor. "Ama belki yer bulabilir ve yine de bir uzlaşma sağlayabilirsiniz?"

"Öyle mi? Nasıl?"

"Arazide bir yer bulun ya da sizin için bir şey inşa ettirin."

Ne harika bir fikir! Bacaklarımı yere vurup masama vurduktan sonra onu işaret ediyorum. "Sen lanet olası bir dahisin, Kane."

"Eh, dur. Yüzümü ," diye dalga geçiyor bilgisayarına dönerken. "Annen bundan hoşlanmayacak."

"Umurumda değil," diyorum. "Bu onunla ilgili değil; Amberlyn'le ilgili."

Eve döndüğümde kendimi iyi hissediyorum.

Öğleden sonranın çoğunu telefonda farklı müteahhitlerle görüşerek geçirdim ve Amberlyn ve benimle bir ev için tasarımlara bakmak üzere buluşmak isteyen biri var. Güzel bir şey çizeceğini söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Ailemin onu daha önce kullandığından eminim ama önce babamla konuşmam gerekiyor.

Babamın çalışma odasına doğru yürürken kapıyı çalıyorum ve içeri girmemi söylemesini bekliyorum. Kapıyı açtığımda annemin de odada olduğunu görüyorum. O zaman sanırım ikisine de söyleyeceğim.

"Declan, tatlım," diyor içeri girdiğimde, yanındaki sandalyeye çökerek.

"Selam anne, baba," diyorum başımla onu selamlayarak.

"E-postanızı aldım, iyi iş çıkardınız. Michael bizim için iyi olacak." "Katılıyorum," diyorum bileğimi dizime yaslayarak.

"Üretimden gelen e-postayı aldın mı?"

Başımı sallayıp telefonumu çıkarıyorum. "Hayır, ne zaman?"

"Daha bir dakika önce," diyor yüzünde bir sırıtışla. "Cathmor üç ay içinde mağazalara ve barlara gidiyor."

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Harika," diyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Gurur gözeneklerimden sızıyor ve Amberlyn'e söylemek için sabırsızlanıyorum. Ama önce bu işi halletmem gerekiyor. "Buraya bunun hakkında konuşmaya gelmedim."

"Hayır mı?"

"Ne oldu? İyi misin?" diye soruyor annem, parmaklarını saçlarımda sevgiyle gezdirmeden önce. Ona mahcup bir gülümseme göndererek uzaklaşıyorum, başımı sallıyorum.

"Evet anne," diyorum onun eliyle kapatarak. Babama bakarak, "Bugün Bay Molloy ile telefonda konuştum" diyorum.

"Molloy? Neden?" diye sordu babam.

"Kim o?" Annem bilmek istiyor.

"Müteahhit. Neye ihtiyacımız var, oğlum?"

"Yeni bir ev," diyorum, ikisi de bana bakarken tuttuğum nefesi bırakıyorum. bana dik baktı. "Eski kilisenin ve gölün yanında bir arazi var. Sanırım oraya inşaat yapmak istiyorum, tabii Amberlyn beğenirse."

"Bir ev mi? Ne için?" diye soruyor annem, babam sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuştururken.

Boğazımı temizleyerek anneme baktım. "O mutlu değil, anne." "Kim? Amberlyn mi?"

"Neden? Ona davranılmıyor mu?" diye soruyor babam ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece burada yaşamak istemiyor. Beklenmekten ve annemin seks yaparken basmasından hoşlanmıyor."

Annem başka tarafa bakarken kızarıyor ve babam gürlüyor, "Noreen, sana şunu kesmeni söylemiştim."

"İsteyerek yapıyorum; öylece oluveriyor."

"Her hafta, öyle görünüyor," diyorum ve başımı sallıyorum. "Ama bundan fazlası var. Kendi alanını istiyor ve ben buna saygı duyuyorum."

"Evet," diye ama annem kesinlikle katılmıyor.

"Bu ev hepimiz için mükemmelken başka bir ev inşa etmek biraz saçma görünüyor. Büyükanne ve büyükbabanın tarafını tut; zaten artık burada değiller."

Başımı sallıyorum. "Ama seyahatleri bitince geri dönecekler. Onun mutlu olmasını istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için onu kendi evimize taşımalıyım."

"Bu biraz saçma görünüyor, sence de öyle değil mi Ivor?"

Babama baktığımda, bunu gerçekten düşündüğünü görüyorum. Başparmağını elinin gezdirirken çenesi elinin içinde duruyor. Bana bakıyor.

ve sonra annem, başını sallıyor. O konuşmaya başlayana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum. Söyledikleri önemli. Nihayetinde bu arazideki her şeyin sahibi o. Üzerine inşaat yapmamı istemiyorsa, inşaat yapmayacağım. Bu da arazimde yaşamayacağım anlamına geliyor çünkü ben Amberlyn'e istediğini vereceğim.

Başını sallayarak bakışlarımı tutuyor. "Bilmiyorum, Noreen. Bizim için işe yaradı çünkü büyükannem ve büyükbabam burada yaşamıyordu. Gerçekten de her şey bize aitti. Onlar için durum farklı, özellikle de Lena da burada yaşarken."

"Bilemiyorum. Bence burada yaşamaları en iyisi. Onun evinde," diyor, belli ki hiç de aynı fikirde değil.

Nefesimi tutarak ona sessiz olmasını söylemek istiyorum ama babama bana hak verdiğini hissediyorum. Biliyorum, ben bile şaşırdım ama kaşları birbirine yaklaşmış ve başını bir kez daha sallıyor.

Ona bakarak tekrar konuşur: "Evet ama geldiğini anlıyorum. Birini çok sevdiğinde, onu paylaşmak ya da bir saniye bile onsuz kalmak istemezsin; bunu anlıyorum. Hayatım boyunca annen için böyle hissettim ve Amberlyn'e baktığında bunu gözlerinde görüyorum. Onu seviyorsun. Tıpkı benim anneni sevdiğim gibi."

Bunu bilemiyorum, bence benim aşkım daha güçlü, ama ben kimim ki karşı çıkayım. Başımı sallayarak, ". Onu seviyorum ve onu mutlu etmek istiyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce gülümsüyor. "O zaman anlaştık. Eğer istediğin buysa, benim sorun yok. Lena'nın Dublin'e taşınmasıyla sadece ben ve annen olmak güzel olacak."

Benimle aynı fikirde olduğu için mutlu olmak istesem de biraz afalladım. "Ne? Lena Dublin'e mi taşınıyor?"

Annem, "Evet, söylediğine bakılırsa ortam değişikliğine ihtiyacı var," derken o başını sallıyor. Elini umursamaz bir tavırla sallıyor. "İhtiyacı olan şey gidip Micah'yı bulmak ve onu geri götürmek."

Ayağa kalkıp alnından öpüyorum. "Hayır, mutlu olmayacak. Dublin onun için iyi. Teşekkürler çocuklar, gidip gelinime iyi haberi vereceğim."

Kapıya doğru dönüyorum ve kapı koluna uzandığımda babam beni durduruyor. Arkamı döndüğümde göz göze geldik ve gülümsedi. "Seninle gurur duyuyorum evlat. Bana çok paraya mal oluyor ama onu çok seviyorsun ve hayatına renk katıyor. İhtiyacın olan şey de bu zaten. Sürekli bir şeyler katan biri. Daha iyi yapan biri."

"Evet, öyle." Sırıtişım büyürken alay ediyorum, "Ve her kuruşuna değer."

Kapıdan çıkıp odama gitmek için merdivenlere yöneliyorum. Yaklaşık bir saat sonra akşam yemeğimiz var, bu yüzden ona haberleri verebilir ve ardından kutlamak için onu yatağa götürebilirim.

İyi plan, sanırım.

Ama kapıyı açtığımda kollarını kavuşturmuş kanepede oturuyordu ve fokur fokur kaynadığı belliydi. Kapıyı arkamdan kapatırken birbirine çarpıyor. Bana öylece bakıyor, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Genelde beni kapıda karşılar, günümün nasıl geçtiğini sormadan önce beni anlamsızca öper. Ters giden bir şeyler var. Çok, çok yanlış.

"Amberlyn, aşkım? Neyin ?"

Ayağa kalkarak ellerini kalçalarına koyuyor ve kızgın bakışlarımı yakalıyor. "Ah, önemli bir şey değil, sadece annenle güzel bir sohbet ettik!" diyor, cümlesinden alaycılık akıyor.

"Ah lanet olsun," diye mırıldanıyorum, sandalyeye düşüyorum. "Ne oldu? Az önce onunla konuştum; her şey yolunda görünüyordu."

"Ne oldu?! Dur sana anlatayım!" diye bağıyor ve ben şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Amberlyn bana bağırıyor. Gözleri yaşlarla doluyor ve ben ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum ama o ellerini kaldırıyor. "Annen benimkini tanımakla kalmadı, baban için onu arkadaş olarak da terk etti."

Kaşlarım muhtemelen saç çizgimde. "Gerçekten mi?"

"Evet! Ama asıl mesele bu değil! Annemin arkadaşı olmayı bıraktı çünkü baban onu zorladı."

Ona baktığımda, bunun onu üzdüğünü anlayabiliyorum, ancak gerçekten düşmanca davranması ve benden çıkarması gerektiğini düşünmüyorum. Ben bir şey yapmadım ki. "Özür dilerim aşkım ama neden bu kadar kızgınsın?"

Bu onu daha da kızdırıyor. "Çünkü sonra bana onun hakkındaki her şeyi değiştirdiğini söylemeye devam ediyor. Bir O'Callaghan karısı olarak kendini kaybediyorsun!"

Başımı salladım. "Bu sana olmayacak. Bunu sana söylemiştim."

"Gördün mü, ben de öyle dedim, ama sonra bazı iyi noktalara değindi," diye ve ben neden bu işin içine çekildiğimi bilmiyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Lütfen, onları almama izin ver," diyorum. "İlk çocuğumuzu doğurduktan sonra çalışmamı ister misin?"

Bir tuzağa doğru yürüyormuşum gibi hissediyorum ama ona cevap veriyorum. Dürüstçe. "Hayır, tatlım, yapmazdım, ama sadece küçük bebeğimize senden başka kimsenin istemediğim için."

"Ama ya küçük bebeğimizi büyötmek istemezsem!" diyor aksanımla alay ederek. Alınmalı mıyım yoksa alınmamalı mıyım emin değilim, bu yüzden ikincisini seçiyorum çünkü kırılacak başka şeyler de var.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlarken ona bakıyorum. "Üzgünüm aşkım ama beni tuzağa düşürmeye çalışıyormuşsun gibi hissediyorum. Burada doğru cevabı bilmiyorum."

"Bana sadece lanet gerçeğı söyle!"

Bakışlarını tutarak başımı bir kez daha sallıyorum. "Ben olsam seni vazgeçirmeye çalışırdım. En azından bebek konuşacak yaşa gelene kadar."

Bakışlarımı tutuyor, başını sallarken bakışları kararıyor. "Okula gitmemi mi istiyorsun? Şimdi çalışmamı?"

Kendime daha da derin bir çukur kazıyormuşum gibi hissediyorum ama ona dürüstçe cevap veriyorum. "Hayır aşkım, bilmiyorum. Ama sadece buna alışık olmadığım için. Bana hep kadının evde kalması, erkeğın çalışması söylendi."

"1920'lerde yaşamıyoruz Declan!"

"Evet, biliyorum ama buralarda işler böyle yürüyor. Sana istiyorum, her şeye sahip olduğundan emin olmak istiyorum çünkü onu sana ben verdim."

"Hayır! Aldığım şey için çalışmak istiyorum!"

"değil," diyorum avuçlarımı yukarı kaldırarak. "Şimdi sakin ol. Bu kadar üzülmene yok."

"Evet, . Beni değıştirmeye çalışacaksın!"

"Değıştirmeyeceğim!"

"Evet, !" diye bağılıyor ve yatak odasına doğru dönüyor. "Her seferinde bir şey ve seni sevdiğim için gitmesine izin vereceğim ve yakında mutsuz olacağım ve sefil!"

Onu takip ediyorum, tamamen . Bu anlamsız ve kavga etmek için dünyadaki en aptalca şey. "Cehenneme kadar yolun var! Emin olacağım sen her zaman mutlusun!"

"Oh, yüzüme parlak şeyler fırlatarak ya da şeyleri vererek, ama tüm bunları hayatımı yönetmek için planlarken. Kütüphane olayını neden başlattın? Taşınmak istediğimde bunu yüzüme vurabilesin diye mi? Bu lanet evi terk etmeyeyim diye mi?"

Tamamen şaşırmış bir şekilde ters ters bakıyorum. "Yani, Amberlyn'i sikeyim, benim hakkımda ne düşünüyorsun? Gerçekten sana bunu yapacağımı mı düşünüyorsun? Seni böyle manipüle edeceğimi?"

O da bana ters ters bakıyor. "Bilmiyorum. Bunu düşünmek istemiyorum ama çok kızgınım! Annen orada oturmuş, beni sadece uyardığını söylüyor. çünkü kendi yaşadıklarını benim de yaşamamı istemiyor."

"Yani annem çenesini kapalı bilmiyor diye bana bağılıyor mu?"

Başını bana doğru çevirerek kaşlarını daha da çattı. "Yani bir kadın sadece çenesini kapatıp bir erkeğin dediklerini mi yapmalı? Bunu mu demek istiyorsun?"

Tavana bakarak sinirli bir şekilde bağırdım. Gözlerimi açtığımda elinde bir çanta vardı ve içine kıyafet dolduruyordu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Neden? Bana gidemeyeceğimi mi söyleyeceksin?"

Gözlerimi dikip bakıyorum, kan ağlıyor. Bu iş nasıl bu kadar çabuk büyüdü bilmiyorum ama bu çok saçma. Yine de neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyorum.

"Gerçekten mi Amberlyn?"

"Ben Fiona'lara gidiyorum. Biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız var," diyor yanağından bir damla gözyaşı süzülürken. "Belki de bu konuda acele ettik."

"Gerçekten mi?" Şak diye söyledim.

"Evet, böylece değerli içki fabrikanızı kaybetmemiş olursunuz."

Sanki bana tokat atmış gibi hissediyorum. Kollarından tutup bana bakması için çeviriyorum. "O lanet içki fabrikasını senden daha çok önemsendiğimi mi sanıyorsun? Bu mudur yani?"

"Hayır, ama annen beni mutlu etmek için her şeyi yapmanın sebebinin bu olduğunu düşünüyor. Böylece gitmeyeceğim. Ondan sonra hayatımı sen yöneteceksin."

Annemi öldüreceğim. Daha önce hiç böyle bir şey söylememiştim ama bu delilik. Bakışlarını tutarak, gözlerimle yalvarırcasına şöyle diyorum: "O içki fabrikası senden daha fazla umurumda değil Amberlyn."

Bunu sana tuzak kurmak için yapmıyorum. Seni seviyorum ve şeyden vazgeçeceğim," dediğimde derin bir nefes alarak yere baktı. "Bana bir şey söyle. Sana beni suçladığın gibi davrandım mı? Bu neyle ilgili? Gergin misin? Korktun mu? Ne oldu? Söyle bana. Burada ne yapmam gerekiyor? Babam olmayacağım, kendim olacağım. Sevdiğin adam. Ve seni mutlu edeceğim."

Başını sallayarak bana bakıyor, gözleri yaşlarla dolu. Benden uzaklaşarak pencereye gidiyor ve kollarını vücudunun üzerinde kavuşturuyor. "Hayır, seninle evlenmek istiyorum çünkü seni her zerremle seviyorum ama sanırım korkuyorum. Beni değiştirmeni istemiyorum."

"Yapmayacağım. Daha yapmadım mı?"

"Hayır, ama tek düşünebildiğim annemin iyi bir karakter yargıcı olduğu. Tüm kalbiyle seviyordu ve eğer anneni sevebildiyse, o da

Annemin zamanına değecek bir insan. Ama şimdi, annenin etrafında olmaktan bile hoşlanmıyorum. Ve bir taşla arkadaş olabilirim, Declan! Bu beni korkutuyor!"

Ona doğru temkinli bir adım atarak, gözlerinin içine bakmak için başımı eğiyorum. "Aşkım, ben babam değilim, sen de annem değilsin."

Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Baban da aynı şeyi söyledi mi merak ediyorum."

Burnumdan bir nefes çekerek geri çekiliyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. Belli ki düşünmek için zamana ihtiyacı var. Söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek. Suratım mosmor olana kadar konuşsam da beni . Bunu kendi başına yapmak zorunda. Onu sevdiğime ve onu asla incitmeyeceğime güven. Gitmesini istemiyorum, ama istediğı buysa, o zaman yaparım.

"Tamam, çantanı hazırla. Ben seni götürürüm." Yukarı baktı. "Ne?"

Ona baktım, kafam karışmıştı. "Gitmek istemiyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor ama gözlerinden anlamadığını görebiliyorum.

Korkuyor.

Hepsi bu kadar ve belki Fiona bu konuda yardımcı olabilir. Keşke ben olsaydım ve ben olmalıymışım gibi hissediyorum ama görünüşe göre değilim. Umarım hayır der.

Ama ne yazık ki . "Evet."

Başımı sallarken kalbim sıkışıyor. "İyi, o zaman seni götürürüm," diyorum, kendi sesim kırılarak. "Ama benimle evlenmek istemiyorsan ve babam olmayacağıma güvenmiyorsan geri gelme."

Kapıya doğru uzanırken, onun sesiyle duruyorum. "Delirdin mi sen?"

Kapının kolunu tuttuğum yerden ona bakıyorum. "Öfkeliyim, ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez ve kafanı kıcıından çıkardığın an bu işin peşini bırakabilirim. Ama o zamana kadar ne istersen yapacağım. Gitmek istiyorsan, gidelim."

Tereddüt ediyor ve kalması için dua ediyorum ama sonra çantasını kapıyor. Yatak odasının kapısını açıp kapattım, tam o sırada odamın ana kapısı açıldı ve annem kafasını içeri uzattı. "Declan, bağrışmalar duydum."

"Öyle mi?" Yanaklarımı yakan gözyaşlarımı yüzümden silerek soruyorum.

"Muhtemelen nişanlımın kuzenine gitmek için ayrılmaya karar vermesinin sesleri çünkü onu nasıl değiştireceğim konusunda onu uyarmayı seçtin."

Duraksıyor, gözleri camlaşıyor, ben onları hararetle gözlerle tutuyorum.

"Bunu bana neden yaptın anne? Ona? Onu korkutmak? Gerçekten benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Sonunun benim gibi olmasını istemiyorum," diye cevap veriyor.

Kafam karıştı, başımı salladım. "Eğer mutsuzsan, bunu değiştir. Mutsuz olmaya karar verdin diye herkesi kendinle birlikte aşağı çekme."

"Buna ben karar vermedim; bu benim için seçildi."

"Tekrar söylüyorum, benim ya da Amberlyn'in hatası değil. Senin ve . Ben o değilim. Ona zarar vermeyeceğim. Aslında onu seviyorum. Tıpkı onun seni sevdiğini düşündüğüm gibi."

"Ve onu seviyorum, ama şimdi herkes beni terk ediyor. Yalnızım."

Duyduklarıma inanamıyorum. Başımı sallayarak, tenim öfkeyle yanarken ona bağıyorum. "Yani evliliğimi mahvetmeye mi çalışıyorsun? Beni burada tutmak için mi?"

"Hayır, Declan, hayır. Seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum," diye yalvarıyor, bana doğru uzanıyor ama ben onu kenara itiyorum. "Ama ben annemi sevdim ve onun benim gibi yaşamasını asla istemiyorum."

Ters ters bakarak, onunla burun buruna geldim ve ona ters ters baktım. "Yapmayacak çünkü onu mutlu edeceğim ve onu kendisi için seveceğim. Ben senin

Koca. Ben senim. Şu anda önümde durandan önceki sen."

Birbirimize bakarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Sanki hayatım boyunca beni koşulsuz seven kadına bakmıyormuşum gibi. Hayatını sevdiğine inandığım kişiye. Hayır, bu kişiyi tanımıyorum bile, tanımaya da ihtiyacım yok. Amberlyn'i benden uzaklaştırmış olabilir.

"Declan, özür dilerim."

Başımı tiksintiyle yatak odamın kapısının açıldığını ve arkamdan Amberlyn'in geldiğini duyuyorum. "Özür dilemek için artık çok geç anne. Sözlerin orman yangını gibi yayıldı ve şimdi onları nasıl söndüreceğimi bulmam gerekiyor."

Amberlyn'e dönüp baktığımda yere baktığını, çantasının omzunda olduğunu ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü görüyorum. Onu kollarımla sarmak, öpmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama buna izin vermeyeceğini biliyorum. Annem onun bana bakışını zehirlemiş. Anneme ters ters bakarak gözyaşlarıma engel oluyorum. Onu koşulsuz sevmem gerekiyor ama hayatımı elimden almışken bunu nasıl yapabilirim? kaçmak üzere olan temizleyerek, "Şimdi izin verirsiniz Amberlyn'i kuzenine götüreceğim çünkü burada olmak istemiyor," diye homurdanıyorum.

İkisinin de bir şey söylemesini beklemeden kapıya yöneliyorum ve evin önüne doğru ilerliyorum. Kalbim biraz kırılıyor ama Amberlyn'e ve kendime . İnanıyorum ve belki Fiona'nın evine gittiğimde o da inandığını hatırlar.

Belki de annem her şeyi mahvetmiştir.

OceanofPDF.com

TWENTY-EIGHT

Amberlyn

Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum.

Bir keresinde annemle babamın büyük bir kavgaya tutuştuklarını hatırlıyorum, saatlerce etmişler, birbirlerine bağırıp çağırmışlardı. Annem ağlıyor ve titriyordu, babam bağırıyordu, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Kavga etmelerinden nefret ettiğimi ve durmalarını istediğimi hatırlıyorum. Annem bir çanta hazırladı, bana birkaç şey almamı söyledi ve işte o zaman babam çılgılık atmaya bırakıp yalvarmaya başladı. Ağlamaya başladım çünkü anlamıyordum. Altı yaşından büyük değildim ama babamın sesini hâlâ duyabiliyorum.

Gitme. Kal. Bunu konuşarak hallet. Benden vazgeçme.

Gitmedi. Bana odama gitmemi söyledi ve ben de gittim, ağlarken başımı yastığın altına koydum. Neler olduğunu bilmiyordum ve bu beni korkutuyordu. Uyuduğumu hissettim ve uyandığımda iyiydiler. Kızım adamın kucığında oturuyordu ve hiçbir şey olmamış gibi çek defterine bakıyorlardı.

Ölmeden önce ona ne olduğunu sordum. Gülümsedi ve gözlerimin içine bakarak başını salladı. Babamın bir kumar sorunu vardı ve benim için başlattıkları üniversite fonunu kaybetmişti. Ona çok kızmıştı ve bir uyandırma çağrısına ihtiyacı olduğunu söyledi. O kadar uzun zamandır babamın

Çılgınca ama gerçekten ona yardım etmeye çalışıyordu ve etti de. Annemi ve beni kaybetmek onun çöküşü olabilirdi.

Declan'a baktığımda, onun olacağını biliyorum.

Parmak eklemlerinin beyazlığını görebiliyorum; çenesi gergin ve perişan görünüyor. Bunu ben başlattım, ama bunun için haklı bir nedenim olduğunu biliyorum. Annesi beni çok korkuttu. Mutlu bir hayat yaşamak istiyorum ama bunu bir anne olarak yapabilir miyim?

O'Callaghan mı? Onunla birlikte olduğum benden beklentileri olduğunu ve bunların değişmem gerektiği anlamına geldiğini biliyorum. Bana bunu yapmayacağına dair söz verip duruyor ama tek duyduğum annesinin uyarısı.

Annem tamamen emin olmadan hiçbir şey yapmamı istemezdi. Onu bu dünyadaki her şeyden çok sevdiğimden tamamen emin olsam da, sonunda hala ben olacağıma inanarak onunla evliliğe girebilir miyim bilmiyorum. Demek istediğim, onunla olduğum kişiyi seviyorum, ama ailesi ve hatta kız kardeşi için içine girdiğinde, çay elbisesi giyen bir züppeye dönüşüyorum. Bilemiyorum işte. Çok korkuyorum ama onsuz da olmak istemiyorum. Sadece ne istediğimi bilmiyorum.

Fiona ve Kane'in evinin otoparkına girdiğimizde Declan arabayı durduruyor ve başparmağını vuruyor. İnmem gereken yerin burası olduğunu biliyorum ama korkuyorum. Kalbim çarpıyor, ellerim nemli ve gözlerim bile seğiriyor. Ne yapacağımı bilmiyorum; her şeyden o kadar korkuyorum ki, bu hiç bana göre değil. Genelde her şeye atlayan bir kızımdır ama annesi beni gerçekten . En büyük korkum ailemin yetiştirdiği kadını kaybetmek. Noreen O'Callaghan gibi olmamı istemezlerdi.

Son birkaç aydır, onun sadece dış görünüşe önem ilk elden gördüm. Nasıl görüldüğüm ya da kimi etkilemem gerektiği umurumda bile değil. Ben sadece rahat olmak istiyorum. O partiler vermek istiyor, etkilemek istiyor. Evet, tekrar , umurumda değil. Ben de bir yerde olmak istemiyorum Sevgisiz bir evlilik. Eğer kocasını sevseydi, beni oğluyla yatakta basmak yerine onunla yatakta daha fazla zaman geçirirdi. Yine, iğrenç. O kendini kaybetti ve ben de kendimi kaybetmek istemiyorum. Ben kendimi seviyorum.

Ama Declan'ı
seviyorum. Kafam çok
karıştı.

Kapı koluna uzanıp çekiyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Bir bacağımı dışarı çıkararak ona bakıyorum. Ona veda öpücüğü vermeli miyim? Yoksa bana çok mu kızgın? Demek istediğim, patlayıcı çılgınlığımla bir cehennem karmaşasına neden oldum.

Ben daha soramadan, "Seni bekliyor olacağım" dedi.

Onun güzel profiline bakarken kaşlarım çatıldı. "Beni mi bekliyorsun?" "Evet," diyor başını sallayarak. "İçeri gir, uyu. Ne zaman Bana öyle ya da böyle söylemeye hazırsanız, burada olacağım."

"Seni arayabilirim," ama başını sallıyor. "Hayır, burada olmak istiyorum."

"Ama sabah Fiona ile elbise alışverişine gideceğim."

Başını sallıyor ve sonunda bana bakıyor. Gözleri çok koyu, hatta sert, muhteşem bir mermer gibi, ama acıyı görebiliyorum. Burada gerçekten sıçıp batırdım ve tüm bunlara rağmen gitmek istemiyor. Burada olmak istiyor. Dediği gibi "kafamı kıcımdan çıkarmamı" beklemek istiyor.

Boğazını temizleyerek, "O zaman seni bekliyor olacağım," diyor.

Yavaşça başımı sallarken dudağım titremeye başlıyor. "Özür dilerim."

Bana baktı. "Ne için?"

"İçin, annen her şeyi berbat etmeden önce sana inandığım gibi inanmadığım için."

"Korkmak hayatın bir parçası Amberlyn. Diğer şey, biliyorum ki içinde, güven, inanmak. Sadece onu tekrar bulman gerekiyor. Annemin sebep olduğu bok fırtınasında kayboldu. Bulmana yardım edemem, izin vermiyorsun. O yüzden git, bekliyor olacağım."

Başımı sallarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Onsuz bir bok fırtınasının içinde olmak istemiyorum. Bununla birlikte yüzleşmek istiyorum, ama neden söylemiyorum

Bu mu? Neyim var benim böyle? Neden bu kadar korkuyorum?

Boğazımı temizleyerek gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes ona bakıyorum. "Sana veda öpücüğü vereyim mi?"

Sonra gözleri yumuşuyor. "Hâlâ istiyor musun?"

"Declan, seni hâlâ seviyorum. Her şeyden çok. Sadece çok korkuyorum."

"Yine de bir şey yok. Seni incitmeyeceğim, değiştirmeyeceğim ya da aklına gelebilecek başka bir şey yapmayacağım. Sadece seni sevmek istiyorum. geri."

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp elime çarpıyor. "Sadece korkuyorum."

Bakışlarımı tutarak başını sallıyor. "Peki, içeri gir o zaman. Belki Fiona korkun konusunda sana yardımcı olabilir, çünkü ben bir bok yapamıyorum."

"Sorun o değil; sorun-"

"Devam et Amberlyn," diyerek kesti. "Bekliyor olacağım." "Yani bu konuda konuşmak bile istemiyor musun?"

Bana dönüp ters ters bakıyor. "Amberlyn, konuşmak ister misin? Çünkü Denedim ve sen gitmek istiyorsun. Seni buraya getirdim ve şimdi konuşmak mı istiyorsun? Burada ne yapacağımı bilmiyorum kızım ve sen de bana hiç yardımcı olmuyorsun. Seni daha iyi hissettirmek için, bu korkuyu yok etmek için ne yapmam gerektiğini söyle. Bize güvenmeni istiyorum."

"Öyleyim."

"O zaman ne söylememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap çünkü bilmiyorum. Bu korkuyu nasıl yok bilmiyorum.

"Tabii, o zaman sen devam et," diyor başını sallayarak.

Bir süre onu izliyorum, ne yapacağımı bulmaya çalışırken gözyaşlarım hâlâ yüzümden akıyor. Gideyim mi? Kalayım mı? Hiçbir fikrim yok. Konu erkekler olunca çok tecrübesizim ama aptal değilim. Korkuyorum ve Bunun bir sebebi olmalı.

Dudağımı ısırp yüzümü sildikten sonra "Bana veda öpücüğü vermek ister misin?" diye soruyorum.

Bana bakarken çok üzgün görünüyordu. "Beni öldürüyorsun, aşkım."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum yavaşça başımı sallayarak.

"Ama ben biliyorum. Gel buraya," diyor, sesindeki duygulardan dolayı aksanını kalınlaştırarak. Bana uzanarak bir an yüzümü tutuyor, gözleri arıyor. "Bu bir veda değil. Oraya gideceksin. Kuzeninle biraz konuşursun ve umarım bana inanmaya karar verirsin.

seni değiştirecek." Ben bir şey söyleyemeden dudakları dudaklarıma yapışıyor, yavaşça öpüşürken gözlerim kapanıyor. Öpücüğünde kaybolmak istiyorum; annesini tamamen unutmak istiyorum, ama ya böyle hissetmekte haklıysam? Ya yukarı çıkarsam ve Fiona onu bırakmam için yalvarırsa?

Yapacak

mıyım?

Yapabili

r miyim?

Ağzımı onunkinden çekerek, bunun kolay olmayacağını biliyorum, ama birinin katkısına ihtiyacım var. Biriyle konuşmam gerek.

Ama asıl ihtiyacım olan şey annem.

Arabadan inip kapıyı kapatmaya giderken Declan, "Seni seviyorum Amberlyn," diyor.

Ona bakamıyorum çünkü bakarsam kendimi daha da kaybedeceğimi biliyorum, "Ben de seni seviyorum" diyorum.

Sonra kapıyı kapatıp ön yöneliyorum. Kapıyı çaldıktan sonra Fiona kapıyı açtı ve tatlı yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. Herhalde

Onu yataktan çektim; üzerinde eşofman ve tişört vardı, saçlarını başına toplamıştı. Biraz solgun görünüyor ve hasta olduğundan endişeleniyorum ama ben daha sormadan önce çantama sonra da bana bakıyor, kaşları çatılmış.

", ne oldu?" "İçeri girebilir miyim?"

"Evet, tabii ki," diyor beni içeri sokarken, beni kendine yakın tutarak.

"Ayrıldınız, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan daha hızlı süzülüyor. Kanepeye oturup çantamı alıyor ve beni kollarının arasına almadan önce yere atıyor.

"Şimdi bana ne olduğunu söyle?"

Her şeyi anlattım. Nasıl uyum sağlayamadığımı hissettiğimi, annesinin beni her zaman olmadığım biri haline getirmeye çalıştığını, annemin resmini çalışma odasında nasıl bulduğumu ve geçmişleriyle ilgili her şeyi. Sonra Declan ve benim kavgam hakkında.

"bekliyor. Tam bir centilmen gibi ve bu beni öldürüyor, Fiona. Ama ya hata yapıyorsam?"

Başını sallıyor, derin bir nefes alırken başı benimkine yaslanıyor. "Ama ya onu terk etmek hayatının en büyük hatası olacaksa?"

Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak gözlerimi kapatıyorum. "Onu terk etmek istemiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum ama benden olmamı istedikleri şey olmak istemiyorum."

"O zaman yapma."

"Yine de zor. *'Bir O'Callaghan olarak beklentilerin var'*, bunu bana en başından beri söyleyen sendin."

Geri çekilerek bana bakıyor, dudaklarında bir sırıtiş oluşuyor. "Ve sen onlardan biri olmadın. Hâlâ o zamanki kızsın. buraya geldim, her şeyden çok aşık oldum." Saçımdan bir tutamı gözümün önünden çekerek bakışlarımı tutuyor ve devam ediyor: "Adın ne Amberlyn? ismin tek bir şey olması senin olduğun anlamına gelmez. Sana bunu yapmayacaktır. Seni çok seviyor."

"Sadece korkuyorum."

Bana sıkıca sarılarak fısıldıyor: "Babam bir keresinde bana korkunun bir yalancı olduğunu söylemişti. Seni doğru olmayan bir şeye inandırır. Ya da asla gerçekleşmeyecek bir şeye. Gerçekten de Declan'ın senin olmak istediğın kişi dışında herhangi biri olmanı isteyeceğine inanıyor musun? Değişen o değil ? Yani, şimdiki Declan ile önceki Declan, vay canına! Peki ya sen? Sevildiğini görmek çok kolay. Parlıyorsun. Bunu boşuna karartmaz. Senin ışığından besleniyor. Evinden taşınmasını istersen

ve bunu düşünüyor; ölene kadar orada yaşamak istediğine göre bu çok büyük bir şey, değil mi?"

"Bunu düşündüm. Muhtemelen bana gitmek istemediğini söyleyeceği anı bekliyor ve sonra başlıyor. O lanet evde sıkışıp kaldım çünkü onu terk etmeyeceğim. Onu seviyorum. Muhtemelen bu yüzden evlenene kadar beklememi istedi. O zaman hiçbir yere gitmiyorum!"

Gözlerimin içine bakan Fiona başını sallıyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Yani, gördüğüm her şey, senin sahip olduğundan emin olmak için geriye doğru eğildi ya da ailesinin söylediği her şeye karşı çıktı. Bunu en başından beri yapıyor. Gerçekten bu mu, yoksa anneni kirlettiği için mi onu hâlâ sevmiyorsun?"

"İstemediğimden değil-"

"Kadından hoşlanmıyorsunuz, değil. Kim kayınvalidesini gerçekten sever ki? Kane'in annesi hariç; o gerçek bir tatlıdır."

Gözlerimden yaşlar süzülürken omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sadece Bay O'Callaghan'ın onu nasıl değiştirdiği konusunda beni uyarma ihtiyacı hissetmesi beni rahatsız ediyor."

"Belki de mutlu olmadığını ve Dec'le ne kadar mutlu olduğunuzu gördüğünü düşündün mü? Oğlunu senin için kaybediyor olabilir mi? Sefalet arkadaşlığı sever, Amberlyn."

"Biliyorum," diyorum başımı sallayarak. "Ama onun bu şekilde aldatıcı olduğunu düşünmek istemiyorum."

"Peki, yapma. Ama Declan'ı da buna zorlama."

"Hayır mı?" Ben soruyorum. "Ya bu kaçmak için bir işaretse?" "Kaçar mıydın?"

Ona kocaman gözlerle bakıyorum. "Senin evine geldim."

"Çünkü sana geri dönmeni söyleyeceğimi biliyordun," diyor tam o sırada kapı açılıyor ve Kane içeri giriyor.

"Cehennem gibi kokuyorum. Sakın yanıma yaklaşma çünkü hemen dışarı çıkıyorum." "Bunu planlamamıştım," diye karşılık veriyor ona. "Nereye gidiyorsun?"

"Madem senin en iyi arkadaşınla benim en iyi arkadaşım kavga ediyor, ben gidip benimkiyle oturup kafayı çekeyim, siz de dondurma yerken ağlayın ya da ne yaparsanız yapın," diyor buzdolabını karıştırırken.

Sırıtarak, "Seni seviyorum, tatlım." diyor.

"Ben de seni seviyorum. Kafanı kışından çıkar Amberlyn," diye seslendikten sonra kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Fiona bana sırtarak, "Biliyor musun, bu adamı seviyorum" dedi.

Gözlerimi deviriyorum. "Çünkü o iyi bir adam. Siz ikiniz birbirinizi tamamlıyorsunuz."

"Haklısın. Declan dik duran bir adam olmasaydı onu böyle sever miydi sence?"

Yere bakıp başımı sallıyorum. "Öyle olmadığını sanmıyorum. Sadece kendimi kaybetmekten korkuyorum."

"Yapamayacaksın. Sen çok güçlüsün, Amberlyn."

Bunu biliyorum. Biliyorum ve biraz saçmaladığımın da farkındayım ama bir şey beni kalkıp Declan'la eve dönmekten alıkoyuyor.

"Amberlyn, ne istiyorsun?"

Yere bakıp dudagımı ısııyorum. Gözyaşlarım gözlerimde havuzlar oluşturuyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Ne istediğimi biliyorum. "Annemi istiyorum."

"Ah, tatlım, buraya gel."

Beni kollarına aldığı anda, bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Evet, annemi istiyorum - onu geri almak için her şeyi yaparım - ama belki de ona burada ihtiyacım olduğu içindir. Ondan aptal olduğumu ve değişmeyeceğimi duymaya ihtiyacım var. Ne olursa olsun kendim olacağımı. Declan'la tanışmasını ve onu benim sevdiğim gibi sevmesini istiyorum. Babamın benimle koridorda yürümesini ve beni evlendirirken ne kadar muhteşem olduğumu söylemesini istiyorum. Sorunum gerçekten bu mu?

"Rüyada Declan'ı sevdiğini söylememiş miydin?" Gözlerimi sıkarak başımı sallıyorum. "Söyledi."

"Tamam, bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Sadece onu özlüyorum."

Kucağına düştüğümde dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor, ağlarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ellerini saçlarımda gezdirirken hiçbir şey söylemiyor, tam bir sessizlik içinde otururken yavaşça başıma masaj yapıyor. Beni kendine daha sıkı sararak alnımdan öpüyor.

"Ya Amerika'ya geri dönersen?"

Gözlerimi açıp ona baktım. "Ha? Ne için?"

"Onu görmeye gitmek için. Sen de. Belki bu seni daha iyi hissettirir. Belki de sizi onlar yetiştirdiği için asla değişmeyeceğinizi bilmenize de yardımcı olur."

"Belki."

"Belki de her şeyin çok hızlı değiştiği gerçeğidir, biliyor musun? Bu güvenceye ihtiyacın var. Köklerine geri dön ve bunu elde et. Bence yardımı dokunabilir."

Bakışlarını tutarak, bunu düşündüm. Bu iyi bir fikir. Belki yardımı olur. Ama sonra başımı sallıyorum. "Düğüne üç hafta var."

"Evet, olmuş? Bu hafta sonu git. Döndüğünde elbise alışverişine çıkabiliriz. Her şeyin içinde iyi görünüyorum."

Başımı sallarken alay ediyorum ama sonra sırtışıma düşüyor. "Declan'ı geride bırakmayı gerçekten istemiyorum. Onu terk ettiğimi falan düşünebilir."

Gülüyor. "Tabii ki ona söyle, ama aynı zamanda ondan ayrılmak istemediğini nasıl söyleyeceksin, ama buraya onunla evlenip evlenmeyeceğinden emin olmadan mı geliyorsun?"

Gülerken başımı sallıyorum. "Onu seviyorum ve belki de bu yüzden kör oldum.

İşte bu yüzden değiştirdim."

Donuk bir bakışla soruyor, "Bu çok aptalca. Henüz değişmedin, neden sonra değişiyorsun?"

Haklı olduğu bir nokta var.

Ayağa kalkıp çantamı aldım ve ona doğru eğilerek alnından öptüm. "Teşekkür ederim."

Şakacı bir şekilde kıcımı tokatlıyor. "Ne zaman istersen. Döndüğünde beni ara da alışverişe gidelim."

"Yapacağım," diyorum kapıyı açarken. Declan ve Kane arabanın karşısında bira içtikleri yerden başlarını kaldırıp bakıyorlar.

"Hey oradaki, kafanı kışından çıkardın mı?" Kane bana sesleniyor ve Declan göğsüne vuruyor.

"Kapa çeneni Kane," diyorum onlara doğru yürürken.

"Umarım, değil mi?" Kane onun omzuna şaplak atıyor, ama sonra duraksıyor ve daireye doğru dönmeden önce bir şeyler fısıldıyor. Yine de bana ulaştığında, bana doğru eğilerek yandan sarılıyor ve sonra fısıldayarak, "Bunun için gerçekten acı çekiyor, Amberlyn. Sakın oraya gidip *Fiona*'nın seni değiştireceğini düşünerek aklını kaçırmama yardım ettiğini söyleme çünkü o asla böyle bir şey yapmaz. Annesi de kafayı yemiştir. Onun tek kelimesini bile dinleme. O seni seviyor, tamam mı? Bırak bunu anlamana yardım etsin. Tek istediği senin mutlu olman. Tamam, kız?"

Koyu renk gözlerinin içine bakarak gülümsüyorum. Arkadaşını çok seviyor ve belki de Declan'ın beni tamamen sevmekten başka bir şey yapmayacağını düşündüğüm için tamamen aklımı kaçırmışım. Bunu ona iletebilmeyi umarak, "Ölüm gibi kokuyorsun, Kane" demeden önce başımı sallıyorum.

Bana orantısız bir sırtışla başını sallıyor. "Biliyorum, görüşürüz."

"Görüşürüz," diyorum ve sonra bakışlarım Declan'ın kollarıyla buluşuyor. Tüm seksi ihtişamıyla arabaya yaslanmış, birasını şişenin boynundan tutuyor, gözleri

bana odaklanmıştı. Nefesimi içime çekerek ona doğru yöneldim ve gözleri ben onun önünde dururken benimkini bırakıyor. İkimiz de bir an için hiçbir şey söylemiyoruz, günün son ışığında dururken birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

Boğazımı temizleyerek, "Hey." dedim.

"Nasılsın?" diyor birasından bir yudum alarak. "Çok uzun sürmedi. Sadece iki bira."

Yere bakıp toprağı tekmelerken başımı sallıyorum. hissetmekten nefret ediyorum. Sadece bize geri dönmek istiyorum. Tüm bunların öncesine. Her şeyi berbat ettim ve sorunun kökeninin kederim olduğunu hissediyorum. Hayatımdaki kişiyi kaybetmekten çok korkuyorum.

Ailem beni, bunu tehdit edebilecek her şeye inanacak şekilde . "Ne olmuş yani?"

Dudağımı ısırarak başımı kaldırıyorum. "Ziyaret için eve dönmek istiyorum. Annemi ve babamı çok özlüyorum."

Başını sallıyor. "Düğünden önce mi sonra mı?"

"Önce."

Yanındaki şişeyi sallayarak yere bakıyor. "Ne zaman?" "Bu hafta sonu."

Bana bakıyor, bakışlarımı tutuyor. "Bunu gerçekleştireceğim."

"Oh, yok. Sadece nereye gittiğimi bilmeni istedim."

"Ben de istiyorum. Seni jetimizle götüreceğim."

Şaşırdım, "Jetiniz mi var?" diye sordum.

"Evet," diyor başını sallayarak.

"Sorun değil, sanırım."

"Eh, O'Callaghan olmanın avantajları var. Ama bugün hiçbir yok. Sadece bir bok fırtınası."

Ellerimi birbirine kenetleyerek aşağıya bakarken gülümsüyorum. Sonra "Eve geliyor musun?" diye soruyor.

Bakışlarını karşılıyorum ve omuz silkiyorum. "Eğer istersen."

"Elbette istiyorum," diyerek bana uzanıyor ve kollarını sıkıca sarıyor.

Parmakları kaburgalarımın arasına sokulup öpüyor. Nefesindeki bira kokusunu alabiliyorum ve bu bana barı hatırlatıyor. Buradaki ilk birkaç günümde ağlayan bir üzüntü yığınıydım. Bu durumdan kurtulmama yardım etti ama yine de onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Neden? Neyim var benim?

"Ben de seninle gelip ailenle tanışmak istiyorum Amberlyn."

Burnumu boynunun kıvrımına soktuğumda, gözyaşlarım yüzüne sıçrarken dudaklarımın altında teninin ne kadar sıcak olduğunu hissediyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum, gerçekten, ama neden olduğum onca cehennemden sonra nasıl hala benimle olmak istediğini gerçekten anlamıyorum. Hala fısıldayarak, "Ben de senden bir saniye daha uzak kalmak istemiyorum" diyor.

Boynunu öperek başımı sallıyorum. "Ben de bunu istemiyorum." "Yani birlikte mi gideceğiz?"

Gözlerimden yaşlar süzülürken geri çekilerek bakışlarıyla buluştum. "Bunu çok isterim."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

TWENTY-NINE

Amberlyn

Önümde duran iki mezar taşını zar zor görebiliyorum.

Gözlerim doluyor ve kalbim göğsümde çarparken dudağım titremeye başlıyor. Her ikisinin de mezarının üzerinde çiçekler var ve amcamın bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Sabahın büyük bir kısmını eski aile evimde geçirdim, annemle babamın eşyalarını topladım ve gözden geçirdim. geride bıraktığım şeyleri. Zordu ama sakladıklarımla mutluydum.

Ki bu neredeyse her şeydi.

Declan çok tatlıydı, ne zaman eve geri gönderip gönderemeyeceğimi sorsam "bunun için bir yer bulacağımızı" söyledi. Fiona'dan ayrıldığımızdan beri bir aziz gibi davrandı. Cuma günü ayrılacağımızı düşünmüştüm ama bu sabah bizi jete bindirdi ve istediğim kadar kalabileceğimiz sözünü vererek bir otelde yer ayarladı. Ona istediğimi söylediğimde bir saat içinde eve bir nakliye şirketi gönderdi.

Amcamın bu konuda ne hissettiğinden emin değilim, ama evimi çok ucuza alıyor, o yüzden ona bir şey olmaz.

Şu ana kadarki tek şikayetim çok fazla konuşmamış olmamız. Çok basit evet-hayır soruları oldu. Bu garip ve hoşuma gitmiyor, ama sonra belki de bana düşünmem için alan açtığını düşünüyorum. Ona hiç ayrılacağımızı söylemedim.

İyi ama hiç sormadı ki. Gerçekten tek yaptığı telefonuyla konuşmak ya da e-postalarını kontrol etmektir. Ben her şeyi gözden geçirirken bile o telefonundaydı. Bu onun beni rahat bırakma şekli mi bilmiyorum. I Beni hala önemseydiğini ve sevdiğini biliyorum - ayrıldığımızdan beri bunu göstermekten başka bir şey yapmadı - sadece telefonunu kapatmasını diliyorum. Ama sonra kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Çünkü burada benimle olmak için işini kaçırıyor. Düğün için son dakika planlaması yapmak için orada değiliz çünkü eve gelmek istedim. Annesinin telefonlarına bile cevap vermiyor. Bana ve herkese küsüyor ve hepsi benim suçum.

Beni buraya annemi ve babamı görmem için getirdi. İşte buradayım ve ne yapacağıma, hatta nasıl hareket edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Mezar taşlarında onların isimlerini görmek çok gerçekçi. Ben babamın adını görmeye alışkınım. Mezarını temizlemek ve yeni çiçekler için gelmediğimiz bir Çarşamba ya da Pazar günü olmadı. Şimdi mezarlarında yatan çiçekler muhteşem ve birilerinin mezar taşlarını onları oraya koymak için zaman. Özellikle de amcamsa, çünkü o babamdan nefret ederdi. Annem her zaman babamın kötü biri olduğunu düşündüğünü söylerdi. tamamen yanlıştı.

Babam harika bir adamdı.

Mezarına bakarken, varlığımın geri kalanı boyunca beynime kazınacak kelimeleri okurken hıçkırıklarımı yutuyorum.

Tomas Albert Reilly
7-2-1970 - 9-23-2007
Ruhu Amberlyn'e.
Kalbi Ciara'ya.

Declan yanımdan, "Vay canına, bu çok güzel," diyor ve ben de ona bakıp elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum.

Tekrar taş bakarak gözlerimi kapatıyorum, bana söylediğini duymak istiyorum. Ama hiçbir şey duymuyorum. Hıçkırıklarım dışında hiçbir şey. Fısıldayarak, "Bunu bize hep söylerdi. Annemin onun kalbine sahip olduğunu ve benim de onun ruhuna sahip olduğumu. Bunu mezar taşına yazmasını söyleyen bendim."

Parmaklarını benimkilerle birleştirerek elimi dudaklarına götürüyor ve başını anneme doğru eğerken usulca öpüyor. "Sanırım bu benim en sevdiğim Yine de."

Annemin taşına bakarken ağlamaktan aklımı kaçırmayı ama yapmadım.
Gülümsüyorum.

Ciara Lynn Reilly
5-16-1970 - 5-25-2014
Tomas'ın kalbi.
Amberlyn için dünyadaki en iyi anne.

Mezar taşındaki sözleri okurken gözyaşlarım daha hızlı akmaya başlıyor ama sırtışıım devam ediyor. Declan elimi diğer elinin içine alırken ve eli sırtımda aşağı yukarı hareket ederken ondan güç alıyorum. Şakağımı öperek fısıldıyor: "Bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şey. Öldüğümde benim için de böyle bir şey yap, olur mu?"

Başımı sallıyorum, ona doğru eğilirken gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen önce beni bırakma. Bunu yapamam."

"Ben de yapamam," diyor. "Öyleyse yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar bekleyelim, evet, ve birlikte ölelim."

Bunun planlayabileceğimiz en aptalca şey olduğunu bilmeme rağmen, "Kulağa bir plan gibi geliyor," diyorum. Hayat dünyadaki en belirsiz şeydir. Bir gün her şey harikadır, ertesi gün değildir. Bir gün yaşarsınız, ertesi gün ölürsünüz. Bir sonraki nefes için hiçbir vaat yoktur. Göz açıp kapayınca kadar sizden alınabilir. Hiçbir garantisi yoktur.

Ama şu anda belki Declan'la birlikte gideceğimizi umabilirim. Mutlu ve hazır.

Beni tekrar öperek, "Onlara merhaba diyecek misin? Çiçekleri yere koymak ister misin?"

Yaklaşırken sessizce başımı sallıyorum, dizlerimin üzerine çökerek mezarlarına sürünüyorum. Aptalca olduğunu biliyorum ama bunu yaparken kendimi daha yakın hissediyorum. Babamın üzerine uzanırdım, annem de öyle yapardı. Ölümünün ilk yılında saatlerce uzanırdık; hastalıklı ve aptalca ama bizi rahatlatırdı. Şimdi de öyle.

Beni şaşırtan bir şekilde Declan yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve mezarlarına bulaşmış olan küçük yaprak parçalarını ve diğer kalıntıları fırçalayarak işe koyuluyoruz. Çiçekler taze olduğu için onları bırakıyoruz ama benimkileri ekleyerek mezarlarının önünü çok parlak ve canlı hale getiriyoruz.

Gün kasvetli. Burada hava aşırı soğumak üzere, ama bu annem için parlak pembe ve mavi çiçekler ve annem için turuncu çiçekler almamı .

Babam. Ben küçükken babama getirdiklerimiz bunlardı. Annem, mezarını süslediğimizi bilmenin onu çok güldüreceğini söylerdi. O zaman da beni hep mutlu etmişti, şimdi de ediyor.

"Merhaba anne, baba," diyorum annemin mezarındaki kuş pisliğini sırf bunun için getirdiğim bezle silerken. "Ziyarete geldim. Daha erken gelemediğim için üzgünüm. İkinizin de bildiği gibi, istediğiniz gibi İrlanda'ya taşındım, Anne." Sesim biraz kesiliyor ve babaminkini temizlemeye giderken hıçkırıklarımı yutuyorum. Ovalarken, Declan'ın eli sırtımın ortasına dayanırken gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Her şey harika. Okula gidiyorum, Shelia için çalışıyorum ve biriyle tanıştım. Adı Declan. O da burada." Ovalamaya devam ederken boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Onu çok seviyorum ve İşler hızlı ilerliyor ama iki hafta içinde evleniyoruz," diyorum eli saçlarıma gelip boynumu kavrarken. "Mutluyum, o beni mutlu ediyor ama sizi özleyorum. Hem de çok."

Ne beklediğimi bilmiyorum. Mezarlarından çıkıp bana sarılmalarını mı? Bilmiyorum, ama kısa süre sonra bir tür yanıt beklerken ağlıyorum. Bir kelebek, bir gökkuşağı, bok, herhangi bir şey. Hiçbir şey olmayınca, Declan'ı ayaklarımın dibinde bırakarak hızla ayağa kalkıyorum.

"Arabada bir şey unuttum. Hemen dönerim," diyorum ve hızla dönüp arabaya yöneliyorum. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Kendimi toparlamam lazım.

Ama Declan, Declan olduğu için, "Gelmemi ister misin aşkım?" diyor.

Başımı sallıyorum. "Bir dakikaya geliyorum," diye sesleniyorum arabaya doğru koşarken.

Oraya vardığımda arabaya yaslandım ve sadece ağladım. O kadar çok ağlıyorum ki vücudum titriyor ve kalbim sanki göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Bunun yardımcı olması gerekiyordu. Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu ama tek hissettiğim acı. Yüzümü silerek arabanın içinden çantama uzandım. Bir şey almam gerektiğini söylerken yalan söylemiyordum. Daha sonra alırım diye düşünmüştüm ama işte buradayım, Declan ve benim nişan partisindeki resmimizi ve ardından Shelia, Michael ve Fiona'nın arkasında teyzemden babama bir mesaj olan resmini çıkarıyorum.

Yüzümü bir kez daha silerek, Declan'ın annemle babamın mezarlarının üzerinde oturduğu yere bakıyorum, eli annemin mezar taşında. Onunla konuşuyor. Gözlerim bir kez daha yaşlarla dolarken kaşlarım havaya kalkıyor. Ne yapıyor o?

Ona doğru ilerlerken ne dediğini merak ediyorum, ama oraya varamadan bulutlar dağılıyor ve güneş üzerime doğru parlamaya başlıyor. Saniyeler içinde sıcaktan kavruluyorum ve başımı kaldırıp baktığımda iki kardinalin ağaçta oturduğunu görüyorum. Annem her zaman kardinallerin iyi şans getirdiğini söylerdi. Bu benim burcum mu? Gooseflesh

nefes almak için savaşırken vücudumda patlıyor. Bunu gerçekten görüyor muyum? Declan'a dönüp ona seslenmek istiyorum ama o babamın mezarına doğru ilerliyor ve konuşmaya başlarken elini mezar taşına koyuyor.

"Ona layık değilim, en azından, ama onu seveceğim. İçimdeki her şeyle. ilgileneceğim, asla mutsuz olmamasını sağlayacağım. İkinizi görmek istediğinde, onu getireceğim. Onunla tanışacak ve sonra ona aşık olacak kadar nasıl şanslıyım bilmiyorum, ama onu asla bırakmayı düşünmüyorum. Onu hayatımın sonuna kadar korumak, bakmak ve sevmek için her şeyi yapacağım." İki kuş tepemden uçup beni yalnız bırakırken ellerimle ağzımı kapatıyorum ve gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı yüzümden aşağı akıtıyorum. "Sana bir de O'Callaghan rozeti getirdim. Ailemize katılan herkes bir tane alır. Fiziksel olarak burada olmayabilirsin ama onun kalbinde, benim kalbimde buradasın ve Amberlyn'le birlikte senin anını da daima canlı tutacağıma söz veriyorum. Minik yavrularımız büyükbabalarını ve büyükannelerini tanıyacaklar. Ve Ondan sonra da küçükler. Onun için endişeleneceksiniz, bunu anlıyorum, ama ya Söz veriyorum, bir erkek olarak onu seveceğim ve karım olduğu için gurur duymasını sağlayacağım."

"Zaten gurur duyuyorum," diyorum sonunda ve yüzünde bir dönüp bana bakıyor.

"Gel canım. Biraz oturalım, olur mu?"

Yanına gelip kollarını belime dolayarak çenemi öperken ben de kucağına çöküyorum. Öne doğru eğilerek annemin taşının üzerine ikimizin resmini, ardından da babamın taşının üzerine teyzemin ailesinin resmini koyuyorum. Başımı omzuna yasladığımda üzerime güneş gibi bir sükûnet çöküyor ve memnun bir sessizlik içinde otururken Declan'ı ve beni ısıtıyor.

"Seni annemle konuşurken gördüm. Ne dedin?"

Şakağıını öperken saçlarıma gülümsüyor. "Bu bir sır." Burnumu çenesinde gezdirerek gülümsüyorum. "Söyle bana."

"Ah, sana hayır diyemem, değil mi?"

Ona sırtıtıyorum ve o da yüzümü tutuyor. "Ondan sana yardım etmesini istedim. Eğer yapabilirse, sana huzur hissi vermesini. Onun burada olmamasının seni incittiğini biliyorum aşkım. Bunu düzeltmeyeceğime göre, belki yukarıda sana yardım etmenin bir yolunu bulabilir, anlıyor musun?"

Boğazım bir hıçkırıkla yanarken dudağım titriyor ve başımı sallıyorum. Bunu ne kadar istesem de, gerçekleşmesini de istemiyorum. Acıyı seviyorum; bana kaybettiklerimi ve sahip olduğum hayata her zaman değer vermem gerektiğini hatırlatıyor. Onu sonuna kadar yaşamak

gelenin en iyisini yapacağım. Bunu yapmak için Declan'a hayatımda ihtiyacım olduğunu biliyorum. Onun beni değiştireceğini düşünmeme neden olan bu korkuyu bir kenara bırakmalıyım.

Beni benden başka kimse değiştiremez.

Declan zaten bunu yapmazdı. O beni seviyor.

Bunu annemle babama söyledi.

Ertesi gün eve getirmek istediğim her şeyle birlikte yola çıktık. Ayrıca ailemin evi için güzel bir çekle ayrıldım. Amcam çeki bana uzattığında çok zorlandım ama onu kolunu

Yeni eşim ve onun karnında büyüyen çocuğumla evimin eskiden olduğu gibi sevgiyle dolacağını hissettim. Annemle babamın anısı hâlâ yaşayacaktı. En azından öyle umuyorum.

Her ne kadar ayrılmak istemesem de Declan yakında geri döneceğimize söz verdi ve bu beni biraz daha iyi hissettirdi. İşe geri gerektiğini biliyordum ve Fiona'ya bir elbise almam gerekiyordu çünkü düşün

Biz farkına varmadan burada olacak. Yapacak çok şey var ve ayrıca onun ailesiyle yaşamak istemediğim gerçeğiyle başa çıkmak zorundayım.

Keşke onu Amerika'ya taşınmaya ikna edebilseydim ama geri dönmek bana hiçbir şey katmadı. Sadece bir günlüğüne gitmiştik ve Mayo'yu çok özlemiştim. Ülkenin yeşilini, insanların sıcakkanlılığını ve havasını özledim. İrlanda'da hava çok berrak. Özlemişim ve bu beni şaşırtıyor ama Mayo bir şekilde benim evim oldu.

Belki de her zaman burada olmam gerekiyordu, burası her zaman benim evimdi, ama Amerika benim yol ayrımımdı. Bilmiyorum ama uçaktan indiğimiz anda evde olduğum için mutluydum. Yolculuk iyiydi, göğsümdeki ağırlık gitmişti ve geleceğimiz için hazırdım. Sadece bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu. Çabuk, aklımı kaybetmeden önce.

Arabada giderken Declan elimi tutuyor ve sıkıyor. Fiona'ya mesaj attığım yerden ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni aldığın için," diye cevap veriyorum. "Benim için orada olduğun için."

"Her zaman öyle olacağım." Sonra bana bir sırıtış gönderdi ve "Sana bir şey göstermem gerek" dedi.

"O da ne?"

"Neredeyse ."

Fiona'ya mesaj attığım yere bakmadan önce başımı sallıyorum.

Ben: Harika bir yolculuktu. Milyarlarca kez daha iyi hissediyorum. Sen bir dahisin.

Sanki benden şüphe ettin. Büyük. Ben mutluyum. Siz ikiniz iyi misiniz?

Evet, sanırım. Bazı şeyleri ele almamız gerekiyor. Yarın annesinin evinden çıkmam gerektiği gerçeği gibi.

Evet, tabii, öyle yap ama unutma orası onun evi. İçinde büyüdüğü.

Ben: Biliyorum.

Harika. İyi eğlenceler ve yarın görüşmeden önce aranızın iyi olduğundan emin olun.

Ben: Yapacağım.

Araba durduğunda, Declan arabadan inerken kafamı kaldırıp bir tarlanın kenarına park ettiğimizi görüyorum. Etrafıma baktığımda gölü görüyorum ve nerede olduğumuzu biliyorum ama nedenini anlamıyorum.

", " diyor ve kapıyı açıp beni dışarı çıkarıyor. Elini tutuyorum ve arabanın etrafında geniş bir alanın işaretlendiği yere doğru yürüyoruz.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum ve bana boşluğu işaret ediyor.

"Dünyanın en muhteşem boş noktası mı?" Diyorum ve o gülüyor. Başını sallayarak beni kollarının arasına alıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Geçen gün eve geldiğimde içeri girdim ve kafamı kopardın, Fiona'ya kaçtın ve sonra Amerika'ya uçtuk?"

"Bunun için hâlâ üzgün değilsin, değil mi?" Alaycı bir tonla soruyorum, ama gülmüyor, bana bir bakış atıyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Üzgünüm, filtre yok, hatırladın mı? Her neyse, dediğin gibi."

Başını sallarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Evet, o gece sana bunu anlatmak için heyecanla eve geldim."

"Boş nokta mı?"

"Evet," diyor başını sallayarak. "Burası evimizin yer."

Yüzümü buruşturarak boş noktadan ona bakıyorum. "Ha?"

"Burada bir ev inşa edeceğiz. Ben kendi toprağında olmak istiyorum; ailemle birlikte yaşamak istememeni anlıyorum, sorun değil ama ben kendi toprağında olmak istiyorum. Birinin buraya gelmesi yedi dakika sürer. O zamana kadar işimiz bitmiş olur ya da en azından kapıyı kilitlemeyi unutmayız," diyor kaşlarını imalı bir şekilde sallayarak. Ama ne dediğini gerçekten anlayamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

Parlak turuncu bantla işaretlenmiş noktaya baktığımda ona inanamıyorum. "Şu anda gerçek misin?"

"Evet, evden çıkmak istiyordun. Sana bunu veriyorum."

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum."

Bu kadar basitti. Ona bakmak için döndüğümde, gözlerimiz buluştuğunda dudağım titremeye başlıyor. Gözlerim onunkileri ararken kalbim göğsümde güm güm atıyor, Fiona'nın sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor. O haklıydı. Korku bir yalancı ve gerçek tam duruyor. Declan beni değiştirmez; o sadece beni sevmek istiyor. Kollarımı ona dolayarak, dudaklarımı dudaklarına bastırırken onu sıkıca sarıyorum. Beni kollarının arasında tutarak, birbirimize duyduğumuz sevgi tüm duyularımızı sular altında bırakırken beni iyice öpüyor.

Ayrılırken, ben ona bakarken burnumu öpüyor. "Başına bela olduğum için özür ."

Başını sallarken bana orantısız bir sırıtış atıyor. "Ah, belki, ama kıcımda senden başka bir acı istemezdim. Ve iyi olacağımızı biliyordum. Sadece bunu fark etmen gerekiyordu."

"Sensiz yapamazdım. Seni ailemin mezarı başında gördüğümde beni değiştireceğini düşünbiliyordum. Sen sadece büyümeme yardım etmek istiyorsun."

"Bu doğru, *mo stór*. Sadece bunu istiyorum çünkü sen benim büyümeme yardımcı oldun. Sensiz bu hale gelemezdim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye söz veriyorum.

"Harika, hadi şimdi eve gidelim."

Arabaya dönmeden önce beni tekrar öpüyor ve ben bulutların üzerindeyim. Tekrar sürmeye başladığımızda koltuğumda zıplıyorum.

"Kendimiz mi tasarlayacağız?"

Başını salladı. "Evet."

"Eek! Çok heyecanlıyım! Ne zaman başlayabiliriz? O zamana kadar ailenle mi yaşayacağız? Kalmamayı tercih ederim ama eğer istiyorsan ve

Bize yeni bir ev inşa etmeleri uzun sürmez, o zaman biraz dayanabilirim. Bekle, nereye gidiyoruz?"

Bir tepeye tırmanırken Declan bana sırtıyor. Tekrar sorduğumda bile bana cevap vermiyor. Küçük bir kulübe görüldüğünde, kulübenin önünde durduğunda ona bakıyorum. Arabayı kapattıktan sonra bana bakıyor ve bir nefes veriyor.

"Evinize hoş geldiniz, Bayan Reilly." çıkıp bana kapıyı açtığında çenem düştü. "Fazla bir şey değil ama temel ihtiyaçlarımız var. Biraz döşettim, çok değil ama büyük ev bitene kadar bizi idare eder."

Kapıyı itip açtığında ve içeri girdiğimizde "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum. Çok sevimli bir ev. Sadece bir oturma odası, küçük bir mutfak ve yatak odasına bitişik bir banyo. Malikânedeki odasının büyüklüğünde.

"Mutfağı var, buzdolabında yiyecek var, yani akşam yemeğimi sen pişireceksin, biliyorsun," diyor göz kırparak ve ben kıkırdıyorum. "Ama bu bize iyi gelecek, sanırım."

Bana dönüp baktığında, "Ben de öyle düşünüyorum" diye onayladığımda beni kollarının arasına çekti.

"Harika. Mutlu musun, aşkım?"

Kollarımı beline doladığımda gözlerim kamaşıyor, ona bakmadan önce küçük evimizin etrafına bakıyorum. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

THIRTY

Amberlyn

"Çok şirin! Çok seviyorum!"

Fiona omzunun üzerinden bakıyor ve bana sırtıtıyor. "Senin için çok heyecanlıyım.

Beni ve Kane'i yemeğe davet et. İkiniz için yaptım."

"Davet ettin, belki yemeği yakmam." "Ah, siktir git.

Biraz gevrekti o kadar."

"Kömür karası gevrek diyorsan, evet, sadece biraz gevrekti," diye takılıyorum ve o da dilini bana doğru uzatıyor.

"Daha iyi oldum."

"Güzel!" Suyu yakabildiği için ona tezahürat yapıyorum. "Hey, belki müteahhit planları bıraktığı gece siz de gelebilirsiniz. Yemek yeriz ve her şeyi gözden geçiririz."

"Tabii, bana haber ver," diyor ve elbisenin üst kısmını kollarından yukarı kaldırıp arkasını kapatıyor, sonra da dönüp bana elbiseyi gösteriyor. "Annesiyle konuştu mu?"

"Birazcık. Kadın özür diliyor elbette ama adam dinlemiyor. Hâlâ çok kızgın."

"Onu suçlayamam."

"Hayır, ama ona kızgın olmanın onu incittiğini biliyorum."

"Bunu atlatacaktır. Yine de onunla evleniyorsun," diyor, hâlâ çıtçıtla oynayarak.

"Bu doğru," diyorum başımı sallayarak.

Onu aldığı anda, benim için giydiği elbiseyi modellerken bal rengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyor. Elbise krem rengi, sade ve onu her sarıyor. Fiona çok güzel olduğu için çok sade, gösterişli bir şey olsun istedim ama elbisemi gölgede bırakacak bir şey olmasın. I Biliyorum, kafam karışık ve hiçbir anlam ifade etmiyorum ama gördüğümde anlayacağım.

Bu iyi sanırım. Çarpıcı ama ben beğenmedim. Bir nedenden dolayı ve sanırım o da bunu görüyor. Ellerini karnının üzerine koyup önce aynaya sonra bana bakıyor.

"Sanırım pişirdiğin her şeyi yakmıyorsun?" Bağışlayıcı bir sırtışla soruyorum. Başını sallarken gülüyor. "Hayır, değil. Sana söylemeyi unuttum." "Neyi?" Kaşlarımı içeri çekerek soruyorum. Bakışlarımı tutuyor, bir şeyler kemiriyor. dudağı kızarmaya başlar. "Ne?" Tekrar soruyorum.

"Hamileyim," diye fısıldıyor sırtarak.

"Kapa çeneni!" Ayağa fırlayıp ona doğru koşarak bağıriyorum. "Gerçekten mi?!" "Evet, sadece sekiz haftalık, ama evet, küçük bir bebeğimiz var."

Ona sıkıca sarılıyorum ve ayrılırken yanağından öpüyorum. "Aman Tanrım! Neden bana söylemedin?"

Beni kollarımın arkasından tutarken gülümsüyor. "Gördün mü, ilk başta inanmadım. Testi çöpe attım ve şans eseri olduğunu düşündüm. Ama sonra süper hasta oldum ve dedim ki, lanet olsun, sanırım öyleyim. Bu yüzden bir test daha yaptım.

Olumlu. Kane'e söyledim. Doktora gittik, yine pozitif çıktı," diyor gülerek ve ben sırtımdan duramıyorum. "Ve bir dakika oturduk, gerçekten sindirmek için çünkü bu çok plansızdı. Doğum kontrol hapı kullanıyordum."

"Oh, bunu bilmiyordum."

"Evet, belli ki spermi de öyle değilmiş," diye şaka yapıyor ve ben de gülümsüyorum. "Ama evet, bu büyük bir sürpriz ve hazır bir şey değil. Ama düğünden sonra beni isteyecek ve sonra aileme söylemeden önce hızlıca evleneceğiz."

Daha da kocaman sırtarak onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılıyorum. "Harika bir anne olacaksın."

"Bilmiyorum ama göreceğiz. Heyecanlıyım."

"Eek! !" Onu yanağından tekrar öperek haykırıyorum. "Teyze olacağım!"

"Öylesin," diyor başını sallayarak. "Ama bu kadar yeter. Bize bir elbise alalım, olur mu?"

"Evet," diyorum, gitmesine izin veriyorum ama sonra ona tekrar sarılıyorum. "Eğer kız olursa, Amberlyn harika bir isim."

Beni itip başka bir elbise almak için soyunma odasına giderken gülüyor. Omzunun üzerinden bana bir bakış gönderiyor ve bu kadar mutlu olmasına bayılıyorum. Parladığını daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum. Sanki hayatlarımız son sürat devam ediyor. Hamile ve çok çabuk evlenecek. Evleniyorum ve sonra anne olma zamanım gelecek. Yakın bir zamanda değil ama olacak ve gerçekten sabırsızlanıyorum.

Öğleden sonra eve döndüğümde yüzümdeki sırtışı silemiyorum. Fiona için çok mutlu olmanın yanı sıra kendi evimde yalnız olduğum ve hayallerimin erkeğiyle evlendiğim gerçeğini de eklersek, dünyanın en mutlu kızlarından biri olduğumu söylemek çok kolay. Eksik olan tek şey ailem ama onları yanımda hissediyorum. Son zamanlarda çok fazla, bu da rahatlatıcı.

Görünüşe göre müstakbel eşim çok dağınık olduğu için biraz toparlandıktan sonra -malikanede her zaman birileri onun arkasını topladığı için bunu fark etmemiş olmalıyım- biraz okul ödevi yapıyorum ve sonra e-postalarımı kontrol ediyorum. Her durakta bana bir e-posta gönderen nakliyecilerden gelen e-postalarım var. Eşyalarım iki hafta daha burada olmayacak ve büyük ev hazır olana kadar onları depoya kaldırmaya karar verdik bile.

Biz de böyle adlandırdık. Büyük ev. Malikânenin büyüklüğüne yakın bir yerde olmayacak ama bizim ve olmaya karar verdiğimiz çocuklar için iyi bir büyüklükte olacak. Annesinden gelen bir e-postaya geldiğimde inledim. Declan'la hâlâ özür dilemem gerektiğini düşündüğüm o korkunç kavgayı yaptığımız gün ofisinden çıktığımdan beri onunla ne konuşmuş ne de görüşmüştüm.

Derin bir nefes alarak e-postayı açtım ve okumaya başladım.

Amberlyn canım,

Pazartesi saat 3'te elbise provan olduğunu bilmeni istedim. Shelia ve Fiona bize katılabilirler. Lena ve ben de orada olacağız. Düğünle ilgili her şey yolunda ve hazır. Hıçkırık olmamalı. Ben bile

sana küçük bir sürprizim var. Bence sen ve Declan bunu takdir edeceksiniz.

Hazır seni yakalamışken, geçen gün seni üzdüğüm için özür dilemek istiyorum. Ciara hakkında çok düşündüm ve keşke size ondan daha önce bahsetseydim. Onu özliyorum. Cenazesine bile katıldım. O gün seni gördüm ve ne kadar muhteşem olduğunu, ona çok benzediğini düşündüm. Declan'ın bir Amerikalıyla çıktığı haberi bize ulaştığında, resmini görene kadar seni düşünmemiştim bile. Saatlerce ağladım, Ciara'nın ve hatta Marla'nın fotoğraflarını çıkarıp biraz baktım. Bundan kimseye bahsetmedim. Seni tanıdığımı, hatta kim olduğunu bile. vardı. Oluruna bıraktım, ama şimdi keşke diyorum.

Seni Ivor'a karşı savunurdum. Declan'ı sana daha erken iterdim, çünkü Ciara'nın herhangi bir kızı güzel ve Güçlü bir ruhu var ve bu konuda yanılmıyorum. Bu yüzden endişelendim. Ben Ona zaten bir kez yanlış yaptım ve bu evliliğe uyarı olmadan girmenize izin veremezdim. İkinci de incittiğini bilsem de söylemek zorundaydım. Oğlum için iyi bir eş olacaksın ve umarım bir gün bizim de bir ilişkimiz olur. Seni çok seviyorum ve senin için endişeleniyorum. annenin yapacağını biliyordum. incittiysem, korkuttuysam ya da üzdüysem özür dilerim. Senin için en iyisini diliyorum.

Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

*Umarım kulübeyi seversin. Annemindi. Orada büyüdüm. Annenle babanın resmini senin için oturma odana astım. Bunu takdir edeceğini düşündüm. Sevgilerimle,
Noreen*

Yüzümden akan gözyaşlarını silerek odanın öbür ucunda benim için astığı resme bakıyorum. Çok güzel bir resim, düşünlerinde göl kenarındaki büyük ağacın altında çekilmiş bir fotoğraf. Yakında benim de buna benzer bir resmim olacak. Yüzümdeki bir damla gözyaşını daha silerek yanıtla tuşuna basıyorum ve hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Bayan O'Callaghan,

Düğünümüz için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Ailenize katılacağım günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Ailemin için de teşekkür ederim. Declan dün gece beni eve getirdiğinde bunu görmek beni çok mutlu etti. Ayrıca bu yönünüzü benimle paylaştığınız için size teşekkür etmek istiyorum. I

tanımak ve yakında sevmek için sabırsızlanıyorum. Belki yarın öğleden sonra işten çıktığımda çay içebiliriz? Çay elbisesi giymeyeceğimi garanti edebilirim.

*Sevgiler,
Amberlyn.*

Gönder tuşuna basıp birkaç e-postayı daha kontrol ettikten sonra e-postam daha çalıyor. Bayan O'Callaghan'dan geldiğini görünce aç tuşuna basıyorum ve verdiği yanıtı gülümsüyorum.

Başka türlüünü beklemezdim. Yarın üç gibi görüşürüz. Dört gözle bekliyorum.
Sevgiler, Noreen

Yüzümde bir sırıtışla bilgisayarımı kapattım ve sandalyemde arkama yaslandım. Bu konuda kendimi iyi hissediyorum. Hanımefendi ile rahat edip edemeyeceğimi bilmiyorum.

O'Callaghan yakında, ama belki bir gün . Fiona'nın dediği gibi, herkes kayınvalidesiyle iyi geçinemez ama Declan'ın annesiyle arasını düzeltmesine ihtiyacım var. Onu seviyor ve zor olsa da bunu başardık.

Ayağa kalkıp yemeğe başlamak için mutfığa gidiyorum. Shelia Teyzemin çoban turtasını yapacağım, Declan'ın en sevdiklerinden biri. Şaka yapmıyordu. Buzdolabını doldurduğunu söyledi. Oradaki yiyecekleri en az iki hafta boyunca yiyeceğiz ve ona yemek pişireceğimi bilmek başımı döndürüyor. İki haftadan kısa bir süre içinde kocam!

Beklenmedik şekilde harika bir gün geçirdiğim için yüzümde bir sırıtışla mutfakta dans ediyor, Declan'ın eve gelmesini beklerken karıştırıyor ve pişiriyorum. O

Genelde eve beş gibi gelir ve bugün bir dakika bile geç kalmadı. Tam turtayı fırından çıkarırken, arabasının tepeden geldiğini görüyorum. Turtayı ocağın üzerine koyup, onu karşılamak için kapıya gitmeden önce ellerimi annemin yemek yaparken kullandığı önlüğe sırtıyorum.

Arabadan iner inmez bana bir sırıtış gönderdi. "Her gün böyle mi karşılanacağım?"

Beni kollarına alıp derinden öperken kıkırdıyorum. Ölüm gibi kokuyor ama onu özledim ve gerçekten umurumda değil. Dudaklarımı çenesine bastırarak ona sırtıyorum ve "Belki" diyorum.

"O zaman günü atlatmak şu anda olduğundan daha da zor olacak," diyor ve beni tekrar öpüyor. "Seni özledim."

"Seni özledim. Hadi, yemek hazır."

"Grand, bir duş alayım. Kane ile biraz malt odasında çalıştım. Berbat kokuyorum."

Omuzlarımı sıkıp geçerken gülümsüyorum. "Sadece ." "Birazcık, değil mi?" diyor sırtarak ve sonra gözden kayboluyor.

Yatak odası. Turtayı kesmeye başladığımda kalbim göğsümde patlıyor, masaya koymadan önce ona biraz koyuyorum ve ikimize de içecek bir şeyler getiriyorum. bacak bacak üstüne atıyorum, tam o sırada yatak odasından üzerinde sadece bir şortla çıkıyor. Bana bakarak elini vücudunda bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyor. "Akşam yemeğine bu şekilde gelebilir miyim?"

Başımı sallarken gülüyorum. "Bizim evimizde yapabilirsin."

"Akıllı kadın beni buna ikna etti, biliyor musun?" diyor ve yanımdaki koltuğa çökmeden önce başımın üstünü öpmek için yanıma geliyor. "Mm, çok iyi görünüyor, aşkım. Hadi, bir öpücük daha."

İsteyerek geliyorum ve yemeğe başlamadan önce beni dudaklarımdan sertçe öpüyor. Turtamı keserken, bir ısırık aldığımda memnun bir iç çekiyorum, evin etrafına bakıyorum, küçük evimizi seviyorum. "Sonsuza kadar burada kalabiliriz, biliyorsun," diyorum ve o da bana kaşlarını kaldırarak bakıyor.

", değil mi?"

Başımı salladım. ". Çok sevimli."

"Şimdilik. Ama yakında sıkışık olacak ve annemin söylediğine göre kışın biraz cereyan yapıyormuş," diye ekliyor çatalını bana doğrultarak.

"Evet, eski evi olduğunu bilmiyordum."

"Evet, büyükannem diğer büyükannemi bebekle birlikte bulduğunda ona bu evi vermişler ve ondan kira almamışlar. Büyükannem annemin annesini çok severdi. İyi bir işçiydi, onu kaybetmek istemediler."

"Bu çok tatlı."

"Evet," diyor başını sallayarak.

"Onunla konuştun mu?"

Başını sallıyor. "Bugün ofise geldi."

Bekledim ve devam etmeyince "Ve?" diye sordum. Az önce aldığı lokmayı yutarak omuz silkti. "Onu affettim." "Güzel."

"Annenin hatırı için seni uyarmaya çalışması bir bakıma çok hoş, ama yine de benim için daha iyisini düşünmemiş olması beni kızdırıyor. Sadece babam olacağımı varsayması."

Başımı salladım. "Evet."

"Ama olan oldu. Bununla işimiz bitti," diyor elimi sıkarak. "Benim için bitmeyen şey bu. Gerçekten çok güzel."

Ona memnuniyetle gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Yemeğe , daha fazlasını almadan önce tabağını temizliyor. Bana bakarak çatalını bana doğrultuyor ve "Buranın annemin eski evi olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Bana bir e-posta yazdı."

"mi?" diye sorar, şaşırarak. "Ne söyledi?" "Özür diledi ve biraz annemden bahsetti." "Hm. İyi misin?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "de öte."

"Harika," diyor ve dalmadan önce masanın altından dizimi avuçluyor. "Beni yarın çaya davet etti. Gelmek ister misin?"

Omuz silkiyor. "Evet, orada buluşuruz."

Gülümseyerek, günlerimiz hakkında konuşurken yemeğe geri dönüyoruz ve bunun ne kadar özel olduğunu seviyorum. Kimse bize servis yapmıyor; ailesinin konuşmak istedikleri hakkında konuşmuyoruz. Sadece biz varız. Bu mükemmel bir şey. Hep istediğim şey buydu. Sevdiğim adamla kendimi tamamen tamamlanmış hissetmek.

"Sana Lena'nın Dublin'e taşınacağını söylemiş miydin?" Şaşırdım, "Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Görünüşe göre düğünden sonra. Bugün de benimle biraz konuşmaya geldi. Sanırım onun için en iyisi bu."

"Ben de, yeni değişiklik."

"Evet, sanırım öyle."

"Micah onunla temasa geçti mi?"

Başını iki yana sallar. "Sanırım fazla acı çekmiyor olmalı. Ondan hiç haber almamış."

"Belki de en iyisi buydu," diye öneriyorum ve o da kabul ediyor.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," diyor, yaslanıp elini karnının üzerine koyarak. Çok zayıf ve seksi, omzundaki dövme yalamam için bana yalvarıyor. Onu da bu turtayı yaladığım gibi yalayıp yutabilirim. Elime yaslanarak, "Doydun mu?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece üçüncü raunda hazırlanıyorum," diyerek gülmeme neden oluyor. "Fiona için elbise alışverişi nasıl gitti?"

Sosun bir kısmını parmağımla alıp ağzıma götürüyorum ona bakmadan önce. Bunu yapmanın ne kadar özgürleştirici olduğuna inanamıyorum çünkü son birkaç aydır dirseklerimi bile masaya koyamıyordum.

Fiona ile geçirdiğim günü hatırlayarak başımı sallarken kocaman sırıtıyorum. Bana kimseye söylemememi söyledi ama bunun Declan'ı da kapsayıp kapsamadığından emin değilim. Eminim değildir. Ama her ihtimale karşı telefonumu cebimden çıkarıp ona elbiseden bahsederken hemen mesaj atıyorum.

"Siz ikiniz konuştunuz mu?"

Telefonumdan başımı kaldırıyorum, kaşlarım kalkıyor. "Ne hakkında?" Omuz silkiyor. "Bir şeyler mi?"

"Ne tür şeyler?" Ben soruyorum, o da bana aynısını yaparken onun gözlerine . Sonunda ikimiz de "Bilirsin işte!" diyoruz.

"Evet! Bir bebek! !" Ben , o da ellerinin üzerine yaslanarak gülüyor.

"Evet, Kane çok heyecanlı ama gergin de tabii."

"Fiona da öyle. Sabırsızlanıyorum," diyorum yüzümde parlak bir sırıtışla. "Elbise deniyorduk ve artık küçük bir göbeği var! Ben, Fiona, elbise sana uymuyor, diyorum, o da, evet, hamileyim, diyor."

Başını sallarken gülüyor. "Malt odasında olmamın nedeni Kane'in bana nasıl söyleyeceğini bilememesiydi. Bana söylemek için neden bu kadar gergin olduğu konusunda kafam çok karıştı. Mutlu olmayacağımı mı düşünüyordu? Bu hâlâ aklımı başımdan alıyor."

"Kesinlikle! Tuhaf. Ama yaşasın! Bir bebek. Bebekleri ," diyorum elime yaslanarak. O da aynısını yapıyor, bana sırıtırken burnu benimkine değiyor.

"Öyle mi, aşkım?"

"İstiyorum," diyorum, onun muhteşem bakışlarını kendi tutarak. "Kendimize ait bir tane yapmak ister misin?"

Başımı sallarken kıkırdıyorum. "Henüz değil."

"Harika çünkü ben de istemiyorum," diyor göz kırparak. "Ama hiçbir şey pratik yapamayacağımızı söylemiyor."

Ayağa kalkarak masadaki her şeyi bir yığın halinde itiyor. "Declan!"

Bana baktı. "Ne? Hayatımda bir gün bile böyle ortalığı dağıtıp mutfak masamın üzerinde bir kadınla sevişemedim."

Beni tutup kaldırıyor ve masanın üzerine bırakıyor. Külotumu ve şortumu bacaklarımdan aşağı indirirken dudaklarına karşı "Umarım öyle değildir," diye mırıldanıyorum.

"Artık kendi evim, kendi masam ve müstakbel karım olduğuna göre, masaya " demeden önce dudaklarıma kıkırdıyor.

"Birçok kez, değil mi?" Gözlerimi dolduran arzuyla soruyorum.

"Evet," diye söz veriyor. "Ve sadece bu gece için değil, hayatının geri kalanı için." "Mm, sabırsızlanıyorum," diyorum parmaklarını içimde kaydırırken, ama sonra

Yüzümde sahte bir panikle onu durdurdum. "Kapıyı kilitledin mi?"

Söylemeye gerek yok, gerçek sevişmeden daha çok kahkaha vardı, ama başka türlü olacağını sanmıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

THIRTY-ONE

Amberlyn

"Çok güzel."

Fiona odaya girerken omzumun üzerinden bakıyorum ve ona gülümsüyorum. Vücudundan aşağıya doğru akmadan önce göğüslerinin altında toplanan açık pembe elbisesi içinde çarpıcı görünüyor. Saçları omzundan aşağıya inen bir örgü halinde, içinde elbiseyi mükemmel bir şekilde tamamlayan büyük beyaz çiçekler var. Makyajı yumuşak ve güzel bir şekilde yapılmış ve yanımda dururken muhteşem görüldüğümüzü düşünüyorum. Mükemmel bir renk dengesi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kendime bakarken soruyorum. Elbise bana mükemmel bir şekilde uyuyor, aşağı doğru akıyor ve mavi tenimde harika görünüyor. Elbiseyi seviyorum

Şimdi ilk zamankinden daha fazla. Saçlarım gevşek bir topuz halinde, başımın etrafına sarılmış kurdelenin etrafındaki dallar yüzüme doğru düşüyor. Başımın yan tarafında kocaman mavi bir çiçek var ve kuş kafesi duvağım yüzümü örtüyor. "Sence Declan bunu sevecek mi?"

"Kıçına tekme yiyeceği kesin," diyor bana ve ben de kollarımı beline dolayıp alnımı şakağına bastırıyorum.

Gözlerimi kapatarak, tuttuğum bu kadını ne kadar çok sevdiğime dair gözyaşlarımı yutuyorum. Kendimi tutamayarak, "Sen olmasaydın buraya kadar nasıl gelebilirdim, gerçekten bilmiyorum, Fiona" diyorum.

Gülmeye başlıyor ve gözlerimi açtığımda elini yüzümün önünde sallıyor. "Bunu bana yapma Amberlyn. Ben duygusal bir karmaşayım! O lanet koridordan makyajımla inmek istiyorum!"

Kollarımı ona sarıp yanağından öperken gülümsüyorum. Gözlerimin içine bakarak, "Ama şunu söylemeliyim ki, annen ve baban şu anda bize bakıyor ve her ikisi de senin muhteşem olduğunu söylüyor, Amberlyn. Çarpıcı. Gerçekten."

Başımı sallarken gözlerim doluyor ve sonra gözyaşlarımı tutabilmek için elimi yüzümün önünde sallayan ben oluyorum. "Yapmak hakkında konuş Biri ağlasın!"

Küçük kızlar gibi gülerek, aynada kendimize birbirimize yaslanıyoruz.

"Çok şey değişiyor," diye fısıldıyor ve ben başımı sallıyorum. "Sen geldiğinde her şey değişti, bir kız kardeşim oldu ama şimdi hayatımıza başlıyoruz. Bize dünyayı verecek iki adamla."

"Her şey iyi olacak. Mutlu olacağız," fısıldıyorum. "Kolay olmayacak."

"Aşk ne zaman kolay oldu ki?" diye soruyor ve ben gülümsüyorum. "Ama birbirimize sahip olacağız?"

"Her zaman," diye cevap veriyorum ona sıkıca sarılırken. Sonra kapı açılıyor ve teyzem Shelia içeri giriyor, benim ve Fiona'nın üzerine titriyor ve hüngür hüngür ağlıyor. Bayan O'Callaghan içeri girdiğinde, ağzı açık kalırken ona gülümsüyorum.

"Mükemmellik, evet?"

Shelia yüzünü silerken hızla başını sallar. "Ben de öyle dedim. Gerçekten muhteşem."

Bana doğru gelen Bayan O'Callaghan bakışlarımı tutarak öpüyor. "Tıpkı annene benziyorsun. Aynen, sanırım."

"Evet, ," diyor teyzem, yüzünü tekrar silerek. "Çok gurur duyarlardı."

",," diyor Bayan O'Callaghan, kulağımın arkasında bir dal oynatarak. "Hepimiz öyleyiz."

"Teşekkür ederim."

Bana el salladı. "Declan çok şık görünüyor."

Gülümsüyorum. "Bu adamın başka bir görünüşü var mı?" Ben soruyorum, o gülüyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Vakit geldi. Hazır mısın?"

Derin bir nefes çekiyorum ve gülümsüyorum. "Sorduğu andan beri hazırım."

Ve bu sözler ruhumda daha doğru çınlayamazdı. Bir süre evim olan oturma odasından , bugünün nihayet geldiğine inanamıyorum. Son bir buçuk haftadır, Declan ve ben

Hayatımızın geri kalanında sahip olacağımız rutin. Gün boyunca ayırırız ama o evdeyken birlikteyiz ve bu gerçekten büyüğü bir şey. Çok mutluyuz ve ruhum çok neşeli.

Beni yanlış anlamayın, annemi ve babamı çok özölüyorum. Ancak Declan'la birlikte Amerika'ya döndükten sonra, beni ölene kadar seveceğine dair onlara söz vermesini dinlemek bana gerçekten yardımcı oldu. Sanki göğsümden tonlarca tuğla düşmüş gibiydi ve benim için yaratılmış olan adamla bir hayata başladığımı biliyordum. Aşk hikayemiz mükemmel değil. Bizi öldürmeye çalışan insanlar oldu,

bizi parçaladı ve hatta korku çirkin başını kaldırdı, ama üstesinden geldik.

Pes etmedik. Savaşık.

Çünkü birbirimizi ayrı kalamayacak kadar çok seviyoruz. Ve şimdi onu kocam yapmak üzereyim.

Declan'la evlenmemizi izlemek için herkesin toplandığı yere biraz yürüyeceğim ve bunu yapmaya hazır bir şekilde topuklarımın üzerinde zıplıyorum. Bu sabah uyandığımda Declan'ın beni bekleyen bir paketi vardı ve içinde beni sevdiği her gün için bir tane olmak üzere iki yüz on gül vardı. Görmesi çok güzel bir şeydi ama iki Mickey Mouse kulaklı şapka ve biri Bay, diğeri Bayan yazan iki tişörtten oluşan hediyeği açtığımda neredeyse kendimi kaybediyordum. Beni sevdiğini söyleyen notu okurken öyle yüksek sesle çığlık atıyordum ki beni balayımız için Disney World'e götüreceğini söyledi. Sonra annemi ve babamı görmek için duracağımızı gördüğümde biraz ağladım.

İnanılmaz derecede tatlıydı ve onu görmek için saatlerdir bekliyordum. Beni sürekli şaşırttığı için ona teşekkür etmek için.

Kapıdan çıkarken Bayan O'Callaghan beni durdurdu. "Sürprizin için hazır mısın?"

Etrafıma bakındım, kafam karışmıştı. "Şimdi mi?"

Bay O'Callaghan Cathmor' da yanına alarak yukarı çıkarken başını salladı. "Sürpriz! Sen ata bineceksin."

Ona sıkıca sarılırken sırtışım büyüyor. "Declan buna bayılacak." "Bayılacak."

Yakında Cathmor'a çıkmama yardım edecekler. Beni bir hanımefendi gibi oturtmaya çalıştılar ama . Düşeceğimden korkuyordum ve sonunda vazgeçip beni bıraktılar. Bacaklarım açık ve elbisem muhteşem atın üzerinde bir pelerin gibi düşerken deli gibi farkındayım ama olsun, ben buyum.

Bayan O'Callaghan bacaklarımı okşayarak, "İyi şanslar tatlım ve tebrikler," diyor.

"Evet, ailemizde olduğun için çok şanslıyız," diyor Bay O'Callaghan övünen bir sırıtışla. "Declan seni görünce yere yığılacak. Harikasın, öylesin."

El sallamadan önce "Teşekkür ederim," diyorum ve sonra gidiyorlar.

Gitmek için sinyali beklemem gerekiyor ve burada otururken en ufak bir gerginlik duymadığıma şaşıyorum. Heyecanlıyım. Hayatıma başlamaya hazırım. Sevdığım adam. Geleceğimizin neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum ve ailemi özlesem de burada beni seven insanlar ve sadece bana sahip olmak için her şeyden vazgeçebilecek bir adam var. Tanrı'nın elleri tarafından sadece benim için yaratılmış bir adam.

Yavaşça gözlerimi kapatıyorum, parmaklarım Cathmor'un yelesine dolanırken anneme ve babama küçük bir dua gönderiyorum. Nedense onları etrafımda hissedebiliyorum. Beni izlediklerini biliyorum, muhtemelen benim için çok mutlu olduklarından cennette ağlıyorlardır. Benim için istedikleri hayatı yaşıyorum. Şimdiye kadar aldığımdan daha fazla risk almayı planladığım bir hayat. Sırf Declan'ı çıldırtmak ve kendimi mutlu etmek için ciddi şeyler yapmayı planladığım bir hayat. Ve var olduğum her gün hayatımın aşkına aşık olmaya devam edeceğim bir hayat. Daha ne isteyebilirler ki?

Seyislerden biri olan Tom ısıklık çaldığında, gözlerimi açtığımda bana el salladığını görüyorum. Cathmor'a hafifçe tekme atıyorum ve hayatımın geri kalanına birlikte başlayacağım kişinin beklediği alana doğru ilerlerken yavaş bir tırısa başlıyor. Yolculuk uzun sürmüyor ve çok geçmeden gördüğüm tek şey sıra sıra insanlar. Büyük, tüllü bir çadır kurdular, bu bizi güneşten biraz koruyacak ama aynı zamanda mekâna belli bir zarafet de katıyor. I Annemin her şeyin mükemmelliğinden dolayı sırtıttığını biliyorum. Beyaz çiçek var, o kadar büyükler ki her yerde bulut gibi görünüyorlar. Çadırın tül perdelerinden bile sarkıyorlar. Muhteşem bir şey.

Fiona koridorda yürümeye başlıyor, yol boyunca süzülen güzel pembe bir çiçek gibi görünüyor, ama ilk gördüğüm kişi o değil.

Hayır. O benim damadım.

Göz alıcı duruşu ve etrafındaki herkesin dikkatini üzerine çekmesi benim için sonsuza dek sürecek. Çok şık ve özel dikim siyah bir takım elbise giymiş, kafasında siyah bir bere gördüğümde neredeyse içim parçalanıyor. Beni gördüğünde, yüzü

Işıklar yanıyor ve koridordan aşağıya

makyajı yerinde. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve ben bakmıyordum. aşk hikayemiz kafamda geri sararken başka bir yerde. Onu ilk gördüğümde o lanet bereden nasıl nefret ettiğimi hâlâ hatırlıyorum. Ama Şimdi onu seviyorum ve parmaklarımı onun muhteşem buklelerinde gezdirebilmek için çıkarmak için sabırsızlanıyorum. İlk öpüştüğümüzde dudaklarının dudaklarıma değdiğini hâlâ hissedebiliyorum. Bana ilk dokunduğu anı hatırlıyorum ve onun için kendi hayatımdan vazgeçmeye hazır olduğumda kurşunun yakıcılığını hatırlıyorum. Beni tarlaya yatırırken ve ondan sonraki her seferinde onu hala hissedebiliyorum. Her çalıntı bakış, her tatlı dokunuş, her şey ve hepsi o kadar mükemmeldi ki.

Ama şimdi, hayatımın geri kalanına başlıyorum ve bu daha da iyi olacak. Cathmor inmem gereken yere geldiğinde, zarifçe, Dikkat edin, bana doğru geldiğini görüyorum ve kafam karışıyor.

"Aşağıya tek inmem gerekiyordu," diye sesleniyorum ona, beni almak için . Bana yardım ederken başını sallıyor. Ayaklarımın üzerine indiğinde ona bakıyorum, beni beklemesi gerektiği için kaşlarımı çatıyorum. Ama geçmeden yüzümü avuçluyor, bana sırtlıyor ve tabii ki sırtışı beni her seferinde yakalıyor. Boğazını temizleyerek, "Hayır, bir daha asla yalnız kalmayacaksın, *mo stór*, ben nefes aldığım sürece olmaz." diyor.

Aman Tanrım! Gerçekten mi? Gözyaşlarımı yutkunarak başımı sallıyorum ve uzanıp beremi çıkarıp omzuma atıyorum.

"Declan, sen bir rüyasın," diye nefes alıyorum ve o da bana arsızca sırtlıyor. "Yanımdan bile geçemezsin. Sen bir rüyasın aşkım, tek kelimeyle harikasin.

Beni yakaladın ," diyor alnımdan usulca öpmeden önce. Geri çekiliyor, o gözlerimin içine bakıyor ve kendi gözlerinde biriken yaşları görebiliyorum. Bu beni tam karnımdan vuruyor ve şu anda nasıl ağlamadığımı gerçekten bilmiyorum.

Muhtemelen inanılmaz mutlu olduğum içindir. "Ayrıca, seninle birlikte sonsuzluğa yürümek istiyorum. Bu benim için "Koluna girip güzel yüzüne baktığımda bana göz kırpmıyor. Müzik yumuşak ve tatlı bir şeyle başladığında, tüm gözler üzerimizdeyken uzun koridorda ilerliyoruz, ama birbirimizin gözlerinden başka hiçbir yere bakmıyoruz.

Dudaklarında bir sırıtma belirdiğinde kolunu sıkıyorum. "Ne?" Başını sallayarak, "Atla mı geldin?" dedi.

Ben de gülümsedim. "Gülümsedim." Gülüyor. "Tabii ki yaparsın, sen benim prensesimsin."

"Öyleyim," diye kabul ediyorum, ona doğru eğilerek. "Çünkü duymadın mı?" "Neyi duymadım mı?"

"Bugün Viski Prensesi oluyorum."

"Hayır, kraliçe, aşkım ve bunu sakın unutma," diyor göz kırparak.

Birbirimize bakarken, aşk dalgalar halinde içimizden dökülürken, hayatımın sonuna kadar ona bağlı kalacağımı nasıl unutabilirim bilmiyorum bile. Çünkü Viski Prensi artık sadece bir insan değil, hayır, o benim hayatımın tek ve biricik aşkı.

Ve ne büyük bir aşk seçtim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

A note from **TONI ALEO**

Biliyor musun, teşekkürleri gerçekten sevmiyorum. Halkım onları sevdiğimi biliyor. Ailem, biliyorlar. Arkadaşlarım, beni başarılı kılmak için çalışan insanlar gibi onlar da farkında. Herkes biliyor. Bu yüzden bunu atlayacağım ve Size teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırın. Benim için yaptığınız her şeyi gerçekten takdir ediyorum. Kitaplarımı satın alıyor, dünyalarımdaya kayboluyor ve karakterlerimi en az benim kadar seviyorsunuz. Bu harika ve benim için gerçekten çok değerlisiniz.

Bu kitaba bayıldım. Nasıl bittiğini seviyorum, Declan'ı seviyorum, Amberlyn'i seviyorum. Onunla gurur duyuyorum ve bittiği için biraz üzgünüm. Kalbimde, bunun Declan ve Amberlyn'i son görüşünüz olduğunu düşünmüyorum, ama bilmiyorum. Neler olacağını göreceğiz.

Tekrar teşekkür ederim.

*Sevgiler,
Toni*

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Upcoming from **TONI ALEO**

Aşkta Kırpılmış (Bellevue 2) İlkbahar 2015

Fazla Mesai (Assassins 7) İlkbahar 2015

Ve 2015 yazında Toni Aleo'dan yepyeni bir seri geliyor

Spring Grove Romanları

Kovboyları getirin!

Bu kitaplara ve daha fazlasına Toni'[nin web sitesinden](#).. göz atmayı

unutmayınYa da Toni ile [Facebook](#), [Twitter](#), Instagram ve daha

fazlası üzerinden bağlantı kurun!

Ayrıca Toni Aleo'nun masasından güncel haberler için e-posta [listesine](#) katılmayı unutmayın.

[Toni Aleo tarafından yazılan diğer
kitapları okuyun](#)

[OceanofPDF.com](#)

Telif Hakkı© 2015 by Toni Aleo Books LLC

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Ebook tarafından tasarlanmış ve
biçimlendirilmiştir:

www.emtippettsbookdesigns.com

OceanofPDF.com

İçindekiler

<u>Başlık Sayfası</u>	
<u>Toni Aleo</u>	
tarafından yazılan	
<u>kitaplar Alıntı</u>	
<u>Birinci Bölüm</u>	
<u>İkinci Bölüm</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dördüncü</u>	
<u>Beşinci Altıncı</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Onuncu Bölüm</u>	
<u>On Birinci Bölüm</u>	
<u>On İkinci Bölüm</u>	
<u>On Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Bölüm On Dört Bölüm</u>	
<u>Bölüm On AltıOn Beş</u>	
<u>On Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm Yirminci</u>	
<u>BölümOn Sekizinci On</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirmi Bir' Yirmi İki</u>	
<u>Yirmi Yirmi Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Yirmi Bölüm Yirmi</u>	
<u>AltıÜç Dört Beş</u>	
<u>Yirmi Yedinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Sekizinci Yirmi Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Otuzuncu Bölüm</u>	
<u>Bölüm Otuz Bir Toni</u>	
<u>Aleo'dan bir nof</u>	

**Toni Aleo'dan Yaklaşan Telif
Hakkı Bildirimi**

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi